

est, a parte meridiana ipsius monasterii perticas decempedas XL, et in alia parte C. in longitudine ducentas VII, et ecclesiam Sancti Petri, et ecclesiam Sancti Pauli iuxta muros praedictae civitatis, et Wimintingen, et Egilolfesheim, et ecclesiam iuxta Happurb, quae vocatur Bersana; et confirmavit monasterium pretiosi Dei martyris Emmerammi in potestate imperatorum sive regum usque in aevum permanere, et ita confirmavit; ut rector, et abbas eiusdem coenobii unoquoque anno VII aureos Romam ad altare S. Petri persolveret. Haec mutatio, et confirmatio fuit anno ab incarnatione Domini DCCXCVIII (1) auctoritatis nostrae; ita ut si quis imperator aut rex eandem ecclesiam tam sanctam alicui praestet, anathema sit. Congregatio autem monasterii liberam habeat potestatem, et electionem abbatis iuxta decretum S. Benedicti sine omnium contradictione substituendi, et praefatum monasterium cum monachis et omnibus ibidem in praesens collatis, vel in posterum conferendis, in nostram successorumque nostrorum immunitatem recepimus, feliciter. Amen.

STEPHANUS IV

ALIIS QUINTUS, PAPA XCIX

Anno aerae Christi comm. DCCCXVI.

Stephanus IV, natione romanus, filius Marini, ex diacono S. R. E. ad sacrum pontificatus culmen evectus, consecratus est pontifex die dominica 22 mensis iunii anno 816. Sedit menses VII (2) imperantibus in Oriente Leone Armeno, in Occidente Ludovico impp. Fecit ordinationem unam presbyterorum novem, diaconorum quatuor, episcoporum per diversa

(1) Deest aliquid. (2) Male in Anastas. ann. VII, m. VII, quod etiam scribitur in I et III editis a Vignolio Catalogis. Augustodunensis vero, duo ex Criticae Baronianae praefixis, aliisque m. solum VII Stephano tribuunt.

loca creavit numero quinque. Diem clausit extremum 4 kalendas februarii altero a suscepto pontificatus anno. Vacavit sedes dies II (1).

Confirmatio omnium bonorum monasterii Sanctae Mariae Farfen. (2).

SUMMARIUM.

Exordium. — Confirmatio bonorum, quae enumerantur. — Alia donat de suo patrimonio Stephanus PP. — Cum onere tamen annuae pensionis scut. 10 auri. — Anathema contra quidquam praedicto monasterio usurpantes. — Fausta apprecatio privilegii huius decreta servantibus.

Stephanus episcopus servus servorum Dei dilecto in Domino filio Ingoaldo religioso presbytero et monacho atque abbati venerabilis monasterii Sanctae Dei Genitricis Mariae, quod ponitur in Farfa in loco qui nuncupatur Acutianus, tuisque successoribus in perpetuum.

Cum magna nobis solitudine insistat cura pro universis Dei Ecclesiis ac bonis locis vigilandum, ne aliquam necessitatis iacturam sustineant, sed magis propriae utilitatis stipendia consequantur: ideo convenit, nos pastorali tota mentis aviditate eorumdem venerabilium locorum maxime stabilitatis integritatem procurare, et sedule eorum utilitatum subsidia illic conferre, ut Deo nostro omnipotenti id, quod pro eius sancti nominis honore etiam et laudem atque gloriam eius divinae maiestatis, eiusque venerabilibus nos certum est contulisse locis, sitque acceptabile nobis, ad eiusque locupletissimam misericordiam dignum pii operis in sidereis conferatur arcibus remuneratio. Igitur quia petistis a nobis quatenus ex nostra largitate, nostroque dono concederemus vestrae religiositati, ac monasterio vestro confirmationem omnium bonorum, quae habet modo et habiturum est in perpetuum; confirmamus autem vobis, et vestris successoribus fundum Acutianum, ubi ipsum venerabile mona-

(1) Sic in Anastasio numerando scilicet ipsam obitus Stephani diem et sequentem electionis Paschalis. (2) Ex Archiv. Vatic.

sterium constructum est cum finibus et appendicibus suis in integrum, fundum Calistriano, in quo est ecclesia Sancti Laurentii, fundum Pompeianum, fundum Pinianum, fundum Cervinarium, fundum Marianum, in quo est ecclesia Sancti Paterniani, fundum Artoriarum, fundum Ordeolum, fundum Mittellum, ubi est ecclesia Sancti Angeli, sicut a tempore domini Adriani papae ab ipso venerabili monasterio possessum est; fundum Urbanum qui et Vicus etiam vocatur, ubi est ecclesia Sancti Viti, cum pratis, silvis, et aquimolis, vel omnibus ad eum iure pertinentibus; ex fundo Adriani uncias tres in quo est ecclesia Sancti Valentini: fundum Medicinum, fundum Casalamantis, ex fundo Arcuniano unciam unam, ex fundo, ex fundo Terniano uncias sex, ex fundo Antiano uncias novem, ubi est ecclesia Sancti Felicis: fundum Agellum, fundum Cicilianum, in quo est ecclesia Sancti Donati; fundum Patrionem, fundum Gignanum, ex fundo Scandiliano uncias quatuor, fundum Craptulae, fundum Marcianellum pro uncias quatuor; fundum Apicianum, in quo est ecclesia Sancti Gordiani, fundum Scaplianum, fundum Testa, fundum Centum, fundum Alimianum, fundum Turris, ubi est ecclesia Sancti Laurentii; ex fundo Pendigiano uncias duas, fundum Cesarianum, fundum Vintilianum, fundum fornicata cum trajecto suo seu guado in integrum, in quo est ecclesia Sancti Gethulii et Sancti Benedicti cum omnibus eis generaliter et in integrum pertinentibus: ex fundo Germaniciano uncias novem, ubi est ecclesia Sancti Petri; fundum Masileum, fundum Cassianum, ex fundo Avveriano uncias sex, fundum Casula, fundum Lacanianum, fundum Mediana, fundum Marcilianum, fundum Monatianum, fundum Fisinianum, fundum Canianum Larignianum, fundum Bulburianum, ex fundo Classicelle uncias tres, ubi est ecclesia Sancti Petri: ex fundo Fuliniano uncias sex, ex fundo Pontianello uncias sex,

fundum Porticatule; ex fundo Aurificis uncias sex, fundum Parilianum, ex fundo Cassiano uncias sex in quo est ecclesia Sanctae Iustinae; fundum Mallianum, in quo est ecclesia Sanctae Eugeniae; ex fundo Figniano uncias sex; ex fundo Cisternule uncias octo; ex fundo Occiano uncias septem semis, fundum Olivula, fundum Pontianellum, ex fundo Ursuli uncias novem et scipulos tres. Item ex fundo Buxuli unciam unam, ex fundo Macerule uncias sex, ex fundo Rofniani uncias tres, in quo est ecclesia Sancti Stephani; ex fundo Macerule uncias quatuor, ex fundo Cassiani unciam unam, ex fundo Repiciani unciam unam semis; ex fundo Mediana uncias duas, ex fundo Marciani uncias duas semis, ubi est ecclesia Sancti Victorini: ex fundo Prata uncias tres; ex fundo Argasiano uncias tres: ex fundo Catoniano uncias duas, in quo est ecclesia Sanctae Savinae; ex fundo Arsura uncias quatuor, ex fundo Agellari uncias duas, ex fundo Latiniano uncias duas, ex fundo Altariolo uncias duas, ex fundo Argasiano uncias tres partes de uncia, ex fundo Petiniano uncias duas, ex fundo Puptiano uncias quatuor, ex fundo Domitiani uncias quatuor, in quo est ecclesia Sancti Stephani; ex fundo Crispiniano uncias tres, ex fundo Casiniano uncias novem, in quo sunt ecclesiae Sanctae Mariae et Sancti Silvestri; ex fundo Lucaniano unciam unam, ubi est ecclesia Sancti Petri; ex fundo Begiano uncias duas, ex fundo Cipiniano unciam unam, ubi est ecclesia Sancti Calistrati; ex fundo Belgiani unciam unam semis, fundum Catilianum, fundum Criptulae, fundum Montanianum, fundum Betianum, in quo est ecclesia Sancti Abbundii; ex fundo Lamiano uncias tres, fundum Turianii, in quo est ecclesia Sanctae Mariae; fundum Morianule, fundum Follianum in quo est ecclesia Sancti Savini; ex fundo Monumenti Cupi uncias sex, fundum Tervilianum, ex fundo Preteriole uncias sex, ex fundo Servilianii

Census ab abbate S. Emmerammi altari S. Petri Romae quoties annis debitus.

Monachis S. Emmerammi conceditur abbatis electio;

Et monasterium in Sedis Apost. immunitatem recipitur.

Exordium.

Confirmatio bonorum, quae enumerantur.

uncias sex, ubi est ecclesia Sancti Anthimi; ex fundo Gavimiani uncias duas, ex fundo Lavariani uncias quatuor, ubi est ecclesia Sancti Gethulii; ex fundo Leugianello uncias quatuor, fundum Arrianum, in quo est ecclesia Sancti Laurentii; ex fundo Mucciani uncias tres, fundum Paternum, in quo est ecclesia in quo est ecclesia Sancti Valentini; ex fundo Vassiano uncias sex, in quo est ecclesia Sancti Victorini; ex fundo Corsiano uncias sex, ubi est ecclesia Sancti Gerigii; ex fundo Oricelagni uncias sex, ubi est ecclesia Sancti Petri; ex fundo Silignano uncias tres, ubi est ecclesia Sancti Angeli; ex fundo Graniano unciam unam, fundum Mignanum, in quo est ecclesia Sanctae Helenae; fundum Mallianum in quo est ecclesia Sancti Iuvenalis; ex fundo Atriani uncias sex, ubi est ecclesia Sancti Petri; ex fundo Iobe uncias sex, ex fundo Prentonialo uncias sex, ubi est ecclesia Sancti Sebastiani; ex fundo Ursiano, qui est Hilanus vocatus, uncias sex, in quo est ecclesia Sanctae Anatholiae; ex fundo Feclinule uncias sex, ubi est ecclesia Sanctae Victoriae; ex fundo Patrino uncias tres, ubi est ecclesia Sancti Victorini; ex fundo Salliano uncias tres, ubi est ecclesia Sancti Martini; ex fundo Curiliano uncias tres, fundum Forianum, in quo est ecclesia Sancti Tholomei; ex fundo Lusiano uncias tres, ex fundo Auliano uncias quatuor, seu medietatem de Gualdo, qui dicitur Lauro, et medietatem de Portione probati Castaldii; ex fundo Paterno unciam unam semis, ex fundo Valeriano uncias quatuor, in quo est ecclesia Sancti Martini; ex fundo Corviano uncias sex, ubi est ecclesia Sancti Pancratii; ex fundo Bagiano terram modiorum septem; ex fundo Horriano unciam unam semis, ex fundo Luvigiano unciam unam semis, ex fundo Viarii uncias tres, ex fundo Auctiano uncias octo, in quo est ecclesia Sancti Gregorii; fundum Montianum, in quo est ecclesia Sancti Angeli; fundum Farianum,

fundum Paternum, positos in Variano et in Tulliano, fundum Iussianum in integrum; ex fundo Agelli uncias novem, fundum Lentianum, in quo est ecclesia Sancti Anthimi, fundum privatum, fundum Albucianum cum appendicibus suis. Gualdum Tanciens in integrum per loca designata, sicut primitus ab ipso monasterio possessum est, fundum Findilianum, ex fundo Passiani uncias sex, ex fundo Antariani uncias sex, ex fundo Casesurde uncias duas, ex fundo Terviliani uncias sex, ex fundo Cesa candida uncias sex, ex fundo Polliani uncias sex, ex fundo Leonis terram modiorum decem, ex fundo Leogniani uncias sex, ex fundo Baiani uncias sex, ex fundo Betusiani uncias sex, ex fundo Serviliani uncias quatuor, ex fundo Musini uncias septem, ex fundo Seriole uncias sex, ex fundo Mariani uncias sex, ex fundo Semiliani portiunculam unam, ex fundo Pretorii portiunculam unam, ex fundo Galigna portiunculam unam, ex fundo Sisiani uncias octo, ex fundo Catiniani unciam unam, ex fundo Gaimeidiani unciam, ex fundo Turiani uncias undecim, ex fundo Bariani uncias undecim, ex fundo Salisiani uncias decem, ex fundo Basiani, ubi est ecclesia Sanctae Mariae; fundum Carbonianum, fundum Lucianum, ubi est domus culta...; ex fundo Ariani uncias duas, ex fundo Septiniani unciam unam semis. Item ex fundo Septiniani uncias sex. Inter ea casales Pipilianum cum casis et vineis seu olivetis et colonis. Item casale Scandalianum pro unciis octo, nec non et casalichium, qui nominatur Antiquus; ex casale Antiano uncias tres et Olivetum in Purpuraria, ad quorum vices suscepit sancta nostra Ecclesia temporibus domini Adriani PP. a suprascripto venerabili monasterio tuo commutationis nomine, idest in casale Flacutiano uncias duas semis. Item casale Canapum in integrum cum casis, vineis et olivetis atque colonis: in casale Horrisano uncias quatuor; in casale Arg-

Privilegia pro
iisdem bonis
ab Hadriano
PP. concessa
confirmantur.

Alia donat de
suo patrimonio
Stephanus
PP.

Cum onere
tamen annuae
pensionis scu-
torum 10 auri.

Anathema
contra quid-

siano uncias tres: in casale Cesariano uncias sex; item: ex casale Fabriciano unciam unam; item in casale Valeriano uncias duas; in casale Secundiliano uncias sex, utrosque vero casales cum domibus, vineis, olivetis, atque colonis tam, qui a praedecessore meo domino Adriano dati sunt, quam qui recepti: nunc autem praenominatos fundos vel uncias suprascriptorum fundorum seu ecclesias, casas, vineas, prata, silvas, salceta, rivos, aquas nec non aquimolas, oliveta cum universis appendicibus suis, et colonis atque familiis vel omnibus ad eos generaliter in integrum pertinentibus, sicut a praedecessoribus nostris pontificibus per privilegia sanctae recordationis domini Adriani quondam papae eidem venerabili monasterio confirmata sunt, et sicut primitus, et nunc ab ipso venerabili monasterio possessa sunt, permanenda a praesenti decima indictione tuae religiositati tuisque successoribus abbatibus suprascripti monasterii in perpetuum concedimus detinendum, sub ea videlicet ratione, ut omnibus diebus vitae vestrae, dum ipsum constiterit venerabile monasterium, quotidianis diebus quando cantilenas perficitis in eodem sancto monasterio, pro remissione peccatorum nostrorum centum kyrie eleyson exclamare studeatis; nos vero omnes praefatos fundos vel uncias existentes ex corpore patrimonii nostri Sabiniensis iuris sanctae romanae, cui Domino auctore deservimus, Ecclesiae, habentes ita sane, ut a te tuisque successoribus singulis quibusque indictionibus pensionis nomine rationibus ecclesiasticis decem auri solidi persolvantur difficultate postposita, omnemque qua indigent defensionem seu meliorationem praedicta loca indeficienter vos sine dubio procurantes efficiatur: nullaque praeterea ad dandam annuam pensionem a vobis mora proveniat, sed ultra actionariis sanctae nostrae Ecclesiae apto tempore persolvatur: statuentes apostolica censura sub anathematis interdictione, et divini iudicii obstatione,

ut nulli unquam nostrorum successorum pontificum vel aliae magnae parvaeque personae ex ipsis locis, fundis et casalibus, quae a praedicto domino Adriano papa data sunt et a nobis confirmata, sicut superius legitur, in integrum in usu et utilitate suprascripti monasterii penitus auferre, aut ex eiusdem venerabilis loci iure alienare: sed nec ulla violentia iacturae ibidem inferre praesumat: potius autem omnia superius haec annexa loca sub annua sanctae nostrae Ecclesiae persolvenda pensione, necnon et centum kyrie eleyson pro nostris facinoribus exclamandum. Ecce per huius nostri privilegii paginam ab auctoritate domini nostri beati Petri principis apostolorum sub iure et ditione ipsius monasterii sancti perenniter permanenda confirmamus ad laudem Dei Redemptoris Domini nostri, pro substentatione monachorum illic eius divinae servientium clementiae, quatenus beneficio ipsi Dei famuli adepti nostri memores in suis existant crebris orationibus: ipsos centum kyrie eleyson pro nobis exorando. Haec vero omnia a nobis corroborata in perpetuum immutilata permanenda sancimus. Si quis autem quod non optamus, temerator extiterit de his, quae a nobis pia consideratione confirmata sunt, sciat se Domini nostri apostolorum principis beati Petri auctoritate anathematis vinculo innodatum, et cum diabolo et omnibus teterrimis pompis eius, atque cum Iuda traditore Domini nostri Iesu Christi in aeternum et extinguibili igne colligatum. Porro qui custos, et observator extiterit huius nostrae apostolicae institutionis, quae a nobis in ipso venerabili monasterio concessa est, benedictionis gratiam vitamque aeternam a misericordissimo Deo nostro cum sanctis omnibus mereatur. Scriptum per manus Christophori scrinarii in mense ianuario, indictione decima. Bene valete. Datum decimo kalendas februarii per manus Theodori nomenclatoris sanctae sedis apostolicae, imperante domino Ludovico

quam praedi-
cto monasterio
nourpantes.

Fausta appre-
ratio privilegii
huius decreta
servantibus.

piissimo perpetuo Augusto a Deo coronato Magno pacifico imperatore anno III, post consulatum anno III, indictione decima (1).

Die 23 ianuarii anno Domini 817,
pontif. Stephani mens. VII.

PASCHALIS

PAPA C

Anno aerae Christi comm. DCCCXVII.

Paschalis, natione romanus, filius Bonosi, ex presbytero S. R. E. in sedem apostolicam pontifex elevatus est die 24 mensis ianuarii, anno 817; eademque die, utpote dominicali, consecratus. Sedit annos VII, dies XVII (2), imperantibus in Oriente Leone Armeno, mox Michaele Balbo, in Occidente vero Ludovico Pio simul et Lothario imperatoribus. Fecit ordinationes duas, unam quidem mense decembris, et aliam mense martio, quibus diaconos sex creavit, presbyterorum vero, et episcoporum numerus ignoratur. Obiit die 10 mensis februarii, anno 824, et Eugenii successoris iussu sepultus est in loco, quem ipse vivens construxerat in ecclesia S. Praxedis. Vacavit sedes dies IV.

I.

Bonorum sacri Farsensis coenobii confirmatio oblationumque ac legatorum obeuntium concessio (3).

SUMMARIUM

Proœmium. — Confirmatio bonorum. — Concessio exemptionum. — Anathema contra privilegii huius temeratores.

(1) Huic monasterio pariter bona confirmavit Ioannes VI anno 704, Constit. *Salubre nimis*. Hadrianus I priorem vestiarum S. R. E. iudicem dixit pro definiendis causis in Constit. dat. anno 772, *Cum maxima*. (2) Sic legitur in Augustodunensi in I, III, V (in quo error inest in annis) et VII ex Criticæ Baronianæ præfixis. Non enim sequendus Anastasius, apud quem legitur ann. VII, m. V, d. XVI, vel ann. VII, m. III, d. XVII. (3) Ex Archiv. Vatic.

Paschalis episcopus servus servorum Dei, dilecto in Christo filio Ingoaldo abbati monasterii Sanctae Mariae, quod ponitur in Farfa, in loco qui nominatur Aetianna, tuisque successoribus in perpetuum.

Cum magna solitudine nobis insistat curâ pro universis Dei Ecclesiis ac bonis locis vigilandi, ne aliquam necessitatis iacturam sustineat, sed magis propriae utilitatis stipendia consequatur; ideo convenit nos pastoralis tota mentis aviditate eorumdem venerabilium locorum maxime stabilitatis integritatem procurare, et sedule eorum utilitatum subsidia illic conferre, ut Deo nostro omnipotenti id, quod pro eius sancti nominis amore et laude atque gloria eius divinae maiestatis, eius venerabilibus nos certum est contulisse locis; sitque acceptabile, nobisque ad eius locupletissimam misericordiam digna huiusmodi pii operis in sidereis arcibus conferatur remuneratio. Igitur quia petitis a nobis, quatenus ex nostra largitate nostroque dono concederemus vestrae religiositati monasterii vestri confirmationem, eorumdemque bonorum, quae habet amodo et habiturum erit in perpetuum. Confirmamus autem vobis vestrisque successoribus castella et villas, campos et silvas, prata et aquas, vineta et oliveta, et aquamolos cum universis appendicibus, vel omnibus ad eos generaliter et in integrum pertinentibus, sicuti primitus et nunc ab ipso venerabili monasterio possessa sunt, tam in comitatu Sabinensi, necnon et Narniensi, sive in comitatu Reatino, vel Furconino, Asculano, Firmano, Apruiensi, et Pinnensi, et Balbensi, et Theatino, Romano etiam, et Tuscano, omnesque adiacentias eorumdem monasteriorum, atque pertinentias cum omni integritate, concedimus detinenda tam ea, quae modo iure possidetis, quam ea quae in futuro largiente Domino poteritis acquirere tu et successores tui, sicuti per privilegia sanctae recordationis domini Adriani quondam papae eidem venerabili monasterio confirmata sunt permanenda. Confirmamus autem vobis, vestrisque successoribus in

Proœmium.

Confirmatio bonorum.

II.

Privilegium Ravennatis Ecclesiae, quo privilegia omnia a summis pontificibus vel imperatoribus eidem concessa, et bona omnia oblata confirmantur.

SUMMARIUM

Proœmium. — Petronacii archiepiscopi postulatio. — Hadrianus PP. I confirmavit privilegia huic Ecclesiae a Leone imper. concessa. — Confirmatio privilegiorum, et oblationum eidem Eccl. factarum. — Nullum ius cuiquam sit in rebus, possessionibus etc. ad eam spectantibus conceditur. — Poenae spirituales et corporales in contravenientes.

Paschalis episcopus servus servorum Dei reverendo et sanctissimo fratri Petronacio archiepiscopo sanctae Ravennatis Ecclesiae, et parte in eadem Ecclesia in perpetuum.

Cum pia desiderii voluntate, et laudande devotionis intentio apostolicis sit semper studiis adjuvanda, cura est sollicitudinis adhibenda, ut ea, quae legaliter geruntur et equitati personae conveniunt, nulla valeat refragatione perturbare (1) sed irrefragabile (2) iure Deo valeat permanere et ob hoc apostolicis promulgatis sanctionibus propria quae rationis supplicio condemnatum: at vero qui pio intuitu curator et observator huius nostri privilegii extiterit, gratiam atque misericordiam, vitamque aeternam a misericordissimo Domino nostro consequi mereatur iu saecula saeculorum. Amen. Scriptum per manus Christophori scriniarii sanctae romanae Ecclesiae in mense februario, indictione supradicta decima. Bene valete. Datum kalendis februarii per manus Theodori nomenclatoris sanctae sedis apostolicae, imperante domino Ludovico piissimo perpetuo Augusto a Deo coronato Magno pacifico imperatore, anno III, indictione decima (1).

Dat. die 4 februarii anno Domini 817;
pontif. Paschalis anno 1.

(1) Vide in Ioanne VI, Stephano V, et Hadriano I non dissimilia privilegia.

(1) Perturbare. (2) Irrefragabile. (3) Confirmavit.

Concessio exemptionum.

Anathema contra privilegii huius temeratores.

Proœmium.

Petronacii archiepiscopi postulatio.

Hadrianus PP. I confirmavit privilegia huic Ecclesiae a Leone imper. concessa.

Confirmatio privilegiorum, et oblationum eidem Eccl. factarum.

Nullum ius cuiquam sit in rebus, possessionibus etc. ad eam spectantibus conceditur.

rapinae eius fines praelargitae sunt et promulgationes postulabit. (1) quoque nobis tua almitas eadem ipsa per nostros apostolicos apices firmitatem accipere. Unde annuentes praeparatis sancimus et confirmamus omnia quaecumque sunt privilegia edita in sancta vestra ravennatis ecclesia tam praedecessorum nostrorum pontificum scilicet sanctae recordationis hadriani et leonis seu praedecessorum illorum quamque imperatorum vel dona regum aut a christianis hominibus per donationibus vel venditionibus seu testamentis oblata iusto ordine generaliter et specialiter omnium sanctae tuae Ecclesiae largitatem conroborationis (2) firmitatem in perpetuum habere praecipimus et confirmamus ut nullum locum aut ius subiacentem sub ditione sanctae tuae Ecclesiae per quolibet adinventionis argumento potentia quodquomodo audente iudicari suffultum civili aut militari praecinto usurpari vel subtrahere aut violare vel novatione edificationis inducere, sed si quis corutum aut cadentem templum renovare aut edificare temptaverit non habere licentiam ante hoc agere nisi prius per solitam benedictionem paterna sanctitati vestrae sancta et venerabilis (3) crux ibi figatur neque ex alio episcopato ditione aut civitatis ibidem venientes et commorantes Deo amabiles clericos praesumere in subiacentibus vobis Ecclesiis sine praeceptionem vestram sacerdotalem agere ministerium, magis autem et omnes advenarum religiosissimos clericos limites atque actiones vestram sanctitatem obaudire ac definire et secundum divinarum legum et sacratissimarum regularum tenore effectum in eis inferre monasterio vestro sancti primi martiris Stephani qui sic nominatur fundamenta et reiacet iuxta palatium cum omnibus eidem pertinentibus religiosiis monachis omnia veneranda oracula ac monasteria et ceteros venerandos locos sub parrochia existentes sanctitati vestrae sub ditione

(1) Postulavit. (2) Conroborationis. (3) Venerabilis.

et potestate sanctitati vestrae subiaceant, et per te sanctae tuae Ecclesiae et quaecumque sacris eis privilegiis in integro observandis super his nec nullum molestia aut angarias aut gravamina, aut excubias (1) quilibet inferre parti sanctae tuae Ecclesiae, nec non colonos aut partiaros et servos subiacentes parti sanctae vestrae Ecclesiae a quolibet omnium ad militandum subtrahere, sed si militati fuerint eos discingi et dismilitari iuvemus (2) vestrae venerandae redituros parti, ut si quis talia temerem praevericari temptaverit de his quae a nobis pia sancita sunt et iuste a nobis petistis et per praesentem nostram apostolicam continetur formulam non solum nihil praevaleat, sed etiam pro talem atrocem audaciam et omnium suarum facultatum ammissione faciantur nec non et animarum adversiois periculum minime declinare poterint sufficientibus omnibus in ostensione sola huius apostolicae nostrae exaracionis. Si quis vero contra hoc nostrum apostolicum praeceptum egerit componat auri obriti (3) libras quinque insuper et anathematis vinculis sit innodatus et perpetuas condemnationi summissus. Quod praeceptum confirmationis a nobis factum scrivendum (4) praecipimus Timotheo notario et scriniario sedis nostrae in mense iulio indictione duodecima † Bene valete †.

Datum v idus iulias per manum Sergii bibliothecarii sanctae sedis apostolicae imperante domino nostro perpetuo augusto Hludovico a Deo coronato magno pacifico imperatore anno sexto et post consulatum eius anno sexto sed et Hlothario novo imperatore eius filio anno..... indictione duodecima (5).

Dat. die 11 iulii anno Domini 819, pontif. Pasch. anno III.

(1) Excubias. (2) lubemus. (3) Obrizi. (4) Scribendum. (5) Praesens privilegium a Paschali Patronacio Ravennae archiepiscopo concessum primum a Hieronymo Rubeo, Hist. Rav., pag. 257, exhibitum (ex quo caeteri exscripsere), Mediolanenses Palatini socii in celeberrimo et utilissimo quod nuper ediderunt, Rerum Italicarum scriptorum Corpore et quidem tom. II, pag. 220 (111)

Poenae spirituales et corporales in contravenientes.

III.

Confirmatio bonorum monasterii Vultur-nensis, quod sub apostolica protectione recipitur, et liberum ab omni cuiuscumque personae iurisdictione declaratur.

SUMMARIUM

Proemium. — Monasterium sub apostolicae sedis protectione recipitur et a cuiuslibet iurisdictione eximitur. — Enumeratio monasteriorum et honorum Vultur-nensi coenobio spectantium, quae in eadem libertate constituuntur. — Liberum sit abbatibus quemcumque voluerint vocare episcopum ad ordinationes in monasterio habendas. — Sicut etiam ad conferendum Chrisma. — Nulla cuique in eo sit iurisdictione, neque in spiritualibus. — Anathematis censura contra invadentes, vel alienantes quidquam a monasterio, vel ullam ei molestiam inferentes. — Monasterium sub S. R. E. tuitione et iurisdictione. — Confirmatio bonorum monasterio concessorum, et quae in posterum concedentur. — Libera sit monachis abbas electio. — Et liberum abbati monasterii regimen. — Solitae clausulae.

Paschalis episcopus servus servorum Dei viro venerabili Iosue abbati, et monasterio Christi martyris Vincentii, quod situm est super Vultur-ni fluminis fontem, partibus Samniae, territorio Beneventano, et per te eidem venerabili monasterio, et omnibus suis successoribus regulariter promovendis in perpetuum.

Proemium.

Divinis praeceptionibus in sanctuarii cultibus nos debere sedule deservire pro animarum regimine, scientes, quod in his maximum est pietatis opus, pro quiete monachorum, submoventes quorundam gravamina ipsorum, vel tyrannidem comprimentes laicorum, statuimus, atque firmamus iuxta nostrorum decreta praede-

restituerunt ex autographo aegyptiacae papyro inscripto, quod inter monumenta Ambrosianae Bibliothecae asservatur. Ibi inspicere est Longobardici characteris specimen, pulchrum quidem, apteque expressum; sed multis in locis atramenti acredine corrosum cum esset, restitutas lacunas adhibito alterius formae caractere scripserunt: nosque eorum sequuti exemplum, tam illustre venerandae antiquitatis monumentum miro prorsus casu a temporis iniuria superstes eadem prorsus forma, characterumque diversitate transcriptum hic imprimi curavimus.

cessorum. Itaque decernimus, et confirmamus sub iurisdictione sanctae nostrae cui Deo auctore deservimus Ecclesiae, perpetuo muniendum, ita ut nullius alterius Ecclesiae iurisdictionibus submittatur praedictum monasterium Christi martyris Vincentii, cum omnibus sibi iure pertinentibus, cellis, et terris, villis, castellis, aliis quoque redditibus. In primis videlicet monasterium Beati Petri apostoli situm iuxta fluvium Sabbati in territorio Beneventano, monasterium Sanctae Dei Genitricis Mariae in loco Sano cum omnibus suis pertinentiis, monasterium Sanctae Mariae in duas basilicas iuxta fluvium Sangro, et aliam ecclesiam Sanctae Mariae in Duas Basilicas in territorio Teatino, ecclesiam Sanctae Mariae in Quinquemillia, ecclesiam Sanctae Mariae in Canneto, ecclesiam Sanctae Mariae iuxta fluvium Trintum, ecclesiam Sanctae Mariae in Musano, ecclesiam Sanctae Mariae in Arole, ecclesiam Sanctae Mariae in Planisi, ecclesiam Sanctae Mariae in Casale Plano. Item monasterium Beati Petri apostoli Trite cum omnibus suis pertinentiis, cellam Sancti Petri in Vipera, cellam Sancti Petri in Vairano, cellam Sancti Petri in Tontole. Item monasterium Domini Salvatoris in Alifas, cellam Sancti Iohannis in Lisine, et Sancti Focati, cellam Sancti Iohannis et Sancti Martini in Luceria, cellam Sancti Vincentii in Canusia, cellam Sancti Vincentii in Tranis, cellam Sancti Vincentii in Siponto, cellam Sancti Vincentii, et Sancti Angeli in Telesia, cellam Sancti Vincentii in Toccu, cellam Sancti Vincentii in Caiati, cellam Sancti Vincentii in Cumis, cellam Sancti Vincentii in Tremoiola, cellam Sancti Vincentii in Fluvio Tersa, cellam Sancti Vincentii in Pettoriano, cellam Sancti Vincentii et Sancti Angeli in Isernias. Item monasterium Sancti Georgii infra Salernitanam civitatem, monasterium Sancti Martini in Monte Marsico, monasterium Sanctae Columbae

Monasterium sub Apostolice Sedis protectione recipitur et a cuiuslibet iurisdictione eximitur.

Enumeratio monasteriorum et bonorum Vultur-nensi coenobio spectantium, quae in eadem libertate constituuntur.

in Sera, cellam Sancti Donati in Canuno, et Sancti Iuliani, ecclesiam Sancti Mauri in Anglone, et Sancti Valentini, cellam Sanctae Crucis in Monte Marsico, cellam Sancti Hilarii in Calinole, cellam Sancti Vincentii in Suessa, cellam Sanctae Agathae in Tereino, et ecclesiam Sancti Gregorii in Matese, cellam Sancti Sossi in Liburias cum inelyto Gualdo. In his omnibus et aliis sibi iure pertinentibus, praecipimus, interdiciamus, ac protestamur ut nullus qualibet occasione dolos, vel immissiones aliquas ingerere praesumat. Concedimus etiam vobis, vestrisque successoribus abbatibus hac nostra praesenti auctoritate licentiam apostolicae sedis nostrae quamlibet christianitatis formam indigentibus in praefato venerabili monasterio invitandi quem volueritis episcopum, similiter ad ecclesias consecrandas, vel ordinationes clericorum, aut sacerdotum per tempora faciendas. Chrisma vero et Confirmationem a beneplacito vobis episcopo acquiratis. Protestamur etiam, ut nullus episcopus exinde debeat subdiaconum ad suam synodum provocare, nisi illius fuerit propria voluntas, aut abbatem, vel monachum nullo modo iudicare, vel excommunicare, aut omnem cuiuslibet Ecclesiae sacerdotem in praefato venerabili monasterio quamlibet habere ditionem, praeter sedem apostolicam, hac nostra auctoritate prohibemus, ita ut nisi ab abbate monasterii fuerit invitatus tres, missarum solemniam ibidem celebrare praesumat. Volumus, et apostolica iniungimus auctoritate vobis, vestrisque successoribus abbatibus, qui ibidem in tempore fuerint ordinati, ut si sacerdotes, vel clerici de quacumque Ecclesia venerint ad habitandum in congregatione fratrum, sive ad monachicum suscipiendum habitum, statim recipiantur. Statuentes apostolica insuper censura, sub divini iudicii obtestatione, sed et validis atque atrocioribus anathematis interdictionibus, ut nullus unquam praesumat cuiusquam praeditus dignitatis potestate in eodem venerabili monasterio, vel eius causis incumbere,

aut de rebus, aut possessionibus, vel Ecclesiis subiectis, vel quidquid de his exinde inesse videntur, quoquomodo auferre, aut alienare, sed nec quamlibet malitiam, aut iacturae molestiam ibidem quoquomodo inferre, cum praefatum perenniter, ut dictum est, monasterium firma stabilitate decreverimus sub iurisdictione, et tuitione sanctae nostrae Ecclesiae permanendum. Promulgantes quoque, et hoc auctoritate beati apostolorum principis, coram Deo, et eius terribili examine futuro per huius nostri apostolici privilegii, atque constituti paginam, sancimus, atque decernimus, ut diversas locorum possessiones, quae a regibus, vel ducibus, vel castaldeis, et reliquis christianis largita, atque oblata sunt, aut in postmodum illic concessa fuerint, firma stabilitate iuri ipsius praefati monasterii existenda, atque in perpetuum permanenda statuimus. Nec liceat, ut dictum est, ex eius vel omnibus eiusdem monasterii pertinentiis cuiquam molestias inferre, vel sibi donata auferre a praefato iuxta quod subiectum iisdem venerabilibus locis apostolicis institutis, atque privilegiis consistit, inconcusse permaneant. Et liceat eosdem monachos de sua congregatione semper abbatem eligere, et liceat ipsum abbatem suos, qui fuerint iudicare monachos, et non solum virile monasterium, sed muliebrem sibi subiectum. Si quis autem (quod non optamus) nefario ausu praesumpserit, haec, quae a nobis ad laudem Dei pro stabilitate iam dicti venerabilis monasterii statuta sunt, refragare, aut in quocumque transilire praesumpserit, nisi digna poenitudine emendaverit, anathematis vinculo innodatus et cum diabolo, et eius atrocissimis poenis, atque Iuda traditore Domini nostri Iesu Christi, aeterno incendio concremandus deputetur. At qui pio intuitu observator in omnibus extiterit, custodiens nostrum apostolicum constitutum ad cultum Dei respicientem, benedictionis gratiam a misericordissimo Domino Deo nostro multipliciter consequatur,

Monasterium sub S. B. E. tuitione et iurisdictione.

Confirmatio bonorum monasterio concessorum, et quae in posterum concedentur.

Libera sit monachis abbatibus electio;

Et liberum abbati monasterii regimen.

Solidae ian-sulae

Liberum sit abbatibus quencumque voluerint vocare episcopum ad ordinationes in monasterio habendas;

Sicut etiam conferendum Chrisma.

Nulla cuique in eo sit iurisdictione, neque in spiritualibus.

Anathematis censura contra invadentes vel alienantes quicquam a monasterio, vel ullam ei molestiam inferentes.

et aeternae vitae particeps effici mereatur. Bene valete. Scriptum per manus Theodorici scriniarii sanctae romanae Ecclesiae in mense iulio, indictione duodecima, in sacratissima sede beati Petri apostoli, quarto anno pontificatus domini Paschalis papae primi (1).

Script. mense iulii anno Domini 819, pontif. Paschalis anno III.

IV.

Decretum missionis Ebbonis archiepiscopi Remensis, et Halitgarii ad evangelizandum gentibus in partibus Septentrionalibus (2).

SUMMARIUM

Prooemium. — Ebbo Remensis ep. ad partes Aquilonis missus ad evangelizandum gentibus. — Quae tamen ad religionem etc. insurrexerint dubia, per eum ad rom. Ecclesiam deferenda. — Socius Ebboni datus Halitgarius. — Adhortatio ad Christi fideles, ut illis in necessitatibus subveniant. — Pia apprecatio hanc missionem adiuvantibus. — Anathema contra impediens etc.

Paschalis episcopus servus servorum Dei universis sanctissimis fratribus, coepiscopis, presbyteris, seu caeteris ecclesiasticis Ordinibus gloriosissimisque principibus, ducibus, sive magnificis comitibus, et cunctis christianis Dei fidelibus.

Prooemium.

Cum religiosissimum constet curam, ac sollicitudinem erga dominicum gregem gerere, quem divina dispensatione suscepimus gubernandum, atque coelestia pabula salubri communicatione subministrandum, maxime his qui in compitis et pagis sub principe tenebrarum callida persuasione persistunt, et vitam viae ignorantem devii, non quae sursum sunt, sed quae deorsum, stulta instigatione perquirunt; sed quia in partibus Aquilonis quasdam gentes consistere, quae necdum

Ebbo Remensis ep. ad partes Aquilonis

(1) Simile privilegium iam concessit Stephanus PP. II, anno 782, p. 1, Const. *Cum magna*. (2) Edidit ex mss. Cod. Bibliothecae Iuliae Lindenbergius in Auctario diplomat. veter. num. LXXXIX *Rev. German.* Septentrional. Scriptor. Alb. Fabricio, et Bolandus die III febr. in Commentario praevio ad vitam S. Ansharii, § XV.

agnitionem Dei habere, nec sacra unda baptismatis sunt renati, sub umbra mortis existere, et magis creaturae, quam Creatori ignara mente servire, cognovimus: idcirco praesentem reverendissimum fratrem ac coepiscopum nostrum Ebbonem sanctae Remensis Ecclesiae archiepiscopum necessarium, cum consensu fidelium Dei, duximus illis in partibus pro intimatione veritatis dirigendum; quatenus auctoritate beatorum principum apostolorum Petri ac Pauli nostra fraterna vice informatus ante corpus et confessionem ipsius apostolorum principis, evangelizandi publica auctoritate liberam tradidimus in omnibus facultatem, ut verbum vitae viamque salutis ubique provideat, et fidei normam coelesti educatione confirmet, atque apostolicae institutionis doctrinam omni diabolico errore depulso, viva voce corroboret. Et si fortasse ad hoc divinum pertinens officium aliquid dubium emerit, ad sanctam Dei catholicam atque apostolicam romanam Ecclesiam recurrendo semper, et ex eius hauriet purissimo fonte latices, unde et a cordibus mortalium divina interveniente gratia noxios emundare possit errores. Collegam denique huic divinae administrationis legationi ei providentes Halitgarium religiosum adiacentes ministrum constituimus, quatenus ad sedem apostolicam opportuno valeat tempore de credito negotio facilius praestante Domino intimare, et nunquam se in qualibet parte huic nostrae auctoritatis ministerio commisso negligere. Cui coram districto iudice inde rationem reddere, et de destituto ministerio poenas recipere sempiternas non dubium esse praefigimus. Pro quo omnes exhortantes unanimiter commememus ob amorem omnipotentis Dei, et Domini nostri Iesu Christi, atque apostolorum eius venerationem, ut in omnibus necessitatibus legationis huius totis viribus eis solatiari certetis, et in nomine Domini nostri Iesu Christi, sicut scriptum est, recipere debeatis; qui vos, inquit,

lonis missus ad evangelizandum gentibus;

Quae tamen ad religionem etc. insurrexerint dubia, per eum ad Rom. Ecclesiam deferenda.

Socius Ebboni datus Halitgarius.

Adhortatio ad Christi fideles, ut illis in necessitatibus subveniant.

EUGENIUS II

PAPA CI

Anno aerae Christi comm. DCCCXXIV.

Eugenius II, natione romanus, ex archipresbytero S. R. E. tit. S. Sabinae die dominica 14 mensis februarii anno 824 ordinatus est summus pontifex. Seddit temporibus Michaelis Balbi in Oriente, Ludovici Pii, et Lotharii in Occidente imp. annos III, menses circiter VI (1). Obiit mense augusto anni 827.

Schisma duodecimum in Ecclesia romana.

Contra Eugenium electus est per contentionem Zinzinus quidam R. E. presbyter, ad quod componendum schisma missus est Romam a Ludovico imp. patre Lotharius. Zinzinus vero coactus non longe post electionem abdicavit.

Laureacensi episcopatu pristinum in gradum restituto, Yrolphus archiepiscopus pallio donatur, eique in regionibus Hunniae, seu Avariae, Moraviae, et Pannoniae provinciis vices apostolicae committuntur (2).

SUMMARIUM

Prooemium. — Historia Laureacensis Ecclesiae. — Yrolpho vices apostolicae in Moravia delegantur. — Pallium ei conceditur. — De obedientia per caeteros episcopos ei praestanda. — Auxilium ei in praedicatione verbi Dei praebendum. — Idonei episcopi ordinandi, ubi sunt signa fuisse olim episcopales sedes.

Eugenius episcopus servus servorum Dei Rathfredo sanctae Favianensis Ecclesiae, et Methodio Ecclesiae Speculi Iuliensis, quae et Soriguturans nuncupatur, atque Alewino sanctae Nitriensis Ecclesiae, parique modo Annoni S. Vetuarensis Ecclesiae episcopis, simul etiam

(1) Ad firmandam saeculi huius pontificiam chronologiam, reiectis catalogis, sequendus omnino Pagius, authoresque ab eo citati, stabiliendaque sessionum tempora iuxta datas bullarum suppositarum. (2) Edidit Gewoldus in appendice variorum diplomatum S. R. E. pontif. post Chronic. Reichespergens.

recipit, me recipit; et qui vos spernit me spernit (a). Et iterum: Quod uni ex minimis meis fecistis, mihi fecistis (b). Unde magis magisque commonemus, ut provida devotione, et largo charitatis affectu, puraque mente, ac sincera intentione, quaeque itineri huic necessaria prospicitis, ne pia benignitate pro viribus succurrere renuatis; ut pro certo huius pietatis opere participes apud Dominum dignae retributionis meritum percipiatis, sive in coelesti descriptione huiusmodi pro compensationis munere in consortio sanctorum connumerari valeatis. Si quis vero huic Deo officio ad intimationem gentium a sancta catholica et apostolica Ecclesia pio consultu ecclesiastico destinato, ad sensum vel auxilium praebuerit, per interventionem beatorum apostolorum, martyrum quoque, atque sanctorum omnium in coelestibus gaudiis talibus pro meritis mereatur adscribi. At vero si quis, quod non optamus, contrarius adversator huic divino cultui institerit, vel in quoquam praepedire conatus fuerit; his vel cooperatoribus eorum, ad hoc peragendum ministerium temerator extiterit et divina iussione, et apostolica auctoritate anathematis vinculo puniatur, et perpetua condemnatione reus diabolica sorte damnetur (1).

(1) Datum putamus hoc decretum anno Domini 822. Ansharius enim in epistola omnibus S. Dei Ecclesiae praesulibus in regno dumtaxat Ludovici regis commanentibus data, ait Ebbonem consensu Ludovici, ac pene totius regni ipsius synodi congregatae Romam adisse: nec de alia synodo loqui potuit, quam de Actiniacensi anno 822, mense augusto coacta, cui sedis apostolicae legati adfuere. Insuper Eginhardus referens gesta in conventu Compendiensi a Ludovico Pio imper. mense novembri anni 723 celebrato, haec habet: *Ebbo Remorum archiepiscopus, qui consilio imperatoris et auctoritate romani pontificis praedicandi gratia ad terminos Danorum accesserat aetate praeterita, et multos ex eis ad fidem venientes baptizaverat, regressus est.* Quare eius missio medio inter mensem novembrem anni 823 et mensem augustum anterioris anni 822 tempore est adscribenda.

(a) Matth. 10. 40. (b) Matth. 23. 40.

Pia appreciatio hanc missionem adjuvantibus.

Anathema contra impudentes etc.

Tuttundo, neonon Molmaro, quibus et optimatibus, exercitibusque plebs Hanniae, quae et Avaria dicitur, et Moraviae.

Prooemium.

Desiderio salutis animarum vestrarum, filii in Christo charissimi, cum audivimus charissimam conversationem vestram, et sanctae fidei bonorumque operum vestrorum processum, summo gaudio atque laetitia fuimus exhilarati, quia divina in vobis operante clementia, ut Apostolus ait, ubi abundavit delictum, ibi superabundat gratia (a), atque quomodo sancta Dei Ecclesia nostris temporibus quotidianum in electione vestra suscipit incrementum. Cuius optabilis rumoris index fuit reverendissimus Yrolphus sanctae Laureacensis Ecclesiae archiepiscopus, ut sanctissimus frater noster, vester autem spiritualis pater, qui per suam sanctam praedicationem adoptivos Deo vos genuit filios: is itaque ad apostolorum limina orationis causa veniens, novam Ecclesiam nostris apostolicis benedictionibus informandam subnixae commendavit, quia Domino auxiliante, catholice gubernandam suscepit. In quibus etiam quondam Romanorum quoque Gepidarumque aetate, ut lectione certum est, in septem episcoporum parochias antecessores sui iure metropolitano obtinuerant dioecesin. Quae ex iustitia et lege praefatus Deo dignissimus archiepiscopus debito obligatur, ut illi terrae prius christicolae, atque suorum antiquitus antecessorum creditae providentiae, quam nunc vos Dei omnipotentis occulto mediante iudicio velut haereditariam possidetis, ipse evangelicus agricola diu negata coelestis spargat semina vitae, atque in lucrandis Domino Christo animabus redivivam de vobis nutriat segetem. Quem nos doctissimum divini oraculi ministrum salutis vestrae cognoscentes per omnia necessarium fide, et exemplo probatum, merito erga illum apostolicam servantes sententiam, qua dicitur: Quomodo credent sine praedicante, aut quomodo praedicabunt nisi

(a) Rom. v. 20.

Bull. Rom. Vol. I.

35

mittantur? (a) ab sancta romana Ecclesia matre vobiscum rectorem transmissimus, atque in praefatis regionibus Hunniae, quae et Avaria appellatur, sed et Moraviae provinciarum, quoque Pannoniae, sive Maesiae apostolicam vicem nostram, et dioecesin, atque ius ecclesiasticum exercendi, et usum ac potestatem antecessorum suorum, videlicet sanctae Laureacensis Ecclesiae archiepiscoporum sibi, successoribusque suis canonica auctoritate committimus, atque huius constitutionis nostrae decretum subscriptionis privilegio roboramus. Pallium praeterea iuxta consuetudinem antiquam sanctitati suae dedimus, quod ita concessimus, sicut praedecessores nostri suis praedecessoribus concessere, privilegiorum suorum scilicet integritate servata. Cuius dilectioni, quamvis hoc debito permitteremus, propter vestras autem petitiones super hac re flagitantibus ad honorem suum nostram apostolicam vicem, atque auctoritatem insuper accumulavimus, quod nunquam suis permissum est prioribus. Quatenus et vos, confratres et coepiscopi, deinceps ei reverentiam ampliores exhibere sciatis, et in sana doctrina coelestis eruditionis ad aedificationem vestram, ut filii sapientes obediat, atque vos, laici primates et vulgus, saluberrimis praeceptis suis non velut homini, sed tanquam Deo humiliter obtemperetis, et in fide catholica, quam per Dominum Iesum consecuti estis, fortes permaneat. Nam totius doli artifex diabolus, cuius dominio et pompis in baptismo abrenunciastis, iacturam et damnum vestrae salutis surreptionis moleste patitur, ac per varias occasiones zizaniam perfidiae seminando, velut multa iniuria bacchatur, et ut vestrum aliquis terga vertat sanctae professioni, incessanter molitur. Quapropter saepe dicti archiepiscopi videlicet pastores vestri a Deo destinati institutionibus benignas aures praebete, qui vos, et verusitiam Satanae cavere, atque eius aeter-

(a) Rom. 10.

Yrolpho vices apostolicae in Moravia delegantur.

Pallium ei conceditur.

De obedientia per caeteros episcopos ei praestanda.

nos cruciatus evadere instruet, ac ipse in die iudicii de bonis operibus vestris saeculorum Domino perpetua remunerandos gloria praesentabit. Ad perfectam autem, et necessariam eruditionis vestrae salutem, ut comperimus, non sufficient pauci, qui modo constituti sunt vobis episcopi, quia plures sunt adhuc gentilitatis errores ibidem detenti, ad quos propter inopiam praeconum divini verbi nondum pervenit notitia; Christi idcirco enim ut accrescat turba fidelium, studeat solertia vestra pro mercede, et remissione peccatorum vestrorum adminiculum atque iuvamen praebere reverendissimo Yrolpho archiepiscopo, quatenus dudum illic constitutorum episcoporum numerus impleatur, qui congrue constituti, et vobis posterisque vestris poterunt esse proficui, si ad restorationem Ecclesiarum propter nomen Domini de possessionibus vestris, quas reditus dotesque earum fama divulgante quondam fuisse noveritis, aeternam sufficientiam vobis comparantes, eisdem Ecclesiis ipsi conferatis, idoneis viris ad hoc ministerium electis, maxime in illis locis, si opportunitas et utilitas commendaverit, ordinentur antistites, ubi indicia ecclesiarum, et aedificiorum sedes pontificales olim fuisse demonstrant: sin autem illius arbitrio deliberatione, qui vel ubi disponantur episcopi concedimus, cui vicem nostram apud vos ecclesiastici regiminis per omnia commisimus.

VALENTINUS I

PAPA CII

Anno aerae Christi comm. DCCCXXVII.

An. C. 827

Valentinus, natione romanus, ex patre Petro, de regione Via Lata, ex S. R. E. archidiacono electus, ac post inthronizationem in Lateranensi patriarchio ordinatus summus pontifex mense augusto anni 827, sedit Michaele Balbo in Orien-

te, Ludovico Pio, et Lothario in Occidente imperantibus, dies XL. Quibus elapsis, ad coelestia, Christo vocante, corporis oppressus molestia, exitu pretioso transivit eodem electionis suae anno.

GREGORIUS IV

PAPA CIII

Anno aerae Christi comm. DCCCXXVII.

Gregorius, natione romanus, filius Ioannis, antea S. R. E. presbyter tit. S. Marci statim, vel paulo post mortem Valentini ei successor eligitur (1), ac postmodum pontifex ordinatur. Sedit annos XVI (2) imperantibus in Oriente Michaele Balbo, mox Theophilo, inde Michaele III, in Occidente vero Ludovico Pio et Lothario. Fecit ordinationes quinque, quibus creavit episcopos per diversa loca centum octuaginta quinque, sed de presbyterorum et diaconorum numero non constat. Obiit die 25 ianuarii anni 844, sepultusque est in basilica B. Petri. Vacavit sedes dies XV (3).

I.

Sublacensi monasterio castrum Sublaci cum omnimoda iurisdictione sicut in caeteris eiusdem monasterii castris confirmatur (4).

SUMMARIUM

Exordium. — Petitiō abbatis. — Bonorum enumeratio, et poenae contra in ea attentantes. — Sub monasteriis iurisdictione ponuntur. — Gregorii, Ioannis et Zachariae pont. super hoc constitutiones. — Eadem bona cuiuscumque iurisdictione eximuntur.

(1) Mense circiter decembri. (2) Adde menses duos, dies aliquot ab electione tamen computandos; putamus enim Anastasium, caeterosque ab ordinatione rotundo tamen numero annos XVI computasse. (3) Sic in duobus ex Criticae Baronianae praefixis catalogis. (4) Ex Archiv. Vatic.

Gregorius episcopus servus servorum Dei, reverendissimo ac prudentissimo Petro presbytero, ac monacho, nec non peritissimo abbati venerabilis monasterii Sancti confessoris patris Benedicti et Sanctae virginis sororis eius Scholasticae prope Sublacum siti, tibi, tuisque successoribus inibi Deo servientibus vel legitime introeuntibus in perpetuum.

Exordium.

Si semper ea, quae piis congruunt votis, sunt concedenda; quanto magis ea, quae pro divini cultus praerogativa noscuntur, ampliori largitate donari exposcunt. Igitur quia a nobis petistis, ut sive religiositati omnia bona praenominati monasterii, videlicet ipsum monasterium cum omnibus suis pertinentiis confirmarem: quod utique confirmamus omnino una cum cellis coenobii, et omnibus ad se pertinentibus; specum ubi beatus Benedictus eremiticam vitam duxit, cum omnibus sibi adiacentibus criptis et aedificiis; similiter et lacum cum piscariis suis, et molendinis et aquis usque ad arcum Ferratae decurrentibus, integra omnia et cohaerentia: quae omnia nostra auctoritate sint confirmata vestro monasterio. Praecipientes, ut nulli unquam hominum magna parvaque persona audeat in ipsa aqua, vel in aqua Timida seu Augusta, vel in aqua Bullica, neque in fluviolo, nec in Tuccianelli aqua dicta Cona, neque in aqua totius territorii Sublacensis audeat aedificare sine eiusdem monasterii abbatis facultate, vel in ipsis praemissis locis molendinum construere quovis quaesito colore, et qui id attentare praesumpserit, constructum molendinum ipsi monasterio in ius cedat, ac insuper mulctam duarum librarum auri cocti nostro palatio solvendam incurrat: item castrum Sublaci integram possessionem confirmamus cum omnibus suis pertinentiis et adiacentiis possidendam ac detinendam cum omni placito suo, suaque ditione, glandatico, herbatice, atque tota publica functione, sicuti nostro palatio singulis annis persolvi solet. Item confirmamus vobis integrum montem Augustum ad castellum construendum ad montem Gervasium cum omnibus pertinentiis: integrum etiam castel-

Petitiō abbatis.

Bonorum enumeratio, et poenae contra in ea attentantes.

lum Arsularum, castellum Rubianum, castellum Ansiculum, unumquodque cum suis ecclesiis, cellis, domibus, intus et foris, vineis, terris, campis, pratis, pascuis, silvis, salicetis, arboribus fructiferis et infructiferis diversi generis, fontibus, puteis, rivis, fluminibus, molendinis, castanetis, paludibus, montibus, collibus, plagiis, et appendicibus, cultum et incultum, vacuum et plenum, integra omnia territorio Sublacensi seu in dioecesi Tiburtina sita, ubi per terminos suos designantur et demonstrantur, incipientes a Petra Imperatoris, unde fluminis aqua fluit, vaditque ad Romanum montem, et tendit in campum Longum, indeque in Piretum, ubi Sancti Petri ecclesia sita est, et inde iuxta effidem prope campum Sacrum, et inde pergit ad arcum Sancti Georgii, et vadit in montem Flaontinum; indeque ad Aquam Foratam usque ad arcum de Ferrata, et ab ipso excurrit in Tiberim fluvium, et transmeat ipsum fluvium pertingentes usque ad montem Crofum, qui monasterio Sublacensi proprius est, inde per cacumina montium, per concava vallium, petrarumque cavernas Geminos ingrediuntur montes sic appellatos, et inde in Fenestrellas descendunt, et deinde in alium rivum Cone Crucis, quae Cona in locum Oratum ascendunt, et inde in montem Aquerinae recto tramite in pontem Terraneum, indeque in fluvium usque ad Imperatoris Petram descendunt, post in Romanum ascendunt montem. Item confirmamus vobis integrum Trellanum castellum una cum colle Ferrari, et monasteriolum, et massas cum villis, fundis, casalibus, vineis, terris, campis, pratis, pascuis, omnibusque suis pertinentiis, uti fines ipsi extenduntur usque ad Piscianum, et integrum casale Ursanum, Sambucum cum Sancti Thomae ecclesia in solitudine sita: item integrum montem Gordianum cum casalibus et fundis suis, atque medietatem loci nuncupati Ilcis, locumque Castaneolam cum vineis, terris, fundis, et eorum casalibus

Auxilium ei in praedicatione verbi Dei praebendum.

Idonei episcopi ordinandi, ubi sunt signa fuisse olim episcopales sedes.

ex integro: item vallem Maiorem, in qua sita est ecclesia Sancti Eleutherii cum vineis, et terris, ac omnibus pertinentiis, in quibus confinibus mons Buberanus cum suis pertinentiis situatus est: item castram Appollonium integrum cum suis ecclesiis, domibus intus et extra, una cum vineis, terris, fundis, casalibus, omnibusque ad se pertinentibus: item locum Pentoma ex integro cum omnibus suis pertinentiis: item medietatem castelli, quod vocatur Sancti Pamfili cum medietate omnium ad se pertinentium, castellum quoque Collismali integrum, et locum dictum Romanum integrum, similiter medietatem villae Papi cum omnibus suis pertinentiis iuxta propriorum nominum nuncupationem cum fundis, casalibus, vineis, terris, campis, pratis, pascuis, silvis, salicetis, fontibus, molendinis ex integro in Tiburtino territorio sitas: item cellam Sanctae Barbarae in integrum cum domibus et mansiunculis suis in Tiburtina civitate cum suis molendinis vel pristinis intus et extra eam cum fundis et casalibus, vineis, terris, campis, pascuis, silvis, omnibusque suis pertinentiis. Quae omnia vobis confirmamus: item, et cellam Sancti Erasmi, quae posita est in monte Celio cum domibus, cella vinaria, et fenili, cum hortis, et vineis circa se, cum arboribus olivarum, aliisque diversi generis, una cum caeteris vineis, et casalibus, ac prato, quod positum est foris pontem Salarium, et casale, quod vocatur Quartum, et alterum quod dicitur Quintum in territorio Albano cum vineis, quae sitae sunt iuxta criptam, quae vocatur Ragula, et silicem Albanensem in loco qui appellatur Zizinni, cum caeteris, quae in aliis locis reperiuntur sub quibusvis vocabulis, sicuti in vestris scripturis assignatur. Quae omnia a praesenti decima indictione usque in perpetuum vestro venerabili monasterio Sublacensi, tibi, tuisque successoribus sub vestra iurisdictione cum Dei timore gubernanda et regulariter dispensanda moti vestris

precibus hac nostra auctoritate apostolica huiusmodi pagina in perpetuum confirmamus: quemadmodum ipsum venerabile monasterium olim possedit temporibus sanctae recordationis Gregorii, Ioannis, et Zachariae pontificum praedecessorum nostrorum, necnon et tui praedecessores abbates possederunt, sic modo tu, et tui successores cum omni quiete possideatis cum omnimoda eorum omnium iurisdictione in perpetuum: super quibus sub divini iudicii obtestatione promulgantes decernimus, quod nullus hominum cuiuscumque conditionis, vel gradus sit, audeat praesumere aliquam iurisdictionem habere, nec in ipso monasterio, nec in castellis, massis, fundis, casalibus, praediis, terris cultis et incultis, aquis, vel molendinis, piscariis, nec in aliqua eiusdem a monasterii possessione, vel in quibuscumque eius rebus, ubicumque fuerint, ex eodem sancti monasterii loco nullus omnino audeat aliquid auferre, vel diripere, vel aliqua laesione perturbare, vel quovis quaesito colore ei obesse; sed omnia in potestate tua, ac ditione, tuorumque successorum perpetuo permanere. Si quis autem, quod non optamus, temerario ausu contra huius nostrae praeceptionis apostolicae tenorem sic a nobis promulgatum venire tentaverit, sciat se Domini nostri et apostolorum principis Petri anathematis vinculo innodatum, et cum diabolo, eiusque atrocissimis poenis, nec non cum Iuda proditore Domini nostri Iesu Christi in aeternum ignem fore concremandum, inque tartarei chaos voragine demergendum. Qui vero pie, ac reverenter, et cum omni obedientia hanc nostrae praeceptionis paginam servaverit, pro coelesti remuneratione aeternae vitae gaudia a iusto iudice Domino nostro consequatur. Scriptum per manum Benedicti scriniarii sanctae romanae Ecclesiae, decima indictione. Bene valete (1). Da-

(1) Similem Constitutionem pro bonis monasterii huius edidit Gregorius I, anno 596, *Si semperna*, etc.

Gregorii, Ioannis et Zachariae Pont. super hoc constitutiones.

Eadem bona a cuiuscumque iurisdictione eximuntur.

Sub monasterii iurisdictione ponuntur.

tum quarto kalendas iulias per manum Ioannis episcopi sanctae Albanensis Ecclesiae, bibliothecarii summae et apostolicae sedis, anno Deo propitio pontificatus domini Gregorii quarti universalis papae in sacratissima beati Petri apostoli sede sedentis anno eius primo et domini Lotharii secundo, indictione decima (1).

Dat. die 19 iunii anno Domini 832, pontif. Gregorii anno v.

II.

Confirmatio bonorum, et iurium Sanctae Iustinae Patavinae intuitu Lotharii primi imperatoris (2).

SUMMARIUM

Monachorum postulatio. — Ecclesiam monasterii huius Opilius patritius romanus fundavit. — Illi bona omnia in proprietate confirmantur. — Eorundem enumeratio. — Cuiuscumque personae ingredi quoque in monasterium, et eius bonis molestiam inferre interdicitur. — Poenae in violatores privilegii huius non respiscentes.

Gregorius episcopus servus servorum Dei Miloni reverendissimo abbati monasterii Sanctae Iustinae virginis et martyris Christi, et Sancti Psdocimi Christi confessoris siti foris a civitate Patavii: in quo ipsorum et aliorum plurimorum Sanctorum corpora requiescunt, tuisque successoribus in perpetuum.

Quia iuste et rationabiliter vestra humilitas nostro apostolatu reverenter postulavit, quatenus pro Dei amore, animaeque nostrae remedio per praesentis nostri privilegii auctoritatem, quamque per auctoritatem domini Lotharii imperatoris Augusti spiritualis in Christo dilectissimi filii nostri concederemus, et confirmarem, scilicet omnes res, et proprietates praedicti monasterii, cuius ecclesiam Opilius patritius Romanorum fundavit, ibique eius corpusculum in pace requiescit in antro eiusdem ecclesiae super duas columnas, qui etiam

(1) Error irrepsit in hanc notam; anno enim primo pontificatus Gregorii, scilicet anno Domini 828, et quidem mense iulio in cursu erat indictio sexta: quare vel dicendum: *anno primo, indictione sexta*; vel *anno quinto, indictione decima*; quid vero de huiusmodi chronologicis notis sentiendum sit, disseruimus suo in loco in praefatione. (2) Ex Archiv. Vatic.

multa tribuit dona in eodem monasterio; ideoque per praesens privilegium apostolicae auctoritatis confirmamus, et corroboramus, et ipsum monasterium cum omnibus rebus sibi pertinentibus, tam intus civitatem Patavii consistentibus, quam foris, seu in fluvio Rodolone, Molendina quatuor, ecclesiam Sancti Angeli cum eiusdem villa, cum decimis et quartis, atque ecclesiam Sancti Danielis martyris, et ecclesiam Sanctae Iulianae virginis et martyris Christi, atque ecclesiam Sancti Matthaei apostoli, nec non villam, quae vocatur Macerata, integra cum servis et ancillis, cum decimis et quartis, et villam, quae vocatur Roncho cum omnibus suis pertinentiis, cum decimis et quartis, seu cella Sancti Martini in Montesilice, cum iure suo, et ecclesiam Sancti Salvatoris, et ecclesiam Sancti Thomae apostoli cum omnibus suis rebus, atque Tribianum, et Pernumium, seu Montegutuli, atque Insaccum, et Lignarium cum eiusdem ecclesia in honorem sancti Blasii aedificata cum decimis, et quartis, et ecclesiam Sancti Michaelis in honorem dedicata cum decimis et aliam ecclesiam similiter in honorem sancti Michaelis in Villa, quae vocatur Brozola, aedificatam, atque ecclesiam Sancti Nicolai in Villa, quae vocatur Flumisello, aedificatam, seu in territorio Vicentino, castrum Sancti Galli cum ecclesia Sancti Blasii, et Sancti Galli cum decimis et quartis eiusdem castri, seu totam decimam et quartam villae, quae vocatur Maxone, sive totam decimam et quartam villae, quae vocatur Rovolone, et ecclesiam Sancti Georgii eiusdem villae, et omnes alias res cum servis, et ancillis, atque cum decimis ubique persistentibus, necnon ecclesiam in honorem Sanctae Iustinae virginis et martyris Christi in villa, quae vocatur Correzza, aedificatam, atque in territorio Bononiae tam infra civitatem, quam foris, seu in Salto Plano vocato quantascumque Opilius patritius Romanorum in ipso monasterio emisit quasque a iure prae-

Illi bona omnia in proprietate confirmantur. Eorundem enumeratione.

Monachorum postulatio.

Ecclesiam monasterii huius Opilius patritius romanus fundavit.

dicti monasterii sub pensionis nomine detinuit, similiter vel per quemcumque modum detinere in eodem territorio Bononien visus est, seu monasterium unum in honorem sanctae Iustinae dedicatum infra civitatem Bononien cum area sua, et cum omni domo cultu suo tam in ipsa civitate, quam foris, cum casis, domibus, aedificiis, et cum omnibus ibi pertinentibus in integrum; idest fundum Tarenta, et Sadrianum Emincianum, seu Pulianum, et Silva Munda, et Valle de Lambris, seu Votoriana, et Frasenito, et Momoriola, et alia Momoriola nova, seu Uncianum, et Vicoarucias, seu Carpenetolo, et Soldenicus, et Iudicosus, praedium, seu fundum Cassinis et alio Mucianus, et in loco Paretas iuges sex seu saxorias, et Marroano, et Caxillie, et Valle Futrida, et in fundum Pusilianum terra culta, et sterpeta, insimul iuges triginta, et in casale Socioro terrae iuges decem, et in fundo Veterana casale, qui vocatur Granariolo, et fundum Scalianum, et Centum Paulinis et in fundo Crimano seu quinquagintula deserta, et Preseletulo Senpiano, et Mariano, et Gaviano, et Barbiano, seu Filiolis, et Gabiano, qui vocatur Vicoechorum, et fundo Columbiano, et Grannariolo, et Villa Magna cum casis, et massaritis, et cum omnibus sibi pertinentibus; et fundum Quingentula, et Sacroro, et Vilianum, seu Omichauri, qui est supra naves, et casale, qui vocatur Laurentiacus, atque casale, uti vocabulum est Numianum hoc est Lisis inter Missianum et Collumbianum. Item fundo malio loco Socioro, et alio fundo Michauri, quod est supra ripam de Barbiano et Gabiano: inter Claudia et steata, area vero, quae est in vico Romanolo et fundo ortus in integrum, et fundo Sitruano. Et Monsido, et Vindemiolo, seu Martio; et Arucias cum casale Palmis, et Fotarioro, seu Saturioro, et vico Frassenito. Ipsas omnes supradictas res cum servis, et ancillis, cum silvis, et molendinis aquarumve decursibus, usibus, ac iuribus, et

cum omnibus sibi pertinentibus sibi que subiacentibus, ubique consistentibus in integrum. Iubemus itaque, ut nullus archiepiscopus, episcopus, dux, comes, aut alia quaevis persona in suprascriptis rebus praedicti monasterii Sanctae Iustinae liceat ingredi, sive per hospitalitatem, aut per quemcumque modum, neque aliquam violentiam facere praesumat; sed potius sub beati Petri principis apostolorum prae detestatione tam deservientes quam residentes, ac ipsae res salvi et illesi persistent omnium hominum remota controversia: nam si quispiam contra hanc nostri privilegii auctoritatem violator repertus fuerit, sciat se in iram beati Petri principis apostolorum et omnium praedecessorum nostrorum, atque sub gravissima indignatione praedicti dilectissimi filii nostri domini Lotharii imperatoris Augusti et iram casurum, et sub anathematis vinculo damnaturum; insuper nisi a malo resipuerit, sciat se compositurum auriopum multam Manchosos duo millia, medietatem nostro sacro palatio, et medietatem suprascripto monasterio. Qui vero pio intuitu custos et observator in omnibus extiterit, benedictionis gratiam, vitamque aeternam cum omnibus sanctis sine fine mereatur habere in saecula saeculorum. Amen. Scripta per manum Gregorii prothoscrinariii in patriarchio Lateranensi. Datum Romae duodecimo kalendas iulias, anno eius sedis primo, et domini Lotharii secundo, indictione decima (1).

Dat. die 20 iunii anno Domini 832, pontif. Gregorii anno v.

III.

Confirmatio sanctae sedis Hamburgensis in ultima Saxoniae parte trans Albiam; cui Ecclesiae Ansharius praeficitur archie-

(1) Idem omnino error qui in superiori.

Quicumque personae ingredi quoque in monasterium, et eius bonis molestiam inferre interdicitur.

Poenae in violatores privilegii huius non respicientes.

piscopus, datoque ei pallio, sibi subiectis gentibus apostolicae sedis legatus constituitur (1).

SUMMARIUM

Carolus Magnus Saxones ad Christi fidem perduxit — Hamburgensem sedem episcopalem constituit. — Ansharius et successores Hamburgenses archiepiscopi legati sedis apostolicae apud Danos, Sveones, Slavos etc. delegantur. — Sedes Hamburg vulgo d. archiepiscopalis efficitur. — Ius eligendi archiepiscopos penes Palatinos principes. — Anathema contra decreti huius temeratores. — Pallium Anshario et successoribus. — Ad eundem Ansharium saluberrimae adhortationes.

Gregorius episcopus servus servorum Dei

Omnium fidelium dinoscens certum esse volumus, qualiter beatae memoriae praecellentissimus rex Karolus, tempore praedecessorum nostrorum, divino afflatus spiritu, gentem Saxonum sacro cultui subdidit, iugumque Christi, quod suave, ac leve est, adusque terminos Danorum sive Slavorum, corda ferocia perdomans docuit, ultimamque regni ipsius partem trans Albiam inter mortifera Paganorum pericula constitutam, videlicet ne ad ritum relaberetur Gentilium, vel etiam quia lucrandis adhuc gentibus aptissima videbatur, proprio episcopali vigore fundare decreverat. Sed quia mors effectum prohibuerat, succedente eius praecellentissimo filio Hludewico imperatore Augusto, pium studium sacri genitoris sui efficaciter implevit. Quae ratio nobis per venerabiles Ratoldum, sive Bernoldum episcopos, nec non et Geroldum comitem, vel missum venerabilem relata est confirmanda. Nos igitur omnem ibi Deo dignam statutam providentiam cognoscentes, instructi etiam praesentia fratris filique nostri Ansharii primi Hordalbingorum archiepiscopi, per manus Drogonis Metensis episcopi consecrati, sanctum studium magnorum imperatorum, tam praesenti auctoritate, quam

(1) Coitius Annal. Benedict. tom. VIII, et Bollandus die 3 febr. in Comment. praevio ad vitam S. Ansharii, § XVII.

etiam pallii datione, more praedecessorum nostrorum roborare decrevimus; quatenus tanta auctoritate fondatus praedictus filius noster, eiusque successores lucrandis plebibus insistentes, adversus tentamenta diaboli validiores existant, ipsumque filium nostrum iam dictum Ansharium, et successores eius legatos in omnibus circumquaque gentibus Danorum, Sveonum, Northweorum, Tarriae, Gronlandan, Hallsigolandan, Islandan, Scridevindum, Slavorum, nec non omnium septentrionalium, et orientalium nationum quocumque modo nominatarum delegamus, una cum Ebbone Remensi archiepiscopo; stantes ante corpus, et confessionem sancti Petri, publicam evangelizandi tribuimus auctoritatem, ipsamque sedem Nordalbingorum, Hammaburg dictam, in onore Salvatoris, sanctaeque eius, et intemeratae genitricis semper virginis Mariae consecratam, archiepiscopalem deinceps esse decernimus. Consecrationem vero succedentium sacerdotum, donec consecrantium numerus ex gentibus augeatur; sacrae Palatinae providentiae interim committimus. Strenui vero praedicatoris persona, tantoque officio apta in successione semper eligatur: omnia vero a venerabili principe ad hoc Deo dignum officium deputata, nostra etiam auctoritate pia eius vota firmamus: omnemque resistantem, vel contradicentem atque piis nostris studiis his quolibet modo insidiantem, anathematis mucrone percusimus, atque perpetua ultione reum diabolica sorte damnamus, ut culmen apostolicum more praedecessorum nostrorum, causamque Dei pio affectu zelantes ab adversis hinc inde partibus tutius muniamur. Et quia te, carissime fili Anshari, divina clementia nova in sede primum disposuit esse archiepiscopum, nos quoque pallio tibi ad missarum solemniam celebranda tribuimus, quod tibi in diebus tuis, uti et Ecclesiae tuae perpetuo statu manentibus privilegiis uti largimur. Idcirco huius indumenti honorum a te vivacitate servandus est: si

Ansharius et successores Hamburgenses archiep. legati Sedis Apostolicae apud Danos, Sveones, Slavos etc. delegantur.

Sedes Hamburg vulgo d. archiepiscopalis efficitur

Ius eligendi archiepiscopos penes Palatinos principes.

Anathema contra decreti huius temeratores

Pallium Anshario et successoribus.

Ad eundem Ansharium saluberrimae adhortationes

ergo pastores ovium sole, geluque pro gregis sui custodia, neque ex eis aut errando pereat, aut ferinis lanianda moribus rapiatur, oculis semper vigilantibus circumspectant, quanto sudore, quantaque cura debeamus esse pervigiles, nos qui pastores animarum dicimur, attendamus. Et ne susceptum officium in terrenis negociis aliquatenus implicare debeas ammonemus. Vita itaque tua filiis tuis sit via; in ipsa si qua fortitudo illis inest, dirigant, in ea quod imitentur, aspiciant; in ipsa se semper considerando proficiant, ut tuum post Deum videatur esse bonum, quod vixerint. Cor ergo tuum neque prospera, quae temporaliter blandiuntur, extollant, neque adversa deiiciant; districtum mali cognoscent, pium benevoli sentiant. Insonem apud te culpabilem malitia aliena non faciat, reum gratia excuset; viduis, ac pupillis iniuste oppressis defensio tua subveniat. Ecce, frater carissime, inter multa alia ista non sacerdotii, ista sunt pallii, quae si studiose servaveris, quod foris accepisse ostenderis, intus habebis. Sancta Trinitas fraternitatem tuam diu conservare dignetur incolumem, atque post huius saeculi amaritudinem ad perpetuam perducat beatitudinem. Amen (1).

IV.

Floriacense monasterium liberum ab omni saeculari, vel ecclesiastica iurisdictione declaratur, variisque donatur privilegiis (2).

SUMMARIUM

Exordium. — Monasterium Floriacense in pago Aurelianensi a Leodebodo abbate constructum fuit. — Ibidem sepultum corpus S. Benedicti. — Bona confirmantur, et libera ab omni molestia statuuntur futura. — Abbas Floriacensis primus abbatum in Gallia, ac liber ab omni ecclesiastica iurisdictione declaratur. — Abbatis electio penes monachos. — Abbas in synodo iu-

(1) Data est haec bulla post annum 834, quamvis ab aliquibus et praesertim a Pontano in rebus Danicis eo anno adscribitur. (2) Baluxius Miscellan. tom. II, lib. II.

dicandus, — Vel a sede apostolica. — Monachis vagari per dioeceses interdicitur. — Concessio privilegiorum. — Dignitatis privatio, et anathema contra privilegii huius temeratores.

Gregorius episcopus servus servorum Dei omnibus episcopis atque aliis Dei fidelibus per Galliam constitutis.

Quoniam ex apostolica successione sollicitudinem omnibus Ecclesiis debemus impendere, sic cupimus generali consulere necessitati, ut etiam quorumcumque singulares causas sine fastidio cognoscamus. Igitur cum propter multiplices Ecclesiae Dei curas Gallicanam adeuntes regionem ad gloriosum devenissemus imperatorem Hludovicum, inter alia suggestit auctoritati nostrae idem serenissimus, augustus, et venerabilis partium vestrarum abbas ex coenobio, quod nominatur Floriacus in pago Aurelianensi, quod idem monasterium quidam religiosus abbas Leodebodus nomine monachis extruxerit in honorem Dei, et sanctae Genitricis Mariae, nec non beati principis apostolorum Petri, quodque revelatione divina per monachos eiusdem loci a Capuana provincia corpus illuc sancti Benedicti fuerit allatum, ibique reverenter humatum, sicut manifestissima constat historia. Nam propter stabilimentum monasticae religionis piae memoriae imperator Karolus pater eius per praeceptum suae auctoritatis eidem loco multa contulit, et ab aliis collata testamento firmavit. Unde postulavit idem amabilis Deo princeps supramemoratus praefatus abbas ad reprimendam quorundam cupiditatem privilegium nostrae auctoritatis eidem monasterio conferri. Quapropter constituimus, cum consilio omnium, qui adsunt episcoporum, quatinus possessiones et res eiusdem monasterii mobiles, sive immobiles, quae nunc datae sunt, vel in futurum a religiosis dabuntur, sine ulla inquietudine perpetualiter teneant atque possideant. Nullus deinceps episcopus, dux, comes, vicecomes, vicarius, telonearius, actionarius,

Exordium.

Monasterium Floriacense in pago Aurelianensi a Leodebodo abbate constructum fuit;

Ibidem sepultum corpus S. Benedicti.

Bona confirmantur, et libera ab omni molestia statuuntur futura.

vel magna parvaeque persona audeat ipsum monasterium, vel res ad ipsum pertinentes inquietare, homines sine voluntate abbatis distringere, vel quicquid fiscus exigere poterit, aliquo modo praeripere. Addimus etiam, ut quia venerabilis pater Benedictus monachorum legislator, et dominus, dux est religionis monasticae, sit etiam qui eidem coenobio praefuerit primus inter abbates Galliae; nec aliquis de ordine sacerdotali, archiepiscopus scilicet, episcopus, aut clericus, eum inquietare nec sine voluntate ipsius ad idem monasterium venire aut aliquam ordinationem facere vel missas celebrare praesumat; ut omni tempore quieti et securi absque omni molestia vel controversia monachi in eodem monasterio Deo deservire possint. Abbas vero, qui ordinandus ibi est, cum electione fratrum, propter vitae meritum, et honestatem morum, et non propter turpia lucra seu per pecuniam eligatur, et absque ulla calumnia a quocumque episcopo, prout sibi placuerit, benedicatur. De sacerdotibus vero aut diaconibus ordinandis id observetur, quod in regula praecipitur, ne saltem aliquis episcopus subiectionem ab eis requirat, quos ordinavit, nec unquam officio dignos ordinare differat (1). Denique si contigerit, ut abbas accusetur de criminalibus causis, non unius episcopi iudicio determinetur sententia, sed provincialis concilii expectetur censura: aut si forte maluerit appellare sedem apostolicam, res ad romani pontificis differatur audientiam. Et quotiescumque necessitas urget, eum venire Romam modis omnibus liceat. Solvendi, et ligandi potestatem in viros, et foeminas sui ordinis habeat. Si vero abbas vel monachus de eodem monasterio ad clericatus ordinem promotus fuerit, non illic habeat ulterius potestatem remorandi aut aliquid faciendi. Quia vero de eodem monasterio monachi exigente culpa communione privantur, eius dioeceseos diversa loca adeunt, et communionem sine aliqua reservatione

(1) Regula S. Benedicti, c. 62.

Bull. Rom. Vol. I. 36

Abbas Floriacensis primus abbatum in Gallia, ac liber ab omni ecclesiastica iurisdictione declaratur.

Abbatis electio penes monachos.

Abbas in synodo iudicandus;

Vel a Sede Apostolica.

Monachis vagari per dioeceses interdicitur.

percipiunt, presbyteris districtius interdici necesse est, ut facere de caetero non praesumant: quia, et regularis ordo dissolvitur, et perditionis ex hoc materia ministratur. Quod si peccatis habitatorum terrae exigentibus anathema ad eos pervenerit, vel privilegium eidem monasterio indulsimus, ut fratres eiusdem congregationis peragant divinum officium in omnibus absoluti. Visum quoque nobis est, ut hanc licentiam eidem tribuamus, quatinus fratres, qui in quibusdam coenobiis gemunt, quod vivere regulariter nequeant, si voluerint, studio meliorandae vitae ad ipsum ducem monachorum divertere, permittatur eis tandiu in ipso coenobio degere, si contenti fuerint uti monastica consuetudine, quousque in suis monasteriis videatur ordo redire. Permittimus etiam, ut si alicuius de ipsis fratribus onerosa conservatio fuerit, ipse potius cum suo detrimento discedat, quam alios inquinet. Haec igitur omnia, quae huius praecepti decretique nostri pagina continet, tam eidem abbati, quam cunctis, qui in eo quo est ordine locoque successerint, vel quorum interesse poterit, in perpetuum servanda decernimus. Si quis vero regum, sacerdotum, iudicum, atque saecularium personarum hanc constitutionis nostrae paginam agnoscens, contra eam venire tentaverit, potestatis honorisque sui dignitate careat, reumque se divino iudicio existere de perpetrata iniquitate cognoscat, et nisi, vel illa quae ab illo sunt male ablata restituerit, vel digna poenitentia illicita acta desleverit, a sacratissimo corpore, et sanguine Domini Dei Redemptoris Iesu Christi alienus sub anathematis interdictione fiat, atque in extremo examine districtae ultioni subiaceat; cunctis autem eidem loco iuxta servantibus sit pax Domini nostri Iesu Christi; quatenus, et hic fructum bonae actionis recipiant, et apud districtum iudicem praemia aeternae pacis inveniant. Scriptum per manus Theodori notarii, et

Concessio privilegiorum.

Dignitatis privatio, et anathema contra privilegii iniuriosos temeratores.

scriuarii sanctae romanae Ecclesiae in mense aprili, et indictione (1) vii (2).

Script. mense aprili anno Domini 834, pontif. Gregorii anno vii.

V.

Privilegium quo monasterium S. Petri prope Perusiam sub apostolicae sedis potestate recipitur; confirmatisque bonis omnibus ei oblati a cuiuscumque personae, etiam dioecesani episcopi iurisdictione eximitur (3).

SUMMARIUM

Proemium. — Contra infestantes quoscumque privilegio munitur. — Confirmantur ei bona omnia, monasteria, ecclesiae etc. — Eadem bona libera ab omni extranea potestate declarantur. — Episcopis quoque, aliisque ecclesiasticis viris ditionem quamlibet habere prohibetur. — Ne missarum quidem solemnitas celebrare. — Sed monasterium romanis pontificibus semper sit subiectum. — Abbatibus liberum sit illius moderamen. — Nemo tamen quid possit ab eo auferre aut alienare. — Libera sit monachis abbatibus electio. — Electi consecratio a summis pontif. peragatur. — Monasterium ab ordinarii iurisdictione liberum declaratur. — Nemini contra privilegium hoc agere liceat. — Anathema contra privilegii huius temeratores, et haec statuta inobservantes. — Poena quoque pecuniaria.

Gregorius episcopus servus servorum Dei reverentissimo in Domino nostro filio spirituali Bonizoni religioso presbytero et monacho, atque coangelico-abbati ven. monasterii Beati Petri apostolorum principis, quod situm est prope civitatem, quae dicitur Perusia, fundatum in loco qui vocatur Caprarius, tuisque successoribus abbatibus, perpetuam in Domino Iesu Christo salutem.

Proemium.

Quoniam si quid ad honorem Dei ordinamus, mercedem inde in futuro nos

(1) Lege: xii. (2) Optime mendum notavit Baluzius: cum enim dicat in contestu Gregorius, imperatorem Ludovicum Gallicanam sibi advenit regionem suggestisse de huiusmodi concedendo privilegio; restituendum erat indictioni xii anno scilicet 834, quo Gregorius ex Francia Romam redierat, non indictioni vii, quo tempore in Franciam iter nec meditabatur quidem. (3) Ex Bullar. Margarini, tom. 1.

recepturos ab ipso non dubitamus; idcirco nos, quibus Ecclesiarum Dei regimen commissum est, ecclesiae Beati Petri apostoli providentes in posterum de rebus suis, quae iure competere sibi videntur, privilegium nostrae auctoritatis constituere ratum duximus. Arbitramur etenim ad futurae utilitatis fructum plurimum valere, quod contra infestationem tyrannorum, et quorumlibet pravorum hominum iure videtur habere. Igitur auctoritate apostolica constituimus defensionis privilegium de omnibus rebus praedicti monasterii, quatenus praedictae res quiete maneant, et monachi Deo servientes secure eas possideant. Hoc est ipsum praedictum monasterium undique circumdatum, et reaedificatum in integrum, cum cellis, et caeteris ecclesiis suis, seu curtis, et fundis et casalibus. Videlicet monasterium Sancti Sergii quod nuncupatur Canelicum, situm Romae regione quarta in Suburra, cum ecclesia Sanctae Euphemiae iuxta se positam, et cum omnibus suis pertinentiis intus, et de foris, et plebem Sancti Constantii, et sancti Rufini, et Sancti Martini, cum omnibus eorum pertinentiis, et ecclesiam Sancti Iuliani et medietatem Sancti Iuliani in Casale, et ecclesiam Sancti Andreae in Ripula, et ecclesiam Sancti Benedicti in Albutiano, et ecclesiam Sancti Benedicti, quae posita est in Agilione, et ecclesiam Sancti Benedicti in Petra Valliola, nec non ecclesiam Sanctae Mariae in praedicto Agilione; et caetera omnia quae ibidem habere videtur; simulque ecclesiam Sancti Marci positam sub Pappiano, et ecclesiam Sancti Sylvestri in Murcella, et ecclesiam Sancti Andreae apostoli in Colle, et ecclesiam Sancti Angeli in Aliano et unam portionem ecclesiae Sancti Petri Ceriano, et ecclesiam Sancti Sylvestri in Petriolo, et ecclesiam Sancti Sixti in Coloniola, et ecclesiam Sancti Petri in comitatu Assisinate, in loco qui vocatur Petroniano, pariterque ecclesiam Sancti Petri apud Montem in ipso comitatu, et medietatem ecclesiae

Contra infestantes quoscumque privilegio munitur.

Confirmantur ei bona omnia, monasteria, ecclesiae etc.

Sancti Donati de Valle Pontis iuxta Civitellam cum omnibus eorum pertinentiis, et adiacentiis; nec non curtem de Petroniano, et de Petriolo, et quartam partem de castello de Rancuredulo, cum omnibus eorum pertinentiis, et curtem de Casale, cum sua pertinentia. Confirmamus etiam ipsi monasterio Sancti Petri massas duas, unam, quae vocatur Casalini, et alteram, quae vocatur Posulo, cum ecclesiis, casis, vineis, et campis, hortis, montibus, cultis, et incultis sylvis, et arboribus pomiferis, fructiferis, et infructiferis, aquis, aquarumque decursibus, vel cum omnibus adiacentiis, ac pertinentiis earum, territorio Perusino positis. Immo autem concedimus, et confirmamus vobis ecclesiam Sanctae Mariae in Pitiniano, et ecclesiam Sancti Clementis in Ripa fluminis positam, cum omnibus earum pertinentiis, ac adiacentiis; caeterasque terras cultas, et incultas, servos quoque, et ancillas, vel omne quod dici, et nominari potest, eidem ven. monasterio pertinentes, sive quicquid in futuro a regibus, et ducibus, vel a qualibet persona fidelium ibidem concessum, et oblatum fuerit, nostra auctoritate, liberum, et securum ab omni extranea potestate permaneat. Unde volumus, ut nullus rex, nullus marchio, nullus princeps, nullus episcopus, nullus comes, nec vicecomes, neque ulla magna, parvaque persona in eis, quae supradicta sunt, potestatem exerceat, aut vim facere praesumat, vel contra hoc nostrum privilegium aliquid adversitatis agere audeat. Et omnes episcopos, caeterosque clericos in praefato monasterio, et in omnibus suis ditionem quamlibet habere, ac auctoritatem praeter sedem apostolicam prohibemus; nec missarum solemnitatem ibidem quispiam praesumat celebrare, nisi a vobis, vestrisque successoribus abbatibus fuerit invitatus. Romano autem pontifici praedictus locus sit semper subiectus, eique serviens obediat, et sub nullo alterius iure, vel

Eadem bona libera ab omni extranea potestate declarantur.

Episcopis quoque, aliisque ecclesiasticis viris ditionem quamlibet habere prohibetur;

Ne missarum quidem solemnitas celebrare;

Sed monasterium Romanis Pontificibus semper sit subiectum.

potestate consistat. Abbates vero eiusdem loci liberam moderandi, atque ordinandi ea, quae necessaria fuerint, habeant potestatem, et non audeant confundere, seu dissipare, nec non vendere, seu quolibet modo alienare ea, quae monasterii esse videntur, nisi ad utilitatem, et honorem eiusdem venerabilis monasterii, et nostri apostolatus. Statuimus autem, cum abbas ipsius monasterii obierit, neque a regibus, neque ab archiepiscopis, seu episcopis, neque a marchionibus, vel comitibus, neque a qualibet persona hominum, aliqua cupiditatis causa ibidem eligatur, neque consecretur abbas, sed qualis a cuncta congregatione monachorum ibidem degentium eligatur, et communi consilio a nobis, nostrisque successoribus pontificibus consecretur. Iubemus insuper, ut omnes nocivae ecclesiae vestri monasterii bullae omnino vacuae, et inanes consistant: damus quoque licentiam vobis, vestrisque successoribus abbatibus ordinandi vestros clericos a qualicumque volueritis episcopo chrisma accipiendi. Similiter volumus, ut nullus episcopus, vel ipse, in cuius parochia situm est idem ven. monasterium, aliquem vestrorum clericorum servientium tam in eodem monasterio, quam in caeteris vestris cellis audeat excommunicare, vel ad synodum provocare. Quandoquidem vero ad nostram synodum, sive pro aliqua nostra utilitate vocati fueritis, remota contradictione omnium clericorum, ac laicorum, venire non recusetis. Quapropter sub obestatione divini iudicii, et anathematis interdictu promulgantes discernimus, ut nullus nostrorum successorum pontificum, vel aliqua magna, parvaque persona hominum audeat, vel praesumat contra hoc nostrum apostolicum privilegium aliquid iniuste agere. Si quis autem (quod non credimus) temerario ausu contra hoc nostrum apostolicum privilegium venire tentaverit, nisi resipuerit, auctoritate beati Petri apostolorum principis anathematis vinculo sit innodatus, et a regno Dei alienus, et cum Iuda tra-

Abbatibus liberum sit illius moderamen.

Nemo tamen quid possit ab eo auferre aut alienare.

Libera sit monachis abbatibus electio.

Electi consecratio a Summis Pontif. peragatur.

Monasterium ab ordinarii iurisdictione liberum declaratur.

Nemini contra privilegium hoc agere liceat.

Anathema contra privilegii huius temeratores, et haec statuta inobservantes.

Poena quoque pecuniaria.

ditore Domini nostri Iesu Christi in inferno consistat sociatus. Insuper autem nostro palatio viginti libras auri purissimi coactus exsolvat. At qui pio intuitu custos, et observator extiterit huius nostri apostolici privilegii, benedictionis gratiam a nostra sede, et coelestis regni gaudia a misericordissimo Domino Deo nostro consequi mereatur. Scriptum per manus Iohannis scriniarii et notarii nostri palatii mense maio, indictione teritiadecima. Bene valete.

Script. mense maio anno Domini 835, pontif. Gregorii anno VIII.

VI.

De mutua inter episcopos servanda concordia multa disserens iubet, ut si Aldricus Cenomanensis fuerit accusatus et appellaverit, causa ad apostolicam sedem deferatur, multaque de apostolicae sedis privilegiis commemorat (1).

SUMMARIUM

1. Quae pontificum cura de Ecclesiis. — De Aldrico Cenomanensi. — Nihil decernendum contra qui ad apostolicam sedem appellat. — 2. Poena contra secus facientes in causa Aldrici. — De appellationibus ad romanum pontificem. — De auctoritate sedis apostolicae in diiudicandis episcoporum causis. — Benigne agendum cum ecclesiasticis errantibus. — 6. De obediendo sedis apostolicae praeceptis. — 8. Censura contra inobedientes monitis sedis apostolicae. — Adhortatio ad episcopos. — 10. Compatiendum coepiscopis. — Omnia ad Rom. Ecclesiam prout caput est Ecclesiarum, deferenda.

Dilectissimis fratribus universis coepiscopis per Galliam, Europam, Germaniam, et per universas provincias constitutis. Gregorius episcopus servus servorum Dei.

1. Divinis praeceptis et apostolicis saluberrimis incitatur monitis, ut pro omnium statu impigro vigilemus affectu. Et quia cunctarum divina dispensatione Ecclesiarum curam gerimus, omnibus nostra

poscentibus suffragia, apostolica auctoritate subvenire optamus, quoniam divinae virtutis, et infirmitatis humanae sanctio est ut omnium Ecclesiarum negocia ad nostrae reparationis tendat effectum (1).

Quapropter has ad vos literas destinamus, in quibus decreto nostro (2) vestram rogantes charitatem mandamus, ut si aliquis, quod non optamus, suorum aemulorum Aldricum Cenomanicae Ecclesiae episcopum accusare attemptaverit dampnabiliter, ut honoretur beati Petri apostolorum principis memoria, Ecclesiaeque romanae, cui praesedit privilegium, et nostri nominis auctoritas, liceat illi post auditionem primatum dioeceseos si necesse fuerit nos appellare, et nostra auctoritate aut ante nos, aut ante legatos nostros e latere missos iuxta Patrum decreta, suas exercere, atque finire actiones: nullusque illum ante haec iudicet, aut iudicare praesumat: sed si quid (quod absit) grave, intolerandumque ei obiectum fuerit, nostra erit expectanda censura, ut nihil prius de eo, qui ad sinum sanctae romanae confugit Ecclesiae, eiusque implorat auxilium, decernatur, quam ab eiusdem Ecclesiae fuerit praeceptum auctoritate: quae vices suas ita aliis impertivit Ecclesiis, ut in partem sint vocatae sollicitudinis, non in plenitudinem potestatis.

2. Proinde dilectio vestra, quorum devotione gaudemus, iungat curam suam dispositionibus nostris, et det operam ut non cuiusquam praesumptione circa memoratum fratrem vestra provisione, vel successorum vestrorum, si ipse superstes fuerit, aliter quam hic insertum est ullo modo,.... sed haec, quae ad eius tuitionem, atque defensionem praedicta hic auctoritate suggesta sunt, atque salubriter ordinata, absque ulla apologia pleniter impleantur. Si autem (quod non arbitramur) a quoquam secus praesumptum fuerit, et ab officio cleri submotus, et iniu-

De Aldrico Cenomanensi.

Nihil decernendum contra eos qui ad Apostolicam Sedem appellant.

Poena contra secus facientes in causa Aldrici.

(1) 28, quaest. 1, c. 2. (2) 2. quaest. 6, c. Decreto nostro.

riarum reus ab omnibus iudicetur; ne lupi qui sub specie ovium subintrarunt, bestiali saevitia quosque audeant dilacerare, et quod sibi fieri nolunt, aliis inferre praesumant. Nec quisquam frivolus aut contentiosus, sive contumax haec nos irrationabiliter praecipere contendat: cum et auctoritate canonum, et praedecessorum nostrorum decretis sancitum est, ut episcopus accusatus, si voluerit, appellet romanum pontificem, et ad eum, si libuerit, confugiat, ut ab eo eius audiatur causa, aut ipse a latere suo legatos, qui eam audiant mittat, qui iniuste omnibus cum episcopis comprovincialibus, eius auctoritate iudicent: quae omnia hic necesse non est inserere, ne proditores magis quam praeceptores esse videamur. Et sanctae recordationis Innocentius antecessor noster inter caetera sic ait: Si maiores causae in medio fuerint devolutae, ad sedem apostolicam, ut Nicaena synodus definivit, et beata consuetudo exigit, referantur, et multa talia, quae in suis auctoribus pleniter inveniuntur.

3. Nec alicui fratri haec gravia, aut inutilia videri debent: quoniam sicut praedicto fratri sancti Petri, et nostrae sedis auctoritate succurrimus, ita omnibus, quibus necesse fuerit, et debemus subvenire, impigre volumus: et sicut quisquam subveniri cupit, ita alium adiuvari debet, et non eius auxilium moleste ferre, cum Apostolus moneat omnes gaudere cum gaudentibus, flere cum flentibus (a). Nos vero ad hunc finem omnem nostrum affectum, curamque dirigimus, ut quod ad exaltationem sanctae Dei Ecclesiae, et quod ad custodiam, et profectum pertinet sacerdotum, nulla dissensione violetur, nulla dissidia negligatur. Super quibus si quis nos arguere voluerit, aut extra auctoritatem nos facere contendere, veniat ad sedem apostolicam, quo omnia ecclesiastica negocia, de quibus quaestio habetur, confluere iussa sunt, ut ibi ante confessionem sancti Petri

mecum iuste decertet (1): quatenus mihi unus ex nobis sententiam suscipiat suam

4. Vos fratres hortamur, et monemus, ut quae a nobis circa praedictum fratrem mandata sunt, eiusque pro simplicitatis defensione salubriter ordinata, atque iniuncta, nulla concertatione turbentur: quoniam non intervenit temeritas praesumptionis ubi est diligentia. Nemo vestrum quod suum est, quaerat, sed quod alterius. Et quod Apostolus inquit: Unusquisque proximo suo placeat in bonum (a), et reliqua. Praeceptis ergo apostolicis non dura superbia resistatur, sed per obedientiam, quae a sancta romana Ecclesia, et apostolica auctoritate iussa sunt, salutifere impleantur, si eiusdem sanctae Ecclesiae, quae est caput vestrum, communionem habere desideratis (2). Qui autem se sciunt quibusdam esse praepositos, non ferant moleste, aliquem sibi esse praelatum; sed obedientiam quam exigunt, etiam ipsi dependant (3). Unde liquet, quod omni studio devotionis unanimis divinis, et apostolicis praeceptionibus parere debeatis, et in nullo inobedientes (quod absit) effici. Nam licet plerumque accidant sacerdotibus, quae sunt reprehendenda, plus tamen erga corrigendos agat benevolentia, quam severitas, plus cohortatio, quam commotio, plus charitas, quam potestas: cum nemo nostrum sine reprehensione, aut sine peccato vivat (4). Nam si Dominus statim post trinam negationem beatum Petrum apostolum praeceptorem nostrum iudicasset, non tantum ex eo fructum, sicut fecit, recepisset. Expectandi sunt ergo magis, atque corrigendi rectores Ecclesiae, quam statim, et absque nostro consulto iudicandi, cum maiora negocia, et difficiliore causarum exitus sanctorum Patrum canones spiritu Dei conditi, et totius mundi reverentia conservati iubeant

(1) 2. quaest. 7, cap. 42, *Si quis*. (2) Cap. 2, *Praeceptis*, 12 distinct. (3) 2. quaest. 6, c. 14. (4) 45 distinct. in cap. *Licet*. (a) Rom. 15.

De appellationibus ad Romanum Pontificem.

De auctoritate Sedis Apostolicae in diiudicandis episcoporum causis.

Quae Pontificum cura de Ecclesiis.

(1) Ex mss. Cod. edidit card. Carafa et Baronius anno 839.

Benigne agendum cum ecclesiasticis errantibus.

sub nostrae sententiae expectatione suspendi, nostroque moderamine fini.

5. Unde necesse est haec et alia ecclesiastica quaeque negocia post multarum experimenta causarum sollicitius perspicere, et diligentius praecaveri, quatenus per spiritum charitatis et pacis omnes materies scandalorum, et praesumptio iudeorum, atque oppressio simplicium fratrum de Ecclesiis Domini auferantur. Et sicut non vult quisquam fratrum se aliorum iudicio praegravari, ita non audeat alii inferre quod sibi non vult fieri: reminiscens Domini praeceptum Salvatoris, quo ait: Nolite iudicare, ut non iudicemini: in quo enim iudicio iudicaveritis, iudicabimini (a), et reliqua. Nihil enim per nostram facilitatem tribunali excelsi Iudicis derogare debemus, cui illa sunt rata, quae pia, quae vera, quae iusta sunt: et aliter necessitatis, aliter tractanda est ratio voluntatis. Nullum enim intemperatum reliquit inimicus, idcirco succurrendum est irretitis. Conterendus est ergo venantis laqueus, ut fugatis lamentationibus, tam iniusta moderatione, quam compunctione pietatis apostolica auctoritate sollicitudinis in oculis splendeat corruntium; nec pigeat forsitan, aut pudeat nostris obedire mandatis, aut apostolicae sedis observare praecepta, quia humilibus dat gratiam, non superbis.

6. Nam nulli fas est vel velle, vel posse transgredi apostolicae sedis praecepta, nec nostrae dispositionis ministerium, quod vestram sequi oportet charitatem (1). Si ergo ruinae suae dolore prostratus quisque apostolicis voluerit contraire decretis, nec locum deinceps inter sacerdotes habeat, sed extorris a sancto fiat ministerio, nec de eius iudicio quisquam postea curam habeat, quoniam iam damnatus a sancta apostolica Ecclesia ac auctoritate sua de inobedientia, atque praesumptione a quoquam esse non dubitatur; quia maioris excommunicationis deiectione est exigendus cui

(1) Dist. 19, c. 5, Nulli. (a) Matth. 7.

sanctae Ecclesiae commissa fuerit disciplina, qui non solum praelatae sanctae Ecclesiae iussionibus parere debuit, sed etiam aliis, ne praeterirent, insinuare: sitque alienus a divinis, et pontificalibus officiis, qui noluit praeceptis obtemperare apostolicis.

7. Maneat itaque memoratus Aldricus hac apostolica auctoritate usque ad praesentiam sedis apostolicae semper episcopus, nec antequam huc veniat, talium, aut aliquorum verbis intendat nocivis, neque eorum succumbat iudicio, aut ullam naevam suscipiat sententiam, nec nobis sicut illi (quod minime arbitramur) inobediens existat, praedictaeque apostolicae si voluerit sedis nostrae sanctae, et necesse fuerit, appellet antistitem, et ad eum libere absque ullius pergat impedimento: nec colligari, nec iudicari, vel damnari a quibusdam possit episcopis, qui apostolicis fuerint fulti auctoritatibus. Quanto minus ab illis si factum (quod fieri non credimus) fuerit: qui eorum inobedientia, atque protervia facta iam sunt damnati auctoritate? quia non aliter persecutores fratrum, neque sedis sanctae iussionibus, cui omnis orbis caput inclinatur, inobedientes corrigere, seu regere iuxta praecedentium Patrum exempla possumus, nisi eos zelo fidei dominicae prosequamur, et a sanis mentibus, ne pestes haec latius divulgetur, severitate, qua possumus, abscidamus.

8. Quisquis namque conatus tentare fuerit prohibita, sentiet censuram sedis apostolicae minime defuturam: et qui monitis obedire apostolicis noluerit, necesse est, ut severitatis regula vindicetur, nec aliquis ut faciat, aut fieri sinet unde alium capiat, vel capiendo decipiat, sibi que causas generet, quibus reus constitutus decretalibus fiat. Cavete fratres negligere praefata, cavete tentare prohibita, ne praedictis (1) involvamur in retinaculis. Nolite saepe dictum fratrem absque nostra (ut dictum est) praesentia, aut au-

(1) Baronius: involvamini retinaculis.

toritate iudicare, vel condemnare, aut gravare: sed sicut apostolicis est munitus praesidiis, ita vestris fulciatur auxiliis, sitque ab omni sacerdotalis catalogi laqueo, aut oppressione, vel iudicio humano, intactus et liber usque ad nostrum, ut praefatum est, iudicium, qui beati principis apostolorum Petri meruit adipisci auxilium. Contra caput ergo nolite extollere, nolite beati clavigeri Petri, cuius vice pro Christo legatione fungimur, sedem eiusque sedis auctoritatem spernere, nec eius patiamini offensionem, aut scandalum Ecclesiae generetis; sed magis solliciti pro fratrum salute et liberatione estote, et pro sanctae Dei Ecclesiae salute summo opere laborate: armamini charitate, non severitate: omnibus vobis, ac singillatim occurret charitas, et vinculis, quae nullis modis a Christo solvuntur, vobiscum pariter in perpetuum connexa laetetur in Domino.

9. Caeterum insectatores fratrum ecclesiastica disciplina comprimere, et erudire debetis, qui statuta maiora non tenentes Dei sacerdotes, atque sanctam Ecclesiam, quae in sacerdotibus maxime constat, principum, ac populorum favorem sequentes, et Dei iudicium non timentes, sua violare persaepe nituntur praesumptione. His ergo nec factis, nec consiliis, nec manifesto, nec occultis, vos oportet praebere consensum, dicente Domino: Videbas furem, et cum eo currebas (a). Non tantum qui faciunt, sed qui facientibus consentiunt, rei tenentur. Illud duntaxat vestram debet mentem vehementius excitare, ut ab omni labe saeculi istius immunes ante Dei conspectum, et securi inveniamini, ut charitatem non admittentes, et sustentatores fratrum existetis, quatenus iuxta Apostolum, unanimes unum sentientes permanetis in Christo. Nihil per contentionem, neque per inanem gloriam vindicantes, non hominibus, sed Deo Salvatori nostro per omnia placentes. Hac ergo charitatis conglutina-

(a) Psalm. 49.

tione compescite quaeso a memorato fratre, si quorumcumque cognoveritis animi insidias, ac aemulationem, eisque dare quoquomodo nolite consensum, quod omnibus duris rebus durius arbitramur.

10. Si quo pacto conversationes non habet amabiles, habendus tamen pro reverentia sancti Petri, cuius munitus auctoritate dilectus, non novum aliquid praesenti iussione praecipimus: sed illa, quae olim videntur indulta, firmamus, cum nulli dubium sit, quod non solum pontificalis causatio, sed omnis sanctae religionis relatio ad sedem apostolicam quasi ad caput Ecclesiarum debeat referri, et inde normam sumere unde sumpsit exordium, ne caput institutionis videatur omittere: cuius auctori sanctionem omnes teneant sacerdotes, qui nolunt ab apostolicae petrae, super quam Christus universalem fundavit Ecclesiam, soliditate divelli. Si quis haec apostolicae sedis praecepta non observaverit, percepti honoris hostis esse non dubitetur: sed forte vos vestrique praecessores in hodierno non reluctati sunt, et ne quando contingat, ut reluctentur. Idcirco denuo repetentes saepius admonemus, ut vitentur qui huiusmodi fratres turbare nituntur, et prohibeantur, aliud, quam ille noster iussit agricola, seminare. Nam qualiter nos, qui neminem volumus perire, hic contristet qui electorum percellunt animos, dominicus in Evangelio sermo testatur. Ait enim Salvator ipse, quod expediat scandalizanti de pusillis, in maris profunda demergi (a), et caetera quae ad hunc sensum pertinent. A quibus non sacerdotes, sed omnes christiani se cavere omnino debent: quoniam sacerdotes, qui throni Dei vocantur, quieti ab omnibusurbationibus esse debent, nec ab re ipse Salvator vendentes columbas, et nummulariorum mensas proprio flagello evertit, et proiecit a templo (b). Unde liquet summum sacerdotem ipsius expectare iudicium, ad cuius rei confirmationem plurimum

(a) Matth. 9. (b) Matth. 21.

valet, quod alibi inquit: Dominus stetit in synagoga deorum (a), in medio autem Dominus discernit, et reliqua talia, quae in suis inveniuntur auctoribus.

11. Illi ergo qui nos speculatores esse volunt, excusare non possumus, si fratres quos tueri, et adiuvere pro viribus debemus; improba foedari contagione permittamus. Unde hortamur dilectionem vestram, testamur, et monemus, ut qua debetis, et potestis solitudine super his vigiletis, quia in specula esse debetis, ne qua infestantium prorumpat audacia. His ergo pro viribus resistite; quia nefas est praedicare religiosos pati fratres, quorum afflictione, quia membra nostra, nos quoque convenit macerari, crucemque, iuxta Domini Salvatoris vocem ferre, qui ait: Qui vult venire post me abneget semetipsum, et tollat crucem suam, et sequatur me (b). Quamquam maneat his beatitudo promissa, quicumque probantur persecutionem propter iustitiam sustinere: quibus quod promittat ipse Salvator in futurum, sequens sermo declarat. Intelligamus haec ipsa vobis, quae nobis non placent, displicere: quod ita demum probare poterimus, si quibus manum porrigimus, vos nobiscum porrigitis, qui non aliter unus grex, et unus pastor sumus, nisi quemadmodum Apostolus docet, dicens: Idipsum dicamus omnes, simusque perfecti in eodem sensu, et in eadem sapientia (c). Deus vos incolumes memores nostri custodiat, fratres charissimi.

SERGIUS II

PAPA CIV

Anno aerae Christi comm. DCCCXLIV.

An. C. 844

Sergius secundus, natione romanus, filius Sergii regionis quartae, ex S. R. E. archipresbytero pontifex ordinatus est circa diem 10 februarii, in quam dominica

(a) Psalm. 81. (b) Matth. 16; Luc. 9; Matth. 5. (c) 1. Corinth. 1.

incidit, anno 844. Sedit annos III (1), Michael III in Oriente, Lothario in Occidente imp. Unica ordinatione presbyteros octo, diaconos tres, episcopos per diversa loca numero viginti tres ordinavit. Obiit die 27 mensis ianuarii, anno 847, et sepultus est in basilica B. Petri. Vix vacavit sedes.

I.

Drogo Metensis archiepiscopus vicarius apostolicae sedis in Gallia et Germania dicitur (2).

SUMMARIUM

Quare creentur vicarii apostolici. — Drogo Metensis archiepiscopus. — De obedientia vicario sedis apost. praestanda. — Auctoritas vicariorum qualis. — Appellationes ad s. sedem recognoscendae prius ab eius vicario. — De causis ad episcoporum forum spectantibus. — De concordia ab episcopis inter se servanda.

Ad episcopos Transalpinos.

Optaveram equidem, fratres charissimi, tam glorioso certamine nostram corporalem exhibere praesentiam, et pro recuperanda tam excellentis ordinis gloria modis omnibus desudare; sed quia nos cunctarum sollicitudo angit Ecclesiarum, ibi ipsi esse non possumus, more praecedentium nostrorum moderationis nostrae vicarios damus. Ad nostrae igitur humilitatis vicem, cunctis provinciis trans Alpes constitutis, Drogonem archiepiscopum Metensem, gloriosi quondam Caroli imperatoris filium, cuius beatissimi moderatoris industria Romanorum, Francorumque concorporavit imperium, cauta deliberatione constituimus. Ut quia serenissimi, atque piissimi filii nostri Magni imperatoris Hlotharii, eiusque fratrum dilectissimorum filiorum nostrorum Hludovici et Caroli regum avunculus est, insuper sanctitate, doctrinaque conspi-

(1) Tredecim minus diebus, ut computanti patet; omnes tamen fere Catalogi habent cum Anastasio (rotundo quidem numero) annos III. (2) Edidit. Sirmodus, tom. 3, Concil. Galliae.

Quare creentur vicarii apostolici.

Drogo Metensis archiepiscopus.

De obedientia vicario Sedis Apost. praestanda.

Auctoritas vicariorum qualis.

Appellationes ad S. Sedem recognoscendae prius ab eius vicario.

cuius, ab hac sede sanctissima apostolorum principis auctoritate percepta, vestris necessitatibus vice nostra idoneus ubique minister existat, et quia omnium vestrorum sollicitudinem illi gerere percipimus, omnium volumus obedientia comitari. Decet sane, fratres, ut qui pro omnibus laborat, cunctorum subsidio fulciatur. Huic ergo in congregandis generalibus synodis, in omnibus supradictarum regionum partibus nostram commodamus auctoritatem: et quicquid provinciali synodo fuerit definitum, ad eius usque dilatione statuimus notitiam perducendum. Si cui autem ab illis partibus hanc sanctam sedem appellare opus fuerit, et in nostra audientia se audiri poposcerit, hunc commonemus, ut ad eius primum audientiam se submittat, et ecclesiasticorum gestorum in sua regione rationabili digestionem prolata, si episcoporum de eo, qui forte criminibus impetitus sententia discordaverit, ut ab aliis reus, innocens iudicetur ab aliis; tunc ipsis gestis ad nos delatis, literis etiam praefati fratris nostri, cui vicem nostram concessimus, commendatus, sive ad nos, sive ad beatissimi Petri sedem securus accedat, nulloque eum in veniendo mora praepediat. Quam etiam condicto fratri nostro Drogoni archiepiscopo in examinandis ac perquirendis episcopis et abbatibus sub hoc tenore hanc nostram licentiam et auctoritatem concessimus, salvo in omnibus huius universalis romanae sedis primatu, nostrique praesulatus honore, vigoreque atque exaltatione charissimi, ac spiritualis filii nostri Hlotharii magni imperatoris. Nam vobis valde placuit, propter diversas Ecclesiarum Dei perturbationes, hoc necessarium satisque dignum opus explere. Si vero hac admonitione contempta sola improbitate se criminibus exeundum (deest forte quis, vel quid simile) existimaverit, noverit nostra mansuetudine nequaquam se temerariam absolutionem adepturum, nisi primum provinciali synodo, et postmodum generali, praedicti

Bull. Rom. Vol. I.

37

fratris nostri audientia, eius fuerit actio ventilata. Illic enim causa subtilius examinatur, ubi perpetrata dignoscitur. Tamen si se ad nos venire poposcerit, ut ante praediximus, non teneatur. Si autem vel sui metropolitani provincialem synodum evocatus adire noluerit, vel ad generalem praefati vicarii, legatique nostri conventum venire contempserit, cum haec nostris apostolicis auribus per suas literas intimare decreverit, nostra et totius Ecclesiae catholicae se noverit auctoritate iudicandum. Quod si violentiam sibi a religiosis filiis nostris regibus quilibet episcoporum, quo minus canonum statuta custodiat, queritur irrogatam; nos hoc suffugium, annuente Domino, literis ad eos missis credimus amputandum. Nequaquam enim auditu tolerabile est, ut germanorum fratrum in fide Trinitatis terna societas a sui dilectione, et communi iuris aequitate dissiliat. Quod si eorum quilibet post discordiae principem abire maluerit, nec catholica pace fuerit contentus, hunc merito, Deo auxiliante, canonicis auctoritatibus, prout melius possumus castigare studemus. Caeterum, fratres, tanquam sub uno charitatis globo constitutam vestram alloquor sanctitatem, ut id ipsum omnes sentiatis, et ita non sint in vobis schismata, neque per aliquos inanium argumentationum cuniculos, vel vobis ipsis, vel populo vobis commisso, veritatem subducatis, quae absque refractionis diverticulo vera prosequitur dicens: Beati pacifici, quia filii Dei vocabuntur (a). At contra qui bella volunt, quia diaboli filii sunt, palam datur intelligi. Sed nos in eo, qui vincit mundum, beato Petro apostolo intercedente, confidimus, quod nullo typho saecularis audaciae vestra succumbit auctoritas, tamen etsi ad tempus praevaluerint, quia in aeternum damnabuntur, ambiguum non est. Vos autem etsi persecutionem patimini propter iustitiam, beati. Deus vos incolumes custodiat, fratres. Amen.

(a) Matth. 5.

De causis ad episcoporum forum spectantibus.

De concordia ab episcopis inter se servanda.

II.

Confirmatio honorum et privilegiorum ab Audace et Ehilulpho Asten. episcopis canonicis cathedralis ecclesiae Sanctae Mariae Asten. concessorum (1).

SUMMARIUM

Exordium. — Confirmatio honorum ab Audace canonicis Astensibus concessorum. — Enumerantur bona. — Immunitas honorum a cuiuscumque molestia. — Confirmatur privilegium ab Audace factum. — Execratio inobservantium.

Sergius papa servus servorum Dei, omnibus sacerdotibus et levitis, seu clericis, atque canonicis servientibus, secundum statutum numerum, a rev. et sanctiss. Audace S. Astensis Ecclesiae episcopo in Canonica episcopit ab eodem venerab. Audace episcopo pro remedio animae suae, pro laudibus et honorificentia omnipotentis Dei constructa, ipsisque ac successoribus eorum in perpetuum.

Exordium.

Cum divina simus institutione in capite omnium Dei Ecclesiarum constituti, debemus humiliter petentibus animos inclinare, non solum de propriis impartiri suffragia, verum etiam ad confirmationes eorum, ut perpetua ea, quae sibi aedificant, manere in sanctis ac inviolabilibus possint statutis, qui apostolicum poscunt iuvamen, sine quo nihil ecclesiasticis perfectum videtur negotiis, brachium apostolica mansuetudine extendere, et magna nimietatis virtute secundum concessam nobis a beato Petro apostolorum principe potestatem roborare. Ideoque postulante Audace venerabilis sanctae Astensis Ecclesiae episcopo, quatenus firmemus privilegio omnibus sacerdotibus et levitis, seu clericis, atque canonicis, servientibus secundum statutum numerum ab eodem in Canonica, cum claustra sua, quae est constructa iuxta basilicam Sanctae Dei Genitricis, semperque Virg. Mariae dominae nostrae in suo Astensi episcopio de omnibus rebus et possessionibus, quas iisdem reverendissimus Audax in eadem Canoniceam pro remedio animae suae ibi-

Confirmatio honorum ab Audace canonicis Astensibus concessorum

(1) Ughell. Ital. Sac., tom. IV.

dem militantibus conferre visus est. Id est curtem unam, quae dicitur Quartum, et alteram curticellam, quae dicitur Azanis, sitam ultra fluvium Tanarum, quam antecessor eius Ehilulphus ecclesiae Sanctae Mariae contulerat: cum omnibus rebus, et familiis ad praedictas curtes pertinentibus: simulque cum omnibus decimis de eisdem solvendis, ut eas sub omni integritate canonici de praefata Canonica, et ministri eorum, qui ibidem pro tempore servierint, possideant, disponantque ad proprios, et communes usus, secundum quod ecclesiastica et canonica dictat regula, absque ulla nostra, vel successorum nostrorum contradictione. Item plebem unam in honorem S. Dei Genitricis Mariae dicatam, sitam in villa, quae dicitur Pisentiana cum titulis, et omnibus decimis eorum, simulque cum omnibus rebus et familiis ad eandem plebem pertinentibus: et decimas suae Astensis civitatis, et villarum decimas, quae ad suam Ecclesiam pro tempore solvuntur; simulque et vineam, quae coniacet prope murum Sanctae Mariae una cum claustra, et omne eius integritate. Haec autem praenominata loca cum pertinentiis suis, et decimis, quemadmodum ab eodem sanctissimo Audace episcopo in praefata Canonica, et ibidem militantibus concessa sunt, similiter nostra apostolica auctoritate stabilientes firmamus, et in perpetuum, quieto, et pacifico ordine eos decernimus sub omni integritate possidere. Contradicimus autem apostolica sanctione, ut nullius officii, vel dignitatis persona eosdem canonicos, qui pro tempore in iam dicta Canonica fuerint constituti, inquietare de his, quae superius scripta sunt, et in eadem Canonica concessa sunt (1), absque longe audeat. Sed magis magisque moneamus, quatenus quicumque praevalet praefatorum apostolorum amore, canonicis iam dictae Canonicae adiutorium praebeant, uti omnipotenti Domino omni remota perturbatione cuncto servire valeant tempore.

Enumerantur bona.

Immunitas honorum a cuiuscumque molestia.

(1) Error inest non facile emendandus.

Confirmatur privilegium ab Audace factum.

Execratio inobservantium.

Privilegium quoque, quod de praedictis rebus, et possessionibus, seu decimis, ac plebibus, vel curtibus cum omnibus eorum pertinentiis, fecit praenominatus Audax venerabilis episcopus in praedicta Canonica, et canonicis eius in perpetuum stabilivit: etiam inconcussum, per hanc nostram apostolicam auctoritatem fore statuumus. Si quis autem contra nostram apostolicam censuram ire praesumpserit, et minuere de rebus praedictae Canonicae conatus fuerit: aut privilegium de his firmatum frangere, quoquomodo tentaverit, sit a liminibus sanctae Dei Ecclesiae exterus, donec resipiscat, et ad plenam veniat sacerdotum satisfactionem. Scriptum per manum Melchisedech protoscribarii sedis nostrae in mense maio (1), indictione decima.

† Bene valete †

Nonas maias (2) per manum Theodori archicancellarii sedis apostolicae anno Deo propitio pontificatus domini Sergii summi pontificis et universalis orbis papae in sacrosancta B. Petri apostoli 4. indictione 14 (3).

Dat. die 7 martii anno Domini 847, pontif. Sergii anno IV.

S. LEO IV

PAPA CV

Anno aerae Christi comm. DCCCXLVII.

Leo quartus, natione romanus, ex patre Radoaldo, ex S. R. E. presbytero tit. Ss. Quatuor Coronatorum pontifex eligitur, Sergio necdum ad sepulturam debitam deportato: ordinatur vero post menses duos ab electione sua, et dies aliquot (4),

(1) Lege martio. (2) Lege martias: et nos emendavimus in data notam chronologicam, et loco mensis maii, martium utrobique reposuimus. Mense enim maio anni 847, quo in cursu erat indictio x et annus IV pontificatus Sergii, iste pontifex naturae debitum iam persolverat. (3) Lege x ut supra. (4) Ad hoc tempus sedis vacationem protulisse dicendi sunt, qui asserunt vacasse eam m. II, d. xv.

die scilicet 11 mensis aprilis anno 847. Sedit in pontificatu annos VIII, menses III, dies V (1) imperantibus in Oriente Michaeli III, in Occidente Lothario et Ludovico II imp. Fecit ordinationes duas, inauguravitque presbyteros decem et novem, diaconos octo, episcopos per diversa loca numero sexaginta et tres. Obdormivit in Domino 16 kal. augusti anno 858. Sepultus vero est in ecclesia B. Petri apostoli. Vix vacavit sedes (2).

I.

Privilegium pro Ecclesia Hamburgense (3).

SUMMARIUM

Provinciae quae ad fidem conversae ab Anshario fuerint, Hamburgensi Ecclesiae subiiciuntur. — Hamburg. episcopis pallii usus ad statutos dies conceditur. — Item et mitrae (4). — Adhortatio ad Ansharium. — Confirmatio honorum ad Hamburg. Ecclesiam spectantium. — Damnatio violatorum privilegii huius.

Leo episcopus servus servorum Dei beatissimo Anshario sanctae Hammaburgensis Ecclesiae archiepiscopo, aeternae vitae beatitudinem.

Quoniam apostolicae dignitatis est, non solum Ecclesias fundare, sed et ab aliis Ecclesiarum spiritualibus architectis fundatas sublimare, dignum duximus, frater carissime, pro petitionis tuae voto aures debita benignitatis inclinare. Concedimus igitur sicut a praedecessore nostro beato Gregorio concessum est, scilicet ut gentes Wimodiorum, Hordalbingorum, Danorum, Norwenorum, Suevorum, vel quascumque septentrionalium nationum iugo fidei prae-

Provinciae quae ad fidem conversae ab Anshario fuerint, Hamburgensi Ecclesiae subiiciuntur

(1) Ab ordinatione tamen computandos, exclusaque obitus die. (2) Quartus et VI ex Catalogis Criticae Baronianae praefixis habent m. II, d. XV, computando scilicet ad diem ordinationis Benedicti III, ad quam tamen procedendo inclusit licet extremis non numerantur ad summum, nisi m. II, d. XII. (3) Edidit Lindenbrog. Privilegia Archiepiscopatus Hammaburgensis inter scriptor. Rer. German. septentr. (4) Bene notat Mabillonius in praefatione partis II, saeculi IV Benedict. n. 182, civis episcopo eo tempore citra privilegium non licuisse mitra, quam alii *cidarim*, alii *laminam* vocant, caput ornare.

II.

Excommunicatio et depositio Anastasii S. R. E. cardinalis tituli S. Marcelli, quia parochiam suam per quinquennium deserens, in ceteris regionibus sine pontificis licentia latitasset (1).

(Imperantibus dominis nostris imperatoribus Lothario, et Ludovico Augustis, mensis decembris die decima sexta, indictione XIV).

Leo episcopus servus servorum Dei (2)

Anastasius presbyter cardinis nostri, quem in titulo Beati Marcelli ordinavimus, quique secedens ab eo ad alienas parochias absque nostra pontificali scientia demigratus est, quem per missos, et litteras nostras vocavimus, et pro quo dominos imperatores supplicati per missos nostros, ut eum ad suam parochiam redire iuberent, qui huc illuc latitando, in ipsa demigratione per biennium moratus est, et ad duo vocatus concilia nostra minime venit, sed neque inventus est; quia, ut praediximus, veluti ovis errans extraneis regionibus, suadente diabolo, occulte inhabitat; secundum canonica instituta ex Dei omnipotentis, et beati Petri apostoli, nostraque simul apostolica auctoritate, ab hodie sit communione privatus, donec ipse meae speciali praesentiae in canonico iudicio fuerit praesentatus, et si non venerit, nunquam communicet.

Post romanum pontificem in hac excommunicatione consenserunt archiepiscopus Ravennatis, et Mediolanensis, alique numero LXXV.

Sequitur sententia.

SUMMARIUM

Factum. — Contra statuta Patrum est suam Ecclesiam deserere. — Anastasius card. vocatus ad duo concilia, non venit. — Anathematizatur.

Leo episcopus servus servorum Dei omnibus episcopis, presbyteris, diaconibus, subdiaconibus, et universis clericis, cunctoque populo christiano.

Quod bene, ac pleniter vobiscum simus, charissimi fratres, scitis. Nunc iterum

(1) Actum die 16 decembris anno Domini 850, pontif. Leonis anno IV. (2) Ex Annal. Bertinian. apud Duchesnum Rer. Franc. script., tom. III, ad ann. 868.

Factum.

Contra statuta Patrum est suam Ecclesiam deserere.

Anastasius card. vocatus ad duo concilia, non venit.

Anathematizatur.

pro cautela et memoria temporum futurorum, dilectioni vestrae cognitum esse volumus, quomodo instigante, ac suadente diabolo, Anastasius presbyter cardinis nostri, quem nos in titulo Beati Marcelli ordinavimus, contra statuta Patrum provinciam, Ecclesiamque deserens, ecce iam per quinquennium tempus in alienas parochias, velut ovis errans discurrit, quem etiam auctoritate suffulti canonica, apostolicis literis per tertiam, quartamque vicem vocavimus: at ubi redire distulit, duo pro eo episcoporum concilia congregavimus, quorum conventu cum eius non potuissemus videre, vel habere specialem praesentiam, communi eum decreto sancta communione privavimus: volentes siquidem suam per huius excommunicationis censuram ad gremium sanctae, a qua discesserat, matris Ecclesiae personam reducere. Sed apostolica monita sanctique concilii pro nihilo ducens, erroris irretitus caligine, redire nullatenus voluit. Proinde sicut Ravenna nobis degentibus, de eo ecclesia B. Vitalis martyris mense maio, die XXIX, indictione I, ore proprio, nunc iterum in ecclesia Beati Petri apostoli mense iunio, die XIX, indictione superius annotata, similiter promulgavimus, sit ille a sanctis Patribus, et a nobis anathema, et omnes, qui ei, sive in electione, quod absit, aut pontificatus honore adiutorium praestare, vel solatium quodcumque voluerint, simili anathemati subiaceant (1).

BENEDICTUS III

PAPA CVI

Anno aerae Christi comm. DCCCLV.

Benedictus III, natione romanus, ex patre Preto, tituli S. Callixti presbyter, Leone

(1) Huiusmodi damnationis sententiam in synodo romana latam Leo super valvas argenteas scribi iussit, ut in eadem synodo legitur: Huius picturam Anastasius cum pontificiam sedem invasisset, deiecit, quam Benedictus papa restauravit. Illum vero iterum ab Hadriano II depositum, excommunicatumque legemus.

ex hac luce subtracto, summus pontifex eadem die 17 mensis iulii, anni 855 eligitur, et in patriarchium Lateranense perducitur. Ordinatur vero die 29 septembris eiusdem anni. Sedit annos II, menses VI, dies X (1), imperantibus in Oriente Michaeli, in Occidente Lothario, mox Ludovico II imp. Fecit ordinationem unam presbyterorum quinque, diaconi unus, episcopos vero per diversa loca creavit numero sexaginta et sex. Obiit die mensis aprilis anno 858, quem Nicolaus successor in basilica B. Petri propriis manibus collocavit. Vacavit sedes dies XV.

Schisma duodecimum in Ecclesia romana.

Legati a clero ad Ludovicum, et Lotharium imp. missi, ut decretum electionis Benedicti papae deportarent, ab Eugubino episcopo in itinere in partes tracti, fidem fefellerunt, et Anastasium presbyterum a romana synodo sub Leone IV, dignitate depositum, pontificatus infula perornarunt: quibus coniuncti sunt legati imperiales. Pseudo papam itaque prius ad basilicam S. Petri ductum, qui multa nefanda scelera ibi perpetravit contra Iesu Christi, Virginis Genitricis eius, aliorumque sanctorum imagines, in Lateranense patriarchium intruserunt, ex quo eiectionem Benedictum, pontificalibus spoliatum per vim vestibus, multisque iniuriis verberibusque affectum, custodibus, qui eum arctius constringerent, tradidit Anastasius. Clerus, ac Dei populus sancta sanctorum ingressi, tundentes pectora sua, profusis lacrymis intra vestibulum et altare solo prostrati iacebant, Dei orantes maiestatem, ut tanti erroris caligine sua eos victrice dextera liberaret. Dei igitur voluntate factum est, ut imperiales missi, cleri constantiam cognita, Anastasio cum turpitudine depulso e patriarchio, in Benedicti electionem consenserint.

(1) Ab ordinationis die computatos, in exclusisque extremis.

Hamburg. episcopia palli natus ad statutos dies conceditur;

Item et mirae. Adhortatio ad Ansharium.

Confirmatio honorum ad Hamburgens. Ecclesiam spectantium.

Denotatio vultuorum privilegii huius.

dicatione tua subdideris, ad sedem Hammaburgensem spirituali dominatione possideas, et omnibus successoribus tuis ad eandem sedem perpetuo possidendo reliquas. Decernimus quoque tibi, et omnibus successoribus tuis ad sedem Hammaburgensem, usum pallii in festis et temporibus, a praedecessore nostro tibi denominatis, scilicet in Paschate, in Pentecoste, in Natale Domini, in Assumptione, in Nativitate, in Purificatione S. Mariae, in natalitiis apostolorum et dominicis diebus et omnibus festis in dioecesi tua celebribus. Ornari quoque caput tuum mytra, portari ante te crucem. Age ergo, frater beatissime, opus bonum, quod incepisti, ne desistas donec perficias. Funda in locis opportunis ecclesias, consecra presbyteros, et per determinatos ordina episcopos, quorum omnium tu archiepiscopus existas: omnesque supradictarum nationum amplius profuturi episcopi, cum subiectis sibi plebibus tibi et omnibus successoribus tuis ad sedem Hammaburgensem perpetua subiectione et obedientia subiecti permaneant. Praeterea quae tibi, et sanctae Hammaburgensi Ecclesiae tuae iam a christicolis tradita sunt, vel amplius delegata fuerint in parochiis, in praediis, in omnibus rebus mobilibus, vel immobilibus, in mancipiis utriusque sexus, ut ea Ecclesia praedicta inviolabili potestate perpetuo possideat. Si quis autem contra huius nostrae auctoritatis privilegium ire tentaverit, et quoquomodo in parte, vel in toto frangere nisus fuerit, etiamsi sit apostolicae dignitatis persona, aeterna excommunicatione cum Iuda traditore Domini pereat, nisi resipiscat, et Ecclesiae Hammaburgensi satisficiat (1).

Data per manum Stephani cancellarii sanctae romanae Ecclesiae mense martio, indictione XII.

Dat. mense martio anno Domini 849, pontif. Leonis anno II.

(1) Hammaburgensem Ecclesiam a Ludovico Pio imp. fundatam confirmavit Gregorius III, Constit. quam supra retulimus n. III, *Omnium fidelium*, dat. anno 834.

I.

Confirmatio synodi Suessionensis II cum privilegiis Ecclesiae, et archiepiscopi Rhemensis (1).

SUMMARIUM

Prooemium. — Synodus Suessionensis. — Eiusdem definitiones, prout delatae ad sedem apost. sunt, confirmat pontifex. — Nequis Rhemensi subiectus archiep. alienum petat tribunal interdicat. — Salvo tamen iure sedis apostolicae. — Non damnandus Hincmarus nisi a romano pontifice. — Confirmat privilegia Rhemensis Ecclesiae.

Benedictus episcopus servus servorum Dei reverentissimo et sanctissimo confratri nostro Hincmaro archiepiscopo sanctae Rhemensis Ecclesiae.

Prooemium. Probabilium sacrorumque definitione gestorum audientium mentes exhilarant, faciuntque alacres, et in tantum mortaliū laetitia corda replent, ut in conditoris omnium exuberent laudes, facilique intuitu illarum confirmant prospicuas intentiones, et actus, validoque et inconculso propagare fundamine certamine ingenti procurent. Nostri quemadmodum pontificii cor dulcisonis tuae benignitatis apicibus laetius effectum est et hilarius: strenua quos perlegentes inquisitione, nostrae te esse coniunctum dilectioni internis novimus oculis, divinisque prosperitatibus efficacem. Synodique textum imminenti ventilantes intuitu, eiusque actus, quam apud Suessionis civitatem tua beatitudo studuit celebrare, cum episcopis tuae dioeceseos, venerabilibusque archiepiscopis, Wenilone scilicet Senonensi, Amalrico Turonensi, aliisque episcopis, ut scriptis in ea contulisti, subtilique demonstratione pandere procurasti; quae ad profectum sanctae noscuntur Ecclesiae piis auctoritatibus statuta sancitaque reperimus. Praecipue quibus aequiparare te viros illos prospeximus, qui non terrenis actibus, caducisque delectati sunt obser-

(1) Ex scripto Codice Antonii Augustini in Vaticanam Biblioth. relato edidit Baronius ad annum 883.

vationibus, infinitoque zelo accensi ecclesiastica promulgarunt statuta, et ordines. Haec cernentes, ad ea quae cupis nullatenus nos inclinare ambigimus, tuae venerationis adimplere cupientes affectum. Et quia ut devotus fidelisque in omnibus filius pro instructione, seu confirmatione gestorum ac regularum ecclesiasticarum, semper ad hanc te sedem recurrere contemplantur; definitiones fraternitatis tuae, et caeterorum episcoporum, quas in praefata synodo apostolicis canonicisque auctoritatibus propriis digitis roborasti, si ita est, nostro ut scriptis praesulatu intimasti, et gestorum serie demonstrasti, ratas eas quidem definitiones apostolica fore promulgamus auctoritate, semperque manere statuimus ut inde quaestio nullis aliquando temporibus oriatur, aspirantes indebite anhelitus compressi funditus perpetuo maneant: ne amplius ullorum contradicentium adversitatibus Dei conturbetur Ecclesia; sed omnibus efuta saepe pertractationis erroribus unita semper in Christo permaneat. Inter haec quidem, et hoc sancimus, ne quilibet tuae dioeceseos regulis subiectus Ecclesiae, te contempto, impune audeat, seu valeat aliena expetere aut expectare iudicia, ut aliorum traditionibus Patrum, canonumque promulgationibus est constitutum: salvo in omnibus iure apostolicae nostrae sedis, ut ab ipso veluti Christo et sacris est cautum canonibus. Sed cuncti, sive in praelatione, sive in subiectione debita, ordinem ab ecclesiasticis regulis traditum observantes obediant, et studiosius obtemperare procurent. Et hoc promulgamus, atque statuimus, ut te, qui eius provinciae primas dignosceris, nullius unquam infestatione contra canonica apostolicaque decreta, sive iudicia ecclesiastica tibi commissa, aut virtute, aut facultate nudari, aut audientiam romani pontificis a quocumque damnari statuimus: sed si compellatus appellare ad hanc sanctam sedem volueris, apostolici papae iudicio reservari, nostra, immo beati Petri auctoritate prae-

Eiusdem definitiones, prout delatae ad Sedem Apostol. sunt, confirmat Pontifex.

Ne quis Rhemensi subiectus archiep. alienum petat tribunal interdicat;

Salvo tamen iure Sedis Apostolicae.

Non damnandus Hincmarus nisi a Romano Pontifice.

cipimus: nec alicui cuiuscumque iuri, vel iudicio te subiici, excepta potestate sedis romanae pontificum. Et hoc volumus, ne quilibet ex provincia et dioecesi metropoli tuae, tibi que subiecta ius secundum ecclesiasticas constitutiones primatui Ecclesiae tuae et tibi debitum quoquomodo per contemptum convellere, aut tibi, vel Ecclesiae tuae quamcumque violentiam contra eadem canonica constituta, et decreta romanorum pontificum pertinaciter inferre praesumat, cum anathematis interpositione nostra apostolica, et beati Petri apostolorum principis auctoritate prohibemus. Optamus fraternitatem tuam in Christo nunc et semper bene valere (1).

II.

Confirmatio privilegiorum Corbeiae (2).

Prooemium. — Romanus pontifex omnium Ecclesiarum caput et princeps. — Quam necessaria inter sacerdotium et imperium concordia. — 1. Causa concessionis privilegii huius. — Corbeiae monasterium in pago Ambianensi ad fluvium Sommae. — Odonis abbatis preces. — Privilegia ab episcopis Galliae huic monasterio concessa. — Confirmata ab imp. Lothario, a Ludovico et Carolo Calvo (3). — 3. Corbeia a Bathilde regina constructa fuit — Antiquum ius Corbeiae monachorum sibi eligendi abbatem. — 4. Supradicta et caetera omnia privilegia a Benedicto PP. confirmantur. — Res ad monasterium spectantes eximuntur ab episcopi dioecesani iurisdictione. — Similis exemptio caeteris concessa monasteriis. — 5. Gallorum munificentia in Ecclesiis ditandis. — Clerici qui de proprio abundant, de Ecclesiarum redditibus communicare non debent. — Qui sint Christi pauperes. — 6. De his, qui res ecclesiasticas rapiunt. — 7. Nullam in

(1) Hincmarum Rhemensem relatam hic Suessionensis synodi confirmationem, quam a Leone IV PP. obtinere nullimode post iteratas legationes potuerat, a Benedicto PP. in ipso eius pontificatus initio subripuisse, nulla penes scriptores controversia, quamvis postea Hincmarus quaedam eidem confirmatione subdole addiderit, substulerit vero quaedam. (2) Concil. tom. ix, loc. cit. Dacherius Spicil. tom. vi in Miscellaneis epistolarum et diplomatum. (3) Caroli Calvi privilegium idem Dacherius refert Spicil., tom. vi, pag. 408.

Corbeia ditionem per episcopum haberi aut aliam quamlibet ecclesiasticam personam declarantur. — Depositio et anathema contra haec inobservantes. — Episcopus, si rogatus fuerit consecrare, possit monasterii altaria, chrisma et sacros ordines monachis conferre. — 8. Monachis confirmatur ius eligendi abbatem. — Adhortatio ad Francorum reges ut monachos in iure huiusmodi defendant et manuteneant. — Quae Ecclesiis donantur ab humano in divinum ius cedunt. — 9. Adhortatio ad principes saeculi de ecclesiasticis res sibi usurpando. — 11. De extraneo in monasterii abbatem non introducendo. — Contra haec attentantes imprecatio. — 12. Quantum mali agat, qui saeculares personas monachis praeficit. — 13. Iterata adhortatio ad Francorum reges. — Corbeiae neque canonici ordinis quilibet praeposendus. — Anathemate damnantur, qui ex monachis per canonicam electionem non praeficiuntur. — 14. Monachi si ipsis praeficiatur non electus cum ordinario loci, ad Rhemensem archiepiscopum recursum habeant. — Rhemensis archiepiscopus vel solus vel cum caeteris episcopis regem adeat. — Si rex audire noluerit, excommunicetur. — Similem poenam incurrant episcopi si pro monasterio haec agere recusaverint.

Benedictus episcopus servus servorum Dei universis episcopis Galliarum.

Prooemium. Romanus Pontifex omnium Ecclesiarum caput et princeps. Cum romanae sedis pontificem constat omnium Ecclesiarum Christi caput, atque principem fore, tamquam beati Petri principis apostolorum vices agentem, cui Christus totius Ecclesiae committens principatum, fatur: Tu es Petrus, et super hanc petram aedificabo Ecclesiam meam, et tibi dabo claves regni coelorum (a): cunctatio nulli fidelium relinquatur, quod universis Ecclesiis sollicitudinem praetendere, et omnium in Christo credentium saluti, paci, atque quieti prospicere nos oporteat, ut, et quae prava sunt, corrigantur, et quae recta roborentur, quae corrupta sunt, restaurentur, quae autem integra conserventur. Cumque hanc curam circa universalis Ecclesiae corpus per totius orbis latitudinem diffusae custodire debeamus; speciali tamen praerogativa post romanam atque italicam erga Ec-

(a) Matth. xvi. 18.

Quam neces-
saria inter sa-
cerdotium et
imperium con-
cordia

clesias Gallicanas nobis convenit observare, quemadmodum praedecessores nostros fecisse manifestum est. Quod competentius nunc quoque fieri oportere ipse reipublicae status testificatur: quandoquidem utramque provinciam unius imperii sceptrum non dividit et romanae dignitas Ecclesiae una cum terreno principatu utriusque provinciae regnum communi iure disponit, ut et rerum principes sua decreta romanae Ecclesiae sancitis praemuniant, et ecclesiastica iura principum statutis adiuvantur, aestimantes terrenae reipublicae rectores tunc se feliciter imperare, si suis sanctionibus apostolica confoederetur auctoritas, quam dum in nobis suscipiunt, ac venerantur, illum se suscipere gratulantur, qui discipulis suis loquitur dicens: Qui vos recipit, me recipit (a): hinc e contrario de contemptoribus ait: Qui vos spernit, me spernit (b).

1. Igitur cum, sicut dictum est, apostolicae sollicitudini universalis Ecclesiae credita sit dispensatio, et pro cunctorum fidelium statu perpetuas nostrae sollicitudini vigilias praetendere conveniat; maxima tamen diligentia curam earum debemus Ecclesiarum gerere, quarum specialius providentiam ratio suscepti officii a nobis docet agenda; ut non solum ea, quae hactenus in suo statu permanent, intemerata serventur, verum ea, quae lapsa sunt, ad prioris formae dignitatem reducantur. Unde cognoscat omnium praesulum sanctorum per Gallias commorantium reverenda fraternitas, quod vir venerabilis Odo abbas ex monasterio Corbeiae provinciae Galliarum, quod est constructum in pago Ambianensi super fluvium Sommae, adiit nos per venerabilem (1) Anselmum abbatem petens, ut nostrae auctoritatis privilegium super electionis propriae statu, et rerum suarum libera possessione, seu dispensatione praedicto monasterio Corbeiae concederemus. Ostendit quoque nobis privilegia ab episcopis edita, unum a praesule Ambianensi, ad

(1) Anselmum. (a) Matth. 10. (b) Luc. 10.

cuius dioecesim locus ille pertinet, et a coepiscopis suis factum atque roboratum iam antiquis temporibus: et aliud ab archiepiscopo Rhemensis Ecclesiae Hincmaro, et universali concilio episcoporum Galliarum paucis intercedentibus annis conscriptum, et subscriptionibus propriis roboratum, petentibus, ut ad quoscumque sive episcopos sive abbates pervenerit, subscribere non graventur. In quibus privilegiis decretum est, ut praefatum monasterium Corbeiae, et rerum suarum liberam obstruant dominationem, et eligendi sibi abbatem de suis semper habeant potestatem. Contradictores vero, et repugnantes huic sanctioni anathemate perpetuo damnandos. Super haec autem magnifici imperatoris Lotharii, et Ludovici, ac Caroli mandatum, ac supplicatio accessit idipsum postulantis; videlicet, ut episcoporum privilegia nostra quoque auctoritate firmarentur.

2. Nos itaque cernentes, religiosam fore postulationem, neque ab apostolica sollicitudine praetereundum, quod pro servorum Dei quiete, et sancti pontifices pie statuerunt, et magnifici principes religiose rogabant, et abbas congregationis eiusdem necessario postulabat, censuimus rogati concedere, quod ultro docebat nostram pastorem sollicitudinem exhibere.

3. Cognovimus etiam referente venerabili (1) Anselmo abbate, coenobium, de quo agimus, a praeclarissima Francorum regina Bathilde nobiliter aedificatum, et a primae fundationis suae statu cum nobilitate sanctorum virorum et religionis monachicae observantia, tum quoque principum Francorum favoris praerogativa, et muniminis protectione semper floruisse. Qua de re factum est, ut immunitates rerum suarum et privilegia eligendi abbatem, omnes ei concederent, concessumque fore perpetuis diebus decernerent, suarumque munimenta cessionum in archivis monasterii ad memoriam futurorum servandam reponerent. Quibus cognitis

(1) Anselmo.

liae huic monasterio concessa.

Confirmata ab imp. Lothario, a Ludovico et Carolo Calvo.

Corbeia a Bathilde regina constructa fuit.

Antiquum in Corbeiae monachorum sibi eligendi abbatem.

omnibus, nefas esse duximus, si non religiosorum principum devotionem sequentes, et sanctorum praesulum exempla comitantes, nostrae cessionis auctoritatem monasterio Corbeiae tribueremus, ne qui primi propter apostolicae sedis primatum in ecclesiasticis negotiis disponendis inveniri debeamus, ipsi posteriores reperiamur: et qui ad servorum Dei quietem comparandam caeteris auctoritatis lumen praestare iubemur, loquente Domino: Vos estis lux mundi (a); ipsi per negligentiae teporem minime boni operis fulgorem aliis praebeamus.

4. Qua de re noverit omnis Ecclesia Galliarum et universus episcoporum coetus eidem Ecclesiae praesidentium, quod privilegia sanctorum praesulum, sive quae diebus antiquis, sive quae moderno tempore gesta sunt, monasterio Corbeiae, quod est constructum in pago Ambianensi supra fluvium Sommam in honore sanctorum apostolorum Petri et Pauli, et sancti Stephani protomartyris, praesenti auctoritatis nostrae edicto roboramus; id est, ut res monasterii, sive quaecumque a fidelibus oblata fuerint Deo et congregationi fratrum ibidem Christo famulantium, in dispositione abbatis, et fratrum maneant; neque episcopus Ambianensis, ad cuius dioecesim coenobium illud respicit, aliquid exinde praesumat, vel aliquis episcoporum, quorum in parochiis res aut basilicas habere cognoscuntur, neque in agris, villis, praediis, aut cellis, aut in his omnibus, quae ad ius et dominationem eorum respiciunt, aut episcopus, aut oeconomus, seu archipresbyter, aut archidiaconus, aut quilibet ministrorum, seu praepositorum eius, aut conventus faciant, aut convivia praeparent, aut aliquid potestatis iure sibi vindicent aut exigant vindicanda. Hac quoque conditionis lege omnes episcopi se convenire noverint, quorum parochias res Corbeiensis monasterii respicere cognoscuntur: nec novum, nec inusitatum causetur quisquam

(a) Matth. 5.

Bull. Rom. Vol. I.

38

fore: quod decernimus, quandoquidem et huic coenobio constat olim iam hoc cessionum, et multis aliis non solum in Gallia, vel in Italia, verum toto terrarum orbe, non solum monachorum, verum canonicorum monasteriis, hodieque conspiciamus manere indultum; et unaquaeque Ecclesia debet manere suis privilegiis contenta, nec ab alia pervadi, vel usurpari, quod alterius iuris esse conspicitur.

5. Cumque Galliarum per maxime Ecclesias fidelium collationibus a Deo constet esse ditatas, ut nemo sit fere episcoporum, cui suae sumptus Ecclesiae satis superque non sufficiant, cuius gratia necessitudinis, quae servorum Christi sunt usibus collata, in suos convertere sumptus praesumat. Si enim clericorum qui de propriis abundant redditibus, communicatio prohibetur cum eis, quae conferuntur Ecclesiae, ne dum illi acceperint, qui de propriis abundant, eorum, qui nihil habent, inopia non levetur; qua conscientia episcopus suae sumptibus Ecclesiae sufficiens, quae servorum Dei fuerint usibus collata praesumat contingere? Nec veretur quod per Prophetam Dominus exprobat sacerdotibus dicens: Rapina pauperis in domibus vestris (a). Pauperes enim Christi esse quis nesciat, qui contemnentem substantiam mundi, Salvatoris nostri vestigia sectantes, qui cum esset dives, pro nobis pauper effectus est, sanctae professionis titulum sibi divitias arbitrantur (b).

6. Quisquis igitur aliquid horum, quae fuerint ad necessitates eorum collata, praesumpserit, et suis commodis applicuerit, rapinam in domum suam de substantia pauperis congregat. Omnia quoque, quae sunt Ecclesiis oblata, vel delegata, in pauperum, pupillorum, viduarum, certum est, necessitates destinata. Quare quisquis ex his aliquid in suas utilitates exigit, rapinam pauperis in domum suam congestam detinet. Et Apostolus ait: Quia rapaces regnum Dei non possidebunt (c).

(a) Isai. 5. (b) 2 Corinth. 8. (c) 1 Corinth. 6.

Similibus exemptionibus caeteris concessa monasteriis.

Galliarum auctoritate in Ecclesiis ditandis.

Clerici qui de proprio abundant, de Ecclesiarum redditibus communicare non debent.

Qui sint Christi pauperes;

De his, qui res ecclesiasticas rapiunt.

Causa concessionis privilegii huius.

Corbeiae monasterium in pago Ambianensi ad fluvium Sommae.

Odonis abbatis praeses

Privilegia ab episcopis Gal-

Unde ab omnibus, quae monasterio Corbeiae fuerint vel oblata, vel quocumque legitimo iure possessa, in pecuniis, in agris, in praediis, in domibus, in cellis, aut ecclesiis, nihil ex iis sibi praesumat aut episcopus, aut quicumque ministrorum eius, ne contra nostram et maiorum auctoritatem faciens, regum quoque decreta pro servorum Christi quiete constituta contemnens, reum se sancti concilii, et perpetuae damnationis efficiat.

Nullam in Corbeia ditionem per episcopum haberi aut aliam quamlibet ecclesiasticam personam declaratur.

7. Et quoniam monachi tranquillitatis pacem et securitatis otium habere debent, ut Deo vacantes professionis suae regulam valeant observare, nec episcopus, nec archidiaconus eius accedant ad praefatum monasterium, nec servorum Dei quietem perturbare praesumant; nisi forte aut abbas, aut fratres alicuius utilitatis gratia eum vocare voluerint: alias neque in abbate, neque in aliquem de fratribus quidquam potestatis obtineat, neque per episcopalem fastum aliquid in eos ei liceat; verum abbas secundum regulam S. Benedicti liberam monasterii habeat potestatem, et monachi ad eius, tamquam ad pastorem sui solummodo respiciant gubernationem, nec episcopale ministerium aliquid ditionis super eos obtineat. Quoniam cum abbas vices Christi in monasterio creditur agere, pastorem officium super creditas sibi oves habere cognoscitur; utque dispensationis suae ministerium exercere praevaleat digne, nullius debet perturbari potestate subiectus, sed ab omni episcopali liber dominatione, Christum tantummodo iudicem sustineat, cui redditurus est de creditis sibi ovibus rationem. Qua propter modis omnibus statuimus, ut episcopus adventus sui praesentia monasterii tranquillitatem non inquietet, nec aliquid in eo episcopali potestate facere praesumat, nec fratribus, aut abbati ullam molestiam, aut inquietudinis perturbationem ingerat. Quod si violare praesumpserit, non pastorem officium, sed eversoris, atque conturbatoris dominici gregis noverit se agitare tyrannidem: ac per hoc, non ut pastor suscipiendus, verum tamquam lupus ab ovili Christi removendus, damnationis suae poenas anathematis mucrone percussus excipiat. Altaria vero seu basilicas in monasterio rogatus ab abbate pro Christi nomine consecret, atque benedicat. Chrisma quoque sive sanctificationis oleum singulis annis praebet, sed et si quem petierit abbas, aut de monachis, aut de canonicis suis ad aliquem gradum ecclesiasticum consecrandum, nullatenus contradicat, nisi forte is, pro quo petitur, indignus tali honore veritatis testimonio deprehendatur: quoniam sicut divinae benedictionis sacramentum, aut pro gratia largiri cuiquam non decet indigno, ita gratis debet exhiberi dignis, sicut Salvator ait: *Gratis accepistis, gratis date* (a).

8. Electionis autem privilegium, ut habeant fratres eiusdem monasterii discernimus, id est, ut quemcumque de seipsis, qui sit monachicae professionis, dignus tamen pastoralis praelatione, voluerint eligere secundum regularem auctoritatem, potestatem habeant eligendi. Et super hoc monentes obsecramus filios nostros gloriosos, Lotharium, Ludovicum, Carolum Augustum, ut sicut memorabilis Augusti genitor, et avus eorum, et priores ante se reges Francorum, eidem coenobio concesserunt, eligendi de semetipsis abbatem, atque ipsi suis praeceptis hoc idem sanxerunt, ita quoque conservare suis temporibus pro Christi amore dignentur, et conservanda perpetuis diebus aeternitatis suae legibus constituent: ut dum famulis Christi libertatem electionis concesserint, et concessam servare studuerint, et praesentis vitae regnum, et sempiternae beatitudinis gloriam a Domino ipsi percipere mereantur. Atque quod est, aut regio munere, aut fidelium devotione ad idem coenobium Deo famulisque eius oblatum, nec ipsi auferant, nec alios auferre permittant. Quoniam valde iustum constat atque religiosum, ut qui a Domino

(a) Matth. 10.

Episcopus, si rogatus fuerit consecrare, possit monasterii altaria, chrisma et sacros ordines monachis conferre.

Monachis confirmatur ius eligendi abbatem.

Adhortatio ad Francorum reges ut monachos in iure huiusmodi defendant et mantineant.

Deposito et anathema contra haec iubeantur servantes.

meruerunt percipere regni honorem, ipsi Deo conservent, quod ei collatum est: quia credentium devotione, et qui a Christo regali magnificentia praelati sunt caeteris, ipsi famulis Christi eligendi sibi pastorem non auferant libertatem. Nam quis ignorat, illa, quae collata sunt Deo per fidelium manus, divinitate possidenda consignari, et ab humano iure in ius divinum concedi: nec etiam hominum dominationi posse transcribi, quod constat divinitatis possessione semel fore contradictum? Unde quisquis ea sui iuris dominationi conatur adiungi, alterius, id est Dei iuris pervasorem certum est fore eum. Etenim si quis alicuius hominis possessionem per violentiam sibi conatus fuerit usurpare, reus publici iuris efficitur, et tamquam raptor, et pervasor haereditatis alienae legali iudicio puniendus subiicitur. Multo magis igitur quicumque res Deo consecratis in ius suae possessionis transfuderit, non humani tantum, sed etiam divini iuris innoxius tenetur, et non solum raptoris, aut pervasoris crimine, verum etiam sacrilegii nota damnandus, caelesti iudicio multabitur.

Quae Ecclesiae donantur ab humano in divinum ius cedunt.

Adhortatio ad principes sacculi de ecclesiasticis res sibi usurpando.

9. Unde magnifici principes cogitent quanto se crimine ante conspectum divinae maiestatis obligent, qui res Deo traditas invadere, et ab ecclesiasticis usibus in suas utilitates convertere non metuunt. Si vero privatorum quamvis ingenuorum hominum tamen possessiones iniuste pervaserint, atque violenter abstulerint, non reges, id est iusti, et modesti, sed tyranni, id est crudeles, et iniqui vocantur, et habentur. Quo nomine, quove honore censendi sunt, qui divinam haereditatem, id est Ecclesiae Christi possessionem iniuste invadunt, et violenter auferunt? Unde haec cogitantes filii nostri religiosissimi principes, res monasterii Corbeiensis inviolatas, illibatasque tamquam sacra divinitatis custodiant, nec ipsi eas tollentes, nec ab aliis auferri sinentes, ut ante conspectum superni Regis, quod dicuntur nomine reges merito censeantur; ut dum Deo, quae sua sunt, custodiunt, eis a Deo, et ter-

reni regni principatus custodiatur, et sempiternae beatitudinis corona tribuatur.

10. Quapropter monentes eos hortamur, ut tam sua quam priorum principum concessa inconvulsa custodientes, pontificum quoque nostraque decreta nullatenus praevicantes, monasterio saepe dicto electionis privilegium tam suis quam futuris temporibus, et conservent, et servanda sanctionis perpetua stabilitate decernant. Veritatis etenim voce docemur, quoniam si quis in ovile Christi non per hostium ingreditur, sed aliunde ascendit, hic fur est et latro. Et talis non dominici regis salutem, sed sua lucra, non ut salvet, sed ut perdat, requirit. Ovile autem Christi fore collegium sanctum monachorum nullus prudentium dubitat. In hoc ovile per hostium ingreditur, quando per electionis ordinem secundum regularem constitutionem aliquis pastorale ministerium sortitur: qui vero regia dominationis potestate suffultus, et non per electionis gratiam supra dominicum gregem primatum arripit, hic non pastor, id est vicarius Christi, sed fur et latro esse cognoscitur: nec ut dominicum gregem custodiat, sed ut perdat et dissipet intrare deprehenditur. Unde quisquis ei potestatis huius tribuit dominationem, de morte tantarum animarum in die iudicii reus iudicabitur, quantis hic per pravitatis exempla causa fuit perditionis.

11. Qua de re gloriosi principes monasterio huic electionis praerogativam concedite, neque aliquam personam, aut laicam, aut canonicam, quod contra omnem ecclesiasticum ordinem est, aut etiam monachum, ex alio monasterio, vel secundum regulam non electum, super illud regali potentia constituatis, ne domus Dei, quae domus orationis esse debet, per vos fiat spelunca latronum (a). Neque enim ignoratis huiusmodi praelatos, et auctores huiusmodi praelationis a domo aeternitatis divina censura exturbandos, et ad supplicia ultionis perpetuae deportandos. Unde quae

(a) Iohn. 10.

De extraneo in monasterio abbatem non introducendo.

Contra haec
attentantes
impunito.

sententia damnationis a nobis est in tales exeroenda, nisi quam Spiritus Sanctus ore prophetico protulit, dicens: Omnes principes eorum, qui dixerunt: haereditate possideamus sanctuarium Dei: Deus meus pone illos ut rotam, et sicut stipulam ante faciem venti: sicut ignis qui comburit silvam, et sicut flamma comburens montes; ita persequeris eos in tempestate tua, et in ira tua turbabis eos (a). Qui sunt enim, qui sanctuarium Dei haereditate possidere dicuntur, nisi illi, qui res Deo dicatas, et ad usus pauperum servorumque eius collatas, saecularis potentiae dominatu, non electionis gratia quaerunt obtinere? Principes autem illorum sunt hi, qui votis suffragia praestando, aut Ecclesiae res illis tradendo consentiunt. Quali autem utriusque feriatur divinitus ultione superius dicta sententia comprehendit, quae ostendit eos a coelestis patriae stabilitate proiciendos, et temporalis (1) volubilitate lapsus quasi rotae vertigine circumferendos, postque praesentis terminum vitae, turbine divinae animadversionis velut stipulam ariditatis vanitate levissimam rapiendos, et infructuositatem eorum, atque superbiam, tanquam silvestrem sterilitatem, et contra Deum elatum tumorem terrae igni, flammaque vorante comburendos.

12. Ut hanc igitur ultionis divinae severitatem non subeant, studeant christianissimi principes Christi Ecclesiis electionis sua iura conservare, et quod universae debetur Ecclesiae, Corbeiensi non auferant monasterio: ut dum ei propter honorem Dei ius electionis indulerint, et res monasterii violentorum ambitionibus ne deserviant incontaminatas servaverint, ipsi coelestis regni cum Christo participium consequantur. Nec illum aliquando in saecularium manus, aut canonicam dominationem permittant quod habitatorum summa destructio est, at dantis, sive accipientis summa damnatio. Nam quid est aliud saecularem

(1) Dacher.: temporali nobilitate lapsos.

(a) Psalm. 82.

personam pastoris vice Ecclesiae Dei praeferrere, quam abominationem desolationis in templo Dei constituere? Quicumque igitur hoc faciunt, Pilato similes inveniuntur, qui Caesaris imagines in templo Domini statuit venerandas. Et cum Apostolus fidelibus loquitur, dicens: Nolite conformari huic saeculo, sed reformamini in novitate sensus vestri (a): qui saecularem personam monachis praeficit, quantum in saeculo de forma spiritus ad formam saeculi, et de imagine Christi ad imaginem terreni regis eos impellit: quoniam omnis subditus praelati sui debet imaginem sequendo imitari. Unde non parvo se delicti scelere putet involvi, qui tales Ecclesiae praeposit, ut quorum forma servi Christi, non Christi humilitatem sed superbiam mundi, non coelestis patriae desiderium, sed concupiscentiam saeculi contemplantur semper, et addiscant.

13. Quod quia videtis, excellentissimi principes, scelestissimum fore hoc impietatis sacrilegium, a monasterio Corbeiense propellite semper; sed nec canonici ordinis personam super illud aliquando vel praepositis, vel praepositi sinatis. Memores estote, quod Nadab, et Abiù, quia ignem alienum Domino in incensum obtulerunt, divino igni consumti sunt. Ignem siquidem alienum in incensum offert Domino, qui monasticae religioni aliquem sub canonica professione militantem, ut pastoris vicem obtineat, praerogat. Verum quia tales ultione feriuntur, illorum signat interitus qui mox praesentis poenae, supplicio consumti, quid eorum imitatores mereantur, suae damnationis exemplo posteris signaverunt. Omnes quoque licet monasticae sint professionis, si non per electionem regularem constituti fuerint rectores eidem monasterio, de quo loquimur, quia tales per munera cognoscuntur admissi, idest, aut per pecuniam, aut per gratiam, aut per obsequium, universa a nobis Petri principis apostolorum auctoritate cum Simone, cuius imitatores

(a) Rom. 12. 2.

Quantum mali
apat, qui sae-
culares perso-
nas monachis
praeficit.

Iterata adhor-
tatio ad Fran-
corum reges.

Corbeiae ne-
que canonici
ordinis quili-
bet praepo-
situs.

Anathemate
damnantur,
qui ex mona-
chis per cano-
nicam electio-
nem non praefi-
ciuntur.

existunt, anathemate damnantur. Et ut religiosi principes ab hac damnationis sententia maneant immunes, studeant omnibus modis circa monasterium praefatum electionis privilegium servare semper inviolatum, quoniam secundum iam olim a sanctis Patribus definitam promulgationem, Ecclesiae Corbeiensis praelationem non per legitimam monachorum in eodem coenobio Christo militantium electionem, sed contra regularem, atque canonicam auctoritatem, et dantem, et accipientem a Christi regno sanctorumque consortio anathematizamus, neque societatem poterunt habere Hierusalem coelestis, qui eam in terris peregrinantem dissociare conantur. Quod agere certum est omnes, qui non pastores, sed latrones, nec Christi vicarios, sed Antichristi sequaces, super eam constituere non verentur, ut domus Dei non domus orationis, sed spelunca latronum existat, nec in ea forma Christi, sed abominatio desolationis emineat.

14. Sed si reipublicae, rectores divinorum contemptores praeceptorum, atque nostram super hac re decernentem contemnent auctoritatem, non quem regularis electio decreverit, sed quem eorum dominatio voluerit, illi praeposuerit congregationi, monachi loci eiusdem episcopum, ad cuius dioecesim monasterium pertinet, obsecrent, ut aut per seipsum, aut una cum eis ad archiepiscopum Rhemensem referant, atque simul principem conveniant, et eum super transgressionis suae pericula commoneant. Quod si episcopus dioecesis illius aut propter timorem, aut favorem principis, aut propter imprudentiam, vel pastoralis curae negligentiam, ferre auxilium vel noluerit, vel contempserit, fratres per seipsum praefatum archiepiscopum, et vicinos archiepiscopos adeant, et necessitudinis suae causam eis manifestent, utque sibi ferant auxilium supplicent. Archiepiscopus autem vel ipse solus, vel cum caeteris episcopis suae dioeceseos regem adeant, et super electione violata eum commoneant, utque cor-

Monachi si ip-
sis praeficiatur
non electus
cum ordinario
loci, ad Rhe-
mensem archie-
piscopum recursum ha-
beant.

Rhemensis ar-
chiepiscopus
vel solus vel
cum caeteris
episcopis re-
gem adeat.

rigere dignetur et verbis suadere, et precibus obsecrare non desistant. Quod si eos audire contempserit, nec peccati sui corrigere culpam maluerit, excommunicationis apostolicae sententiam damnatus excipiat. Si vero vel episcopus cuius parrochia est, aut archiepiscopus aut caeteri suffraganei negligentes super hoc fuerint, aut contempserint, aut irritum duxerint, damnationis cuius sententiae teneantur obnoxii non ignorant. Dicit enim Propheta: Si non annuntiaveris iniquo iniquitatem suam, sanguinem eius de manu tua requiram (a). Unde noverint se eodem vincendos anathemate, si neglexerint pro grege dominico pastoralis curae sollicitudinem adhibere.

+ BENEDICTUS +

Scriptum per manum Theodorici scrinarii (1) sanctae romanae Ecclesiae in mense octobrio, indictione quarta. Bene valetis (2). Actum nonis octobris per manum Theophilacti secundicerii sanctae sedis apostolicae, imperante D. piissimo Augusto Hlotario a domino coronato imperatore Magno anno xxxix et post eiusdem annum xxxix, sed et Hludovico novo imp. eius filio anno vii.

Dat. die 7 octobris anno Domini 855,
pontif. Benedicti anno 1.

III.

Confirmatio privilegiorum monasterii S. Dionysii in Francia.

SUMMARIUM

Causa concessionis. — Bona monasterii in possessionem abbatis sine alicuius molestia confirmantur. — Anathema contra haec inobservantes.

Benedictus episcopus servus servorum Dei Hludovico abbati venerabilis monasterii sanctorum martyrum Dionysii, Rustici, et Eleutherii, ubi eorum sacra corpora requiescunt, et omni congregationi fidelium monachorum, quae cum eo est, pax a Deo Patre et Domino Iesu Christo.

Questi estis, filii mei carissimi, quod in terris, quas apud Anglos Saxones habere

(1) In edit. Conc.: notarii et scrinarii. (2) Huc usque Dacherius; caetera in edit. Concil. loc. supradicti. (a) Ezech. iii. 3. 33.

Si rex audire
noluerit, ex-
communicatur.

Similem poe-
nam incurrant
episcopi si
pro monaste-
rio haec agere
recusaverint.

Causa concessio-
nis

videmini, multi per insolentiam illius terrae homines vobis iniurias important; et praecipue cum suprema sorte funguntur reges, et alii succedunt in regno. Quapropter petistis, ut vobis donationes illas regum seu principum, vel cuiuscumque, qui ad vestrum monasterium pro amore Dei summi, ac veneratione praedictorum martyrum, seu pro salute sua, aliquid in illa terra largiti sunt, auctoritatis nostrae pagina firmaremus. Iustum ergo considerantes, quod nobis utiliter postulatur, auctoritate Dei Patris omnipotentis cum Filio, et Spiritu Sancto, et beati Petri sanctorum apostolorum principis, cuius nos immeriti vicarii existimus, cum invocatione coelestium virtutum sancimus, et firmantes roboramus, ut quidquid in omni terra Britanniae, vel ubicumque sive a regibus, principibus, seu a quolibet homine, sive in terris, sive in aquis, qualiscumque sit illa possessio, quae ad monasterium Ss. martyrum Dionysii, Rustici, et Eleutherii tradita est, absque invasione, et violentia quorumcumque hominum, sub potestate abbatis, et provisione monachosum eiusdem monasterii in perpetuum perseveret. Quod si aliquis hoc infringere, vel per alium aliquem voluerit auctoritatis nostrae privilegium, sciat se anathemate insolubile damnatum, et a regno Christi alienum, et cum impiis aeternis incendiis deputandum, nisi resipuerit, et ad satisfactionem congruam venerit. Qui autem ista conservaverit, auxerit, adiuverit, benedictionem percipiat a D. N. I. C. in saecula saeculorum. Amen. Bene valete. Scriptum per manum Theodori notarii regionarii sanctae romanae Ecclesiae in mense maio, indictione (1) septima. Datum per manum Megisti episcopi, et bibliothecarii sanctae apostolicae sedis, quinto idus maii, imperante domino piissimo perpetuo Augusto a Deo coronato Magno

(1) Lege quinta.

imperatore, consulatus eius anno octavo, indictione (1) septima (2).

Dat. die 11 maii anno Domini 857, pontif. Benedicti anno II.

IV.

Privilegium Interamnensibus, quo eisdem bona omnia confirmantur (3).

SUMMARIUM

Prooemium. — Descriptio finium Interamnensis domini. — Cur Benedictus PP. tanta Interamnensibus donaverit. — Spiritualis et temporalis poena contra inobservantes quae hoc in diplomate constituuntur. — Subscriptiones testium.

In nomine Domini et Salvatoris I. C. anno ab incarnatione eiusdem D. N. I. C. 857, mense maii, indict. 6 (4).

Honestum nimis, et necessarium videtur esse negocium.... assequi servitia pro remuneratione sui laboris, ex nostris rebus ac publicis causis eis concedimus, et condonamus. Divinum namque praecceptum est, ut sequatur vota fidelium, fructum tamen laborum ac praemium, qua auctoritate Domini nostri Iesu Christi Salvatoris atque B. Mariae semper virginis, sanctorumque apostolorum principis Petri et Pauli, omniumque simul sanctorum,

(1) Lege quinta; et Labeus recte observat loco indictione septima legendum esse indictione quinta: sed nec ipse, nec ullus alius animadvertit annum consulatus Ludovici II Augusti mendose etiam a librario descriptum fuisse; quia scilicet consulatus perpetui parum hactenus fuere cogniti. Quare cum Ludovicus ann. 850, mense decembri, imperium et consulatum uno eodemque die, ut moris erat, suscepit, et Benedictus III anno sequenti ante mensem maium obierit, haec epistola serius quam currenti anno indict. v et consulatu VII Ludovici II Aug. notato dari non potuit. Pagius ad ann. Ch. 857, n. 8. (2) Huiusmodi privilegia lege superius in Stephano II, Constit. v, *Quoniam semper*, etc., dat. anno 787, Constit. vi, *Cura nobis*, etc., dat. anno fortasse eodem: et in Hadriano PP. I, Constit. *Tum summae apostolicae*, etc., dat. anno 786. (3) Ex Archiv. Interamnensi edidit Ughell. Ital. Sac. tom. I, et scriptum fuit mense maio, anno Domini 857, pontif. Bened. anno II. (4) Lege v, ob supra allatam rationem.

Bona monasterii in possessionem abbatis sine aliquis molestis confirmantur.

Anathema contra haec inobservantes.

Prooemium.

ego dominus Benedictus III papa, ac gubernator sanctae et apostolicae sedis, totiusque Ecclesiae universum per orbem de praesenti die, Domini concedente gratia, atque eius divina auspicante clementia, simulque suggerente gratuita pietate, damus, et concedimus auctoritate Domini Salvatoris vobis habitatoribus civitatis Teramnensis maiori, et minori natu, vestrisque haeredibus, et successoribus in perpetuum, idest totam iam dictam civitatem, cum muris et aedificiis, decursibus aquarum, et alveis, ac marginibus, indeque concurrentibus et cum tota sua pertinentia, cum vallibus, collibus, montibus, ac planiciis, fundura, ac vocabula circumquaque posita. Insuper concedimus vobis alias res per hos fines, sicut transire videtur per stradam Domnitam, et exire videtur per portam, quae dicitur Romana, et per antiquum pontem; subiitque in colle, qui vocatur Altilianum, et per iam dictum collem descendit in fossatum, quod regulari nomine dicitur Cuda: deinde pergit in Lagia, et per decursus iam dictae Lagiae descendit in furcam, quae vocatur Petra de confinio, deinde subit per montem ubi dicitur Aquaevivae, atque dehinc ascendit in montem, qui dicitur Matum, ac pro montanis vallibusque transire videtur per montem ad agrum, qui dicitur Rusclum, atque deinde descendit per viam, quae pergit in Marmora: deinde descendit per marginem montis in alveo fluminis in loco, ubi mergere videtur aqua iam praenominata Marmora, ac per decursus iam supradicti fluvii decurrit in iam dictam civitatem Teramnensem. Infra hos vero fines, atque vocabula concedimus vobis, vestrisque haeredibus, et successoribus in perpetuum (1) castris, muris, aliisque aedificiis, terris, vineis, pomis, aliisque arboribus fructiferis, et infructiferis, montibusque, cum vallibus, cultum, et incultum, aquis, decursibusque earum cum introitu et exitu suo, cum omnibus, et in omnibus quantum infra

(1) Deest aliquid.

se, et super se habere videtur, vel in antea haberi, apparere habetur, ad honorem D. N. Iesu Christi, et B. Mariae semper virginis, et B. Petri apostolorum principis, ad utilitatem vero vestram, successorumque vestrorum..... sane videlicet ratione, et convenientiae concedimus vobis iam supradictas res, vestrisque haeredibus, et successoribus in perpetuum, quia in omnibus semper nobis obedientes fuistis, atque in utilitatem, servitiumque nostrum parati estis, et in futurum spontanee promittitis adimplere in sancta, summaque sede apostolica, confirmo habere vos, ac possidere vos, vestrosque haeredes, vel successores in perpetuum cum Domini benedictione, nostraque, nostrorumque successorum. Insuper obligo, atque confirmo. Si quis autem vel temerarius in aliquo molestare, aut inquietare, ac litigare per quodlibet ingenium voluerit, aut contra hanc nostrae concessionis chartulam contrarius extiterit, fiat anathema, et anathemata, insuper fiat compositor in summa, et apostolica sede c. lib. auri optimi; soluta vero poena, haec chartula semper fiat stabilis in perpetuum.

Ioannes nepos domini pontificis, Gualterius similiter nepos eius, testes, Sanxo, comes Raynerius de Ioseph, Adam de Alberto testes.

Ego Petrus scrinarius sanctae romanae Ecclesiae hunc (1) praecceptum per iussionem Domini Benedicti III papae, manu mea subscripsi.

NICOLAUS I

PAPA CVII

Anno aerae Christi comm. DCCCLVIII.

Nicolaus, natione romanus, filius Theodori regionarii, diaconus S. R. E. ordinatur pontifex die dominica 24 men-

(1) Lege hoc.

Cur Benedictus PP. tanta Interamnensibus donaverit.

Spiritualis et temporalis poena contra inobservantes quae hoc in diplomate constituuntur.

Subscriptiones testium.

An. C. 888

sis aprilis anno 858. Sedit annos ix, menses vi (1), dies x, Michaele III in Oriente, Ludovico II in Occidente imperantibus. Fecit ordinationem unam per mensem martium, qua presbyteros septem, diaconos quatuor, episcopos per diversa loca numero sexagintaquinque creavit. Ex hac luce idibus novembris anno 867 migravit ad Dominum: corpus eius sepultum est ante fores basilicae S. Petri. Vacavit sedes mensem i.

I.

Unio Bremensis Ecclesiae et Hamburgensis ita tamen ut metropolitana dignitas penes Hamburgum remaneat (2).

SUMMARIUM

Proemium. — Fundatio Hamburgensis Ecclesiae per Ludovicum Pium imperatorem. — Confirmatio fundationis huiusmodi. — Et legationis apostolicae Anshario demandatae. — Monasterium Turholt ab Hamburgensi Ecclesia disiunctum. — Ludovici regis preces ad Nicolaum pro unione Bremensis Ecclesiae cum Hamburgensi. — Causa concessionis. — Unio Bremensis Ecclesiae cum Hamburgensi sub conditione restitutionis partis, quae a Verdensi prius fuerat ablata. — Bremensis Ecclesia libera a Coloniensis archiep. iurisdictione declaratur. — Anathema contra inobservantes. — Confirmatio privilegiorum Hamburg. Ecclesiae. — Adhortatio ad Ansharium archiep. — Conditiones quibus haec conceduntur indulta.

Nicolaus episcopus, servus servorum Dei, omnibus fidelibus sanctae Dei Ecclesiae praesentis temporis scilicet, et futuri.

Proemium

Quisquis Dominum et Redemptorem nostrum Iesum Christum de sinu Patris ad terram pro demonstranda cordibus hominum vera et certa fide descendisse non dubitat, profecto non ignorat, omnes, qui

(1) Sic in Augustodunensi, in Chronico. Vultur-nensi apud Rer. Ital. script., tom. i, part. II, pag. 353, et Catalogis nonnullis, male enim in Anastas. mens. II. (2) Ex Cranzio in sua Metropoli lib. 1, 38 et 39, et Philippo Caesare in append. Triapost. Septentr. pag. 182, edidit Lambec. Chronol., et Auctar. lib. 1, Rer. Hamb. apud Lindenbrogium, edente Fabricio.

eiusdem fidei per gratiam ipsius participes facti sunt, et praecipue nos, qui per primum tantae virtutis ministrum locum praecipuum retinemus, hominibus debere lucrando insistere, et per universas gentes verbi semina serere, et solatio serenitibus ministrare. Hunc autem quia Ludovicus sublimissimus rex per Salomonem venerabilem episcopum civitatis Constantiae nostro studuit apostolatu intimare, quod pia memoriae Ludovicus imperator genitor suus quendam monachum nomine Ansharium de monasterio Corbeia tulisset, et collocasset eum iuxta Albiam fluvium in confinibus Danorum, et Sclavonum, sive Saxonum, in castello Hammaburgae, inter duos episcopatus Bremen, et Verde, de quibus tollens Ecclesias, et decimas ad sustentationem provehendam fati episcopi, clericorumque eius, condonasset in praedicto loco, annuente, ac solemniter apostolicae privilegia praebente praedecessore nostro beatae memoriae papa Gregorio: cuius etiam auctoritate in supradicto Nordalbingorum populo sedes constituta est archiepiscopalis, in castello superius memorato Hammaburg; et in eadem quoque sede archiepiscopus, accepto a sede apostolica pallio, primus est ordinatus Ansharius, cui a praefato pontifice delegata est cura seminandi verbum Dei, et animas lucrando Deo: cuius delegationis et auctoritatis, et pallii acceptionis pagina nobis est a praefato filio nostro Ludovico rege per iam dictum Salomonem sanctissimum episcopum destinata, iuxta morem sanctae romanae Ecclesiae ebullata; per cuius tenorem pagina haec ita fuisse comperimus, sicut pietas nobis iam praefati regis per fidelem virum Salomonem, scilicet episcopum intimavit. Unde nos vestigia tanti pontificis, et praedecessoris nostri sequentes, Gregorii, omnemque ibidem Deo dignam statutam providentiam agnoscentes, magnorum principum votum, Ludovici videlicet divinae recordationis Augusti, et aequivoci eius filii excellentissimi regis,

Fundatio Hamburgensis Ecclesiae per Ludovicum Pium imperatorem.

Confirmatio fundationis huiusmodi.

Et legationis apostolicae Anshario demandatae.

Monasterium Turholt ab Hamburgensi Ecclesia disiunctum.

Ludovici regis preces ad Nicolaum pro unione Bre-

tam huius apostolicae auctoritatis praeepto, quam etiam pallii datione, more praedecessorum roborare decrevimus. Quatenus tanta fundatus auctoritate praenominatus Ansharius primus Nordalbingorum archiepiscopus, et post ipsum successores eius lucrando plebibus insistentes adversus tentamenta diaboli validiores existant: ipsumque filium nostrum iam dictum Ansharium legatum in omnibus circumquaque gentibus Sueorum, sive Danorum, nec non etiam Slavorum, vel in caeteris ubicumque illis in partibus constitutis divina pietas ostium aperuerit, publicam evangelizandi tribuimus auctoritatem, ipsamque sedem Nordalbingorum, Hammaburg dictam, in honorem sancti Salvatoris, sanctaeque eius intemeratae Genitricis semper virginis Mariae consecratam, archiepiscopalem deinceps esse decernimus; atque ut strenui praedicatoris episcopi, post discessum crebro dicti Ansharii archiepiscopi, persona tanto officio apta eligatur semper successio, sub divini iudicii obtestatione statuimus. Verum quia Karolus rex frater saepe dicti regis Ludovici post discessum imperatoris patris sui pia memoriae Ludovici abstulit a praefato loco, qui dicitur Hammaburg, monasterium, quod appellatur Turholt, utpote quod post partitionem inter fratres suos in regno suo coniacere videbatur, situm in occidentali Francia, quod illic genitor suus ad supplementum et victum episcopo, et clericis eius dederat; coepere, sicut fertur, omnes ministri altaris recedere: deficientibus quippe necessariis sumptibus, ab ipsis recesserunt gentibus, et eadem ad gentes legatio per huiusmodi factum defecit, ipsaque metropolis Hammaburg pene deserta facta est; igitur, dum haec agerentur, mortuus est Bremensis episcopus (1), quae huic contigua esse dicitur: cumque saepe dictus rex, et hanc dioecesim vacantem, et illam novellam institutionem deficientem, insuper et utramque hanc Ecclesiam,

(1) Adde dioeceseos.

Bull. Rom. Vol. I.

33

Dei permittente occulto iudicio, per barbarorum saevitiam admodum attenuatam, quaerere coepit, qualiter praedicta Bremensis Ecclesia praedictae quoque novellae archiepiscopali uniretur, et subderetur sedi, nostro hoc votum roborante decreto: unde persaepe nominatum missum Salomonem videlicet Constantiae civitatis episcopum nobis confirmandum, ac postulatum est nostra auctoritate roborandum. Nos igitur id subtili perpenderit examine, animo advertimus propter instantem necessitatem, et animarum luera in gentibus demonstrata, utile fore: omnia enim, quae proficua Ecclesiae probantur existere, et divinis non resultant (1) praeeptionibus, licita et facienda esse non dubitamus: maxime in tam novellae christianitatis plantatione, in qua varii solent eventus contingere. Quamobrem omnipotentis Dei, et beatorum apostolorum Petri ac Pauli et hoc nostro decreto decernimus secundum reverendissimi Ludovici votum, ipsa praedictas dioeceses Hammaburgensem et Bremensem scilicet non deinceps duas, sed unam esse, et vocari, subdique sedi, quae praedecessoris nostri decreto archiepiscopali est munere sublimata, restituta duntaxat de Bremensis Ecclesiae rebus episcopatu Verdensi parte inde ante ablata. Nullus vero archiepiscopus Coloniensis ullam sibi deinceps in ea dioecesi vindicet potestatem: quinimo et ipsis, et omnibus omnino suademus verae religionis cultoribus, ut sacra hac legatione fungentibus adiutorio, et solatio sint; quatenus gratia huius beneficii plenam mercedem recipere mereantur ab eo, qui dixit: *Ita, docete omnes gentes, et quicumque receperit vos, me recepit. Itaque omnia a dilecto filio nostro rege Ludovico ad hoc Deo dignum officium deputata, nostra etiam pia eius vota auctoritate firmamus. Et quia casus praeteritorum nos cautos faciunt in futurum, omnem quoque adversantem, vel contradicentem, atque piis*

(1) *Legem resistant, vel melius opponuntur.*

Unio Bremensis Ecclesiae cum Hamburgensi.

Causa concessionis.

Unio Bremensis Ecclesiae cum Hamburgensi sub conditione restitutionis partis, quae a Verdensi prius fuerat ablata.

Bremensis Ecclesia libera a Coloniensis archiep. iurisdictione declaratur.

Anathema contra inobservantes.

nostris his studiis quolibet modo insidiantem, anathematis imperone percutimus, atque perpetuae ultionis reum diabolica sorte damnamus: at culmen apostolicum more praedecessorum nostrorum, causamque Dei pro affectu zelantes ab adversis hinc inde partibus tutius muniamus. Et quia te, charissime fili Anshari, divina clementia nova in sede primum disposuit esse archiepiscopum, nosque pallium tibi ad missarum solemniam celebranda tribuimus, quod tibi in diebus tuis, uti Ecclesiae tuae perpetuo statu manentibus privilegiis, uti largimur. Quo circa huius indumenti honor morum a te vivacitate servandus est. Si ergo pastores ovium sole geluque pro gregis sui custodia ne, qua ex eis aut errando pereat, aut ferinis lanianda morsibus rapiatur, oculis semper vigilantibus circumspiciant; quanto sudore, quantaque cura debeamus esse praevigiles nos, qui pastores animarum dicimur, attendamus, et ne susceptum officium in terrenis negotiis aliquatenus implicare debeamus, admonemus. Vita itaque tua filiis tuis sit via: in ipsa si qua tortitudo illis inest, dirigant: quod imitentur aspiciant, in ipsa se semper considerando proficiant, ut tuum post Deum videatur esse bonum, quod vixerint. Cor ergo tuum neque prospera, quae temporaliter blandiuntur, extollant, neque adversa deiciant: districtum mali cognoscant, piis benevoli sentiant, insontem apud te culpabilem malitia aliena non faciat, reum gratia non excuset, viduis, ac pupillis iniuste oppressis defensio tua subveniat. Ecce: frater charissime, inter multa alia ista sunt sacerdotii, ista sunt pallii; quae si studiose servaveris, quod foris accepisse ostenderit, intus habebis. Veruntamen ista omnia superius annexa ab apostolica sede beatitudini tuae indulta agnosce, si a fide et decretis sanctae catholicae et apostolicae romanae Ecclesiae in nullo penitus declines: quod si a fide, et institutis, aut sanctionibus te tanto sublimantis honore sedis apostolice declinare studiose praesumpseris, his nostris tibi collatis careas beneficiis. Porro te pallio uti non nisi more sedis concedimus apostolicae: scilicet, ut successores tui per semetipsos, vel per legatos suos et scriptum, fide nobiscum tenere, et sanctas sex synodos recipere, atque decreta omnium romanae sedis praesulum et epistolas, quae sibi delata fuerint, venerabiliter observare, atque perficere omnibus diebus suis, scripto se et iuramento profiteantur. Scriptum per manum Zachariae notarii regionarii, et scriniarii sanctae romanae Ecclesiae, in mense maio, indictione duodecima. Bene valete. Data pridie kalend. iunii, per manum Tiberii primicerii sanctae sedis apostolicae, imperante Domino piissimo Augusto Ludovico a Deo coronato Magno imperatore, anno quintodecimo, indictione duodecima (1).

Dat. die 31 mai anno Domini 858,
pontif. Nicolai anno 1.

II.

Confirmatio foundationis monasterii Vizeliacensis in pago Avalensi, dioecesis Augustodunensis, quod multis donatur privilegiis (2).

SUMMARIUM

Monasterium Vizeliacense extractum fuit a Gerardo comite in dioecesi Augustodunensi. — Omnibus regibus et episcopis quidquam de monasterio minuere, vel auferre etc. interdicitur. — Census ab abbatisa sedi apostolicae debitus. — Pontificibus tamen eius incumbat protectio. — Libera abbatisae electio penes monachas. — Nemini liceat quidquam ab abbatisa, vel monachis pro chrismate vel quacumque alia causa accipere. — Episcopus, nisi fuerit invitatus, nec missarum quidem

(1) Lambecius loco supracitato ante quam referat hoc diploma Nicolai pontificis, haec praemittit: *Notandum est pro Ludovici II anno 3, perperam istic anno 3, et pro indictione IV aequae male indict. XII legi.* Sed non minor in Lambecii emendatione error typographi fortasse incuria inest: loco enim indictionis IV, indictio VI fuerat apponenda. (2) Edidit Lucas Dacherius in tom. II Spicilegii.

Confirmatio privilegiorum Hamburg. Ecclesiae.

Adhortatio ad Ansharium archiep.

Conditiones quibus haec conceduntur indulta.

solemnia peragere possit. — De numero regularium. — Anathema dignitatisque privatio contra inobservantes huiusmodi statuta.

Nicolaus episcopus S. S. Dei, religiosae et Deo dicatae, quae divino nutu, divinaque providentia in monasterio fuerit constituta, quod a vobis Gerardo scilicet clarissimo filio nostro illustrissimo comite, et nobilissima filia Berta in nomine Domini nostri Iesu Christi, et veneratione beatissimae Virginis Mariae Genitricis eiusdem Dei, et Domini nostri Iesu Christi, in loco vel agro, qui dicitur Vizeliacus, in pago Avalensi, in finibus Burgundiae, constructum est, opibusque ditatum, et omnibus, quae post eam in eodem monasterio abbatisae regimen tenuerint in perpetuum: de quo monasterio cum omnibus iure ad se pertinentibus pro remedio, et futura retributione animarum vestrarum hanc sanctam haeredem Romanam fecistis Ecclesiam, illudque per donationis paginam, B. Petro Apostolorum principi contulistis.

Quando (1) ea (2), quae catholicorum virorum corda pontificum sunt monitis provocanda, ita ardenti desiderio divina praeviente clementia succenduntur, ut ab eis ultro poscantur; alacri, et laeto sunt animo concedenda, quanto ea ipsa quae cupiunt si nolent facere, peti debuerint. Proinde iuxta vestram petitionem monasterio in honore Domini nostri Iesu Christi, quod in parrochia urbis Augustodunensis in loco et regno praenominate a vobis religiosa devotione fundatum est, huiusmodi privilegia praesenti nostrae apostolicae auctoritatis decreto indulgentes concedimus, confirmamus atque statuimus, ut nulli regum, nulli antistitum, nulli quacumque praedito dignitate, vel cuiquam alii de his, quae eidem monasterio a vobis, vel a quibuslibet aliis de proprio fuerint iure collato; sub cuiuslibet causae, occasionisve specie minuere, vel auferre, sive suis usibus applicare, vel aliis quasi piis causis pro suae avaritiae excusatione liceat quocumque modo concedere: sed cuncta, quae ibi oblata sint, vel offerri contigerit, tam a vobis, quam ab eis quae in eodem loco in officio abbatisae vel conversatione religiosa successerint, seu qui pro animae suae remedio ibidem oblationes suas ob-

(1) Adde ad. (2) Adde ad.

tulerint, a praesenti tempore illibata, et sine inquietudine volumus, et apostolica auctoritate praecipimus possideri, earum tantum usibus, pro quarum sustentatione ac gubernatione concessa sunt fuerintque, modis omnibus profutura, ea conditione, ut nullus successorum nostrorum in sancta hac sede, cui authore Domino deservimus, unquam, vel usquam quiddam de eisdem rebus eniquam beneficiare, commutare, aut sub censu concedere, vel retinere, per futura tempora patiatur. Sed censum tantummodo in testamento traditionis vestrae, quo ex eodem monasterio haereditatis hanc sanctam fecistis matrem Ecclesiam, unam videlicet libram argenti annis singulis successores nostri accipientes, pia paternitatis suffragium eidem monasterio, et abbatisae, ac monachis sub regula S. Patris Benedicti ibidem degentibus, sollicitudine pastoralis vigilantiter contra omnes infestantes impendere studeant. Item constituimus, ut obeunte abbatisa praedicti monasterii, non alia ibi quacumque obreptionis astutia ordinetur, nisi quam consensus monacharum secundum timorem Dei et institutionem regulae B. Benedicti elegerit; et huius apostolicae sedis pontifex praeviderit ordinandam, aut suggestionem monacharum consenserit ordinatam.

Hoc quoque capitulo praesenti subiungimus, ut locum avaritiae secludamus, nullum de sacerdotibus, nullum de regibus, vel quemcumque fidelium per se, suppositamve personam de ordinatione eiusdem abbatisae, vel clericorum, atque presbyterorum, vel de largitione chrismatis, aut consecratione basilicae, aut de quacumque commoditate, specialis aut temporalis obsequii, sive quibuscumque causis ad idem monasterium pertinentibus audere in auro, vel alia qualibet specie commodi, vel exenii loco quicquam accipere, neque eandem abbatisam ordinationis suae causa quicquam dare praesumere, ne hac occasione, ea quae a fidelibus pio loco offeruntur, aut iam oblata sunt, consumerentur.

Census ab abbatisa sedi Apostol. debitus; Pontificibus tamen eius incumbat protectio.

Libera abbatisae electio penes monachas.

Nemini liceat quidquam ab abbatisa, vel monachis pro chrismate vel quacumque alia causa accipere.

Episcopus, nisi fuerit invitatus, nec missarum quidem solemniam peragere possit

Neque episcopus civitatis ipsius parochiae, nisi ab abbatissa ipsius monasterii invitatus ibidem publicas missas agat, neque stationes in coenobio eodem indicat, ne ancillarum Dei quies quoquomodo populari conventu valeat perturbari, neque paratas, aut mansionaticos exinde praesumat exigere. Susceptionem autem fidelium, et religiosarum, atque beneficentiam, quam iubet Apostolus cunctis exhibendam pro possibilitate loci, et facultatum; non modo ibidem gratis fieri non denegamus, verum etiam suademus. Sed et modus in numero congregationis adeo conservetur ut pluritas penuriam, nec paucitas inhabitantium destitutionem loci indicere valeat. Haec igitur omnia, quae huius praecepti decretique nostri pagina continet, cunctis post vos succedentibus, qui idem monasterium a vobis extractum, et S. R. Ecclesiae traditum sub usu fructuario retinetis, vel eis, quorum interesse poterit, in perpetuum servanda decernimus.

De numero regulatum.

Anathema dignitatisque privato contra inobservantes huiusmodi statuti.

Si quis vero sacerdotum, iudicum, atque saecularium personarum hanc constitutionis nostrae paginam agnoscens contra eam venire tentaverit, potestatis, honorisve sui dignitate, percussus apostolico anathemate, careat, reumque se divino iudicio existere de perpetrata iniquitate cognoscat, et nisi vel ea, quae ab illo sunt male ablata, restituerit, vel praesumpta correxerit, vel digna poenitentia illicite acta desleverit a sacratissimo corpore Dei, et Domini ac Redemptoris nostri Iesu Christi alienus fiat, atque in aeterno examine districtae ultioni subiaceat. Cunctis autem eidem loco iusta servantibus sit pax Domini nostri Iesu Christi, quatenus et hic fructum bonae actionis recipiant, et apud districtum iudicem praemia aeternae pacis inveniant.

Scriptum per manum Sofronii regionarii, secretarii romanae Ecclesiae in

mense maio. Datum (1) Tiberii primicerii sedis apostolicae.

Datum putamus praesens diploma anno Domini 864, pontif. Nicolai anno VII, quo primicerium fuisse Tiberium dicit Ciampinus in examine libri pontificalis.

III.

Confirmatio monasterii Ramesloae, eiusque subiectio archiepiscopis Hamburgensibus (2).

SUMMARIUM

Prooemium. — Hamburgensis Ecclesiae institutio per Gregorium IV PP. — Ansharius primus Hamburg. episcopus. — Haec vero Ecclesia post dismembrationem monast. Turholt a clericis derelicta. — Hamburg. vero civitas a paganis capta. — S. Ansharius cum suis clericis aufugiens Ss. reliquias secum asportat. — Monasterium Ramesloae in Verdensi dioecesi ab eodem Anshario constructum. — Monasterium hoc Ansharii, successorumque Hamburg. episcoporum iurisdictioni subiicitur. — Vicinis episcopis ullam in eo potestatem habere interdicitur. — Anathema contra inobservantes.

Nicolaus episcopus servus servorum Dei, omnibus fidelibus sanctae Dei Ecclesiae praesentis scilicet temporis et futuri.

Quisquis Dominum, et Redemptorem nostrum Iesum Christum de sinu Patris ad terram pro demonstranda cordibus hominum vera et certa fide descendisse non dubitat, profecto non ignorat, omnes qui eiusdem fidei per gratiam ipsius participes facti sunt, et praecipue nos, qui per primum tantae virtutis ministrum locum praecipuum retinemus, hominibus debere lucrandis insistere, et per universas gentes verbi semina serere, et solatia serenitibus ministrare. Nunc autem quia Hludowicus sublimissimus rex per Salomonem venerabilem episcopum civitatis Constantiae nostro studuit apostolatui intimare, quod piae memoriae Hludowicus imperator genitor suus quendam monachum

(1) Adde per manus. (2) Edidit Lambecius lib. I. Rer. Hammab. apud Lindenbr. ed. Fabricio.

Prooemium

Hamburgensis Ecclesiae institutio per Gregorium IV PP.

Ansharius primus Hamburg. episcopus.

Haec vero Ecclesia post dismembrationem monast. Turholt a clericis derelicta.

Hamburg. vero civitas a paganis capta.

nomine Ansharium de monasterio Corbeia tulisset, et collocasset eum iuxta Albiam fluvium in confinibus Slavorum, et Danorum, atque Saxonum in castello Hammaburg, annuente, ac solertia sedis apostolicae privilegia praebente praedecessore nostro beatae memoriae papa Gregorio, cuius etiam auctoritate in supradicto Hordalbingorum populo sedes constituta est archiepiscopalis in castello superius memorato Hammaburg (1); et in eadem quoque sede accepto a sede apostolica pallio archiepiscopus primus est ordinatus Ansharius: cui a praefato pontifice delegata est cura seminandi verbum Dei, et animas lucrandi Deo. Cuius delegationis, et auctoritatis, et pallii acceptionis pagina nobis est a praefato filio nostro Hludowico rege per iam dictum Salomonem episcopum destinata iuxta morem sanctae romanae Ecclesiae bullata. Per cuius tenorem paginae haec ita fuisse comperimus, sicut pietas nobis iam fati regis per fidelem virum Salomonem scilicet episcopum intimavit. Verum quia Karolus rex frater saepe dicti regis Hludowici abstulit a praenominato loco, qui dicitur Hammaburg monasterium, quod appellatur Turholt, utpote quod post partitionem inter fratres suos in regno suo coniacere videbatur, situm in occidentali Francia, quod illis genitor suus ad supplementum, et victum episcopo, et clericis eius dederat, coepere, sicut fertur, omnes ministri altaris recedere. Deficientibus quippe necessariis sumptibus, ab ipsis recesserunt gentibus, et eadem ad gentes legatio per huiusmodi factum defecit. Ipsa quoque metropolis Hammaburg, Dei permittente occulto iudicio, per barbarorum saevitatem prorsus devastata est. Contigit namque ex improviseo piratas advenientes civitatem navigio circumdedisse, filius vero noster archiepiscopus Ansharius ibi positus cum his, qui ade-

(1) Vide sup. in Greg. IV, Constit. Omnium fidelium, etc., anno 834, et Leone IV, Quoniam apostolicae, anno 849, et Nicolai I paullo praeced. Constit. Quisquis Dominum, anno 858.

rant, in urbe ipsa, vel in suburbio manentibus, primo quidem audito adventu eorum locum ipsum continere voluit, donec maius eis veniret auxilium, sed impellentibus paganis, et civitate iam obsessa, cum eis resisti non posse conspexit, quomodo pignora sanctarum reliquiarum asportarentur praeparavit: sicque ipse clericis suis huc illucque fuga dispersis, etiam sine cappa sua vix evasit. Denique hostes arrepta civitate ac succensis omnibus, et direptis egressi. His ita peractis, cum filius noster iam dictus Ansharius multis esset pressuris et calamitatibus oppressus, et fratres congregationis eius una cum sanctis pignoribus per varia loca circumcundo huc illucque vagarentur, et nusquam sedem haberent quietam, matrona quaedam nomine Ikia divino amore tracta ex sua haereditate possessiunculam ei tradidit in sylva Ramosloa nominata in pago Berdangoa, in episcopatu Waldgarii Verdensis Ecclesiae episcopi, ubi, et cellam construxit, et reliquias sanctorum una cum fratribus, qui supererant, collocavit. Quamobrem clementissimus rex iam saepe dictus Hludowicus, quaerere coepit quomodo ei solatium subsistendi faceret, quo legationis suae mandatum perficere posset. Et quia in eadem provincia cellam nullam huic legationi habebat congruam, suggerere voluit praedicto Waldgario Verdensis Ecclesiae episcopo, ut eius permissione ei liceret in supradicto loco Ramesloa monasterium ex suis impensis construere, ubi fratres, qui tanta clade superfuerant, sustentarentur, et ipse locum suspirandi, et si qua unquam facultas suppeteret, propter vicinitatem eiusdem loci Hammaburgensem Ecclesiam restaurandi, haberet suo successorumque eius regimine et potestate mansurum. Cui quidem rei ipse admodum contrarius extitit. Qua de causa postmodum in Wormatia civitate positus duobus regibus Hludowico, et Hlotario praesentibus archiepiscopis Ebone Rheimensi, Hetti Treverensi, et Hotgario Mogontiensi cum plurimis aliis general-

S. Ansharius cum suis clericis aufugiens Ss. reliquias secum asportat.

Monasterium Ramesloae in Verdensi dioecesi ab eodem Anshario constructum.

Neque ad alterius metropolitani synodum vocandus;

beati Petri apostoli auctoritate decernimus: ne alterius cuiuscumque iuri, vel iudicio te subici, excepta potestate sedis romanae pontificis; nec ad alterius primatis provinciae synodum, nisi ex communi placito, posse convocari mandamus, ita tamen, si in nullo negotio apostolicae romanae sedis iussionibus inventus fueris inobediens. Et hoc constituimus, ne quilibet ex provincia metropoli tuae, tibi subiecta, ius secundum ecclesiasticas constitutiones primati Ecclesiae tuae, et tibi debitum et secundum sacros canones, et decreta romanorum pontificum, ex antiqua consuetudine traditum, ac constitutum, quoquomodo per contemptum convellere, aut provinciam dividere, aut tibi, vel Ecclesiae tuae, quaecumque violentiam contra eadem canonica constituta, et decreta romanorum pontificum pertinaciter inferre praesumat. Quae omnia supra scripta violari a quoquam cum anathematis interpositione, beati apostolorum principis auctoritate, et nostra apostolica sententia prohibemus: eo dumtaxat tenore, et conditione, haec per huius praecepti decretique paginam, tibi omnibus vitae tuae diebus habenda concedimus, ad tuaeque securitatis quietudinem ac decorem valere disponimus: si tam in praesenti, quam semper dum tamen in hac vita superstes extiteris, in nullo ab apostolicae sedis praeceptionibus quoquomodo discrepaveris. Quod si a sanctae romanae Ecclesiae constitutis, vel ab eius praesulum iussionibus, quolibet tempore inventus fueris segregatus, eorumque sive per epistolam, sive per verba mandatis obedire neglexeris, huius privilegii atque praecepti tenor nullius momenti penitus iudicetur, et cuncta quae in eo continentur, irrita in perpetuum atque inania prorsus existant. Si quis autem temerario ausu magna, parvaque persona contra hoc nostrum apostolicum decretum agere praesumpserit, sciat se anathematis vinculo esse innodatum, et a regno Dei alienum, et cum omnibus impiis aeterni incendii supplicio conde-

Nec illius Ecclesiae aut dioecesi nulla inferenda molestia.

Huiusmodi decreta a quoquam violari sub anathematis poena interdicitur;

Irrita tamen ac nulla fore declarat si archiep. Rhem. Apostolicae Sedis decretis non obedierit.

mnatum. At vero, qui observator extiterit praecepti huius, gratiam atque misericordiam vitamque aeternam a misericordissimo Deo nostro consequi mereatur. Scriptum per manum Zachariae notarii regionarii, et serinarii sanctae romanae Ecclesiae in mense aprili, indictione xi. Bene vale. Data iv kalendas maii, per manus Tiberii primicerii sanctae sedis apostolicae, imperante piissimo domino imperatore Augusto Hludowico a Deo coronato, Magno, pacifico, imperii anno xiv, indictione xi.

Dat. die 28 aprilis anno Domini 863, pontif. Nicolai anno vi.

V.

Privilegium monasterii Corbeiensis (1).

Prooemium. — Libera dispositio monasterii et rerum penes abbatem. — Nulla episcopi Ambianensis in eodem potestas. — Ambianensi episcopo, eiusque ministris negatur accessus ad monasterium non consentiente abbate et monachis. — Conferat tamen sacramenta secundum abbatis petitionem. — Eadem caeteris Galliae, Germaniaeque episcopis mandantur. — Abbatis electio penes monachos. — De non intrudendo abbatem monachum alterius monasterii vel ordinis, vel laicum, vel canonicum. — Dehinc principes honorem Deo praestare quem sibi a Deo praestari volunt. — Abbas a nemine eiiciendus nisi cognita criminis causa. — Ambianensi episcopo facultas datur inquirendi contra inobservantes haec constituta. — In casu negligentiae episcopi Amb. eius iuri succedat metropolitanus. — Si haec non prosint, monachi appellare possunt ad papam. — Poena contra privilegii huius temeratores.

Nicolaus episcopus servus servorum Dei Trasalphe religioso abbati, et per te venerabili monasterio Beatorum principum Petri ac Pauli, quod appellatur Corbeia in perpetuum.

Convenit apostolico moderamini, quod beatus Petrus apostolorum eximius, per attributam et revelatam sibi divinitus gratiam, licet suis longe imparibus meritis, nobis tamen singulari praerogativa, ut in totius christianae religionis univer-

(1) Ex edit. card. Carafae inter epistolas Nicolai PP.

Prooemium.

sitate principaliter excelleremus, contulit; quatenus sicut dignitate et auctoritate per ipsius singulare privilegium omnibus praeminemus, ita universarum Ecclesiarum Dei sollicitudinem habeamus, et singulis quibusque fidelibus atque piis locis, in quibus iugi Deo famulantium sedulitate placatur divinitas, opportuna suffragia conferamus. Unde quia non multis intercedentibus annis monasterium beatorum apostolorum Petri ac Pauli, quod appellatur Corbeia, venerabilis qui tunc fuerat abbas Odo, et gloriosus dilectus filius noster Rex Francorum Carolus decessorem nostrum sanctae recordationis Benedictum pontificem, directis ad eum tam literis missis postulaverant, ut praedicto monasterio et rerum suarum liberam concederet dispositionem, et in eligendo de semetipsis abbatem regularem daret canonicamque licentiam (1). Quorum petitionem ille gratanter accipiens, petita concessit, et ut concessionis eius perpetuitas servaretur, privilegium monasterio iam dicto fecit. Nunc vero adveniens venerabilis Odo Belvacensis episcopus, qui prius abbas monasterii Corbeiensis fuerat, innotuit nobis tam petitionem ipsius benigni principis, quam postulationem tuam, qui praefati monasterii Corbeiae abbas esse dignosceris, qua postulasti, ut quae prius monasterio illi a decessore nostro beatae recordationis papa Benedicto concessa fuerant, auctoritatis nostrae promulgatione firmare non abnueremus. Nos itaque considerantes religiosam esse petitionem tuam, et nihil novi nos constituturos si praedecessorum decreta sequamur, pastoralis quoque pariter esse officii, servorum Dei iugiter utilitati, commodisque prospicere: decernimus ut monasterium Corbeiae, quod ad laudem Dei in honorem sanctorum apostolorum Petri et Pauli constructum esse dignoscitur, et a Balthilde regina Francorum, filioque eius Chlothario a principio fundatum, et donariis

(1) Vide in Benedicto.

Bull. Rom. Vol. I.

40

rebusque necessariis locupletatum, quod est in pago Ambianensi super fluvium Somma situm, rerum suarum liberam in omnibus habeat disponendi regulariter potestatem, ut quaecumque eidem monasterio in auro, vel argento, in agris, vel famulis, seu quibuslibet rebus fuerint oblata, sive in praesenti die collata esse constant, in tua, tuorumque successorum abbatum, fratrumque maneant dispositione: ut quidquid secundum Dei timorem ad Ecclesiae ipsius utilitatem regulariter et canonice disposueritis agere, liberam in omnibus habeatis faciendi potestatem. Episcopus vero Ambianensis nullam ex eis vel accipiat, vel exposcat portionem: neque vel in abbate, vel in fratribus, vel in ipso coenobio potestatem obtineat, neque in cellis ipsius monasterii dominatione potiat ulla, neque in clericis, neque in famulis, et in omnibus, quaecumque ad monasterium illud videntur habere possessionis respectum, sicut iam olim concessum illi monasterio cognovimus ab episcopo Ambianensi, et ab aliis episcopis Galliarum, et privilegio cessionis firmatum, tam temporibus dilecti filii nostri Caroli praesenti tempore regnantis, quam antiquis temporibus Balthilde Chlotarioque Francis principantibus: nisi quantum canonicus ordo permittit (1). Nec ad monasterium, seu cellas eiusdem, vel ipse per se episcopus, vel oeconomus eius, vel archipresbyter, vel archidiaconus illius, aut quaelibet ex eius agentibus persona, potestatem habeat accedendi, nisi forte ab abbate monasterii, vel fratribus, necessitatis causa, vel dilectionis gratia vocatus advenerit, ne importunitate sui, ministrorumque suorum inquietudine, fratres, vel abbates sustineant ullam molestiam. Neque in ecclesiis praedicto monasterio subiectis, vel in presbyteris eisdem ecclesiis ordinatis aliquam tentet facere perturbationem, vel abbati, vel fratribus novam constituendo, et antiquam consuetudinem violando:

(2) Vide ut supra.

Libera dispositio monasterii et rerum penes abbatem.

Nulla episcopi Ambianensis in eodem potestas.

Ambianensi episcopo, eiusque ministris negatur accessus ad monasterium non consentiente abbate et monachis;

Conferat ta-
meo sacra-
menta secun-
dum abbatem
petitionem.

Eadem caete-
ris Galliae,
Germaniaeque
episcopis man-
dantur.

Abbas elec-
tio penes mo-
nachos.

De non intru-
dendo abba-
tem mona-
chum alterius

sed sicut regulariter, et canonice dispo-
sita sunt, et longo iam tempore manentia,
ita quoque futuris temporibus manent
inconcussa. Nec potestate episcopalis fas-
tus abutens, violenter contra constituta
majorum disponere velit aliquid adversus
voluntatem abbatis, et fratrum in ipso
coenobio Deo quocumque tempore mi-
litantium. Ordinationes, quae necessariae
fuerint in monasterio sive de monachis,
sive de canonicis et quas petierint ab-
bas, et fratres, agere non differat. Altaris
quoque, et basilicarum benedictiones,
sive consecrationes, prout necessitas po-
stulaverit, vel in ipso monasterio, vel in
agris ipsius monasterii libenter conce-
dat: chrisma quoque, oleumque conse-
cratum per singulos annos praebere non
differat: et pro his omnibus nullum mu-
nus accipiat, ne Spiritus Sancti gratiam
vendere conatus, Simonis damnationem,
quod absit, sustineat. Hoc constitutum
non solum episcopum Ambianensem, ve-
rum etiam omnes per Galliae, Germa-
niaeque provincias episcopos, ubicumque
praefatum monasterium, vel ecclesias,
vel agros, vel famulos habere dignoscitur,
observare sine cunctatione, seu con-
tradictione decernimus, ut nullus pote-
statis iure de rebus praefati monasterii
sine voluntate abbatis, fratrumque ipsius
coenobii abutatur: sed manent omnia,
quae collata sunt, fuerintque in rectoris
ipsius monasterii potestate, et regulari di-
spositione: neque sit aliquis vel regum,
vel ullius potestatis seu dignitatis fultus
gradu, qui de monasterii praefati rebus,
vel violenter, vel potenter invadat aliquid,
vel diripiat. Abbatem vero fratres ipsius
monasterii de seipsis eligendi semper ha-
beant potestatem, et eam personam eli-
gant, quae monachi propositum et habi-
tu, et moribus profiteatur: non canoni-
cum, aut laicum, neque alterius mona-
sterii monachum; quoniam monachico
ordini praeficere vel laicum, vel cano-
nicum non est servare ordinis professio-
nem, sed evertere: quod unusquisque

praepositus, cuius est ordinis, eius quo-
que erit et propagator: nec bene disponet
aliquando cuiuscumque militiae vitam,
cuius non fuerit ipse, qui disponit, aemu-
lator. Sed neque rex, neque potestas ali-
qua ullam monasterio Corbeiensis prae-
ponat personam, quam non fratres ipsius
elegerint monasterii. Debeat enim mundi
principes honorem praestare Deo, quem
sibi volunt praestari a Deo: videlicet,
ut quemadmodum cupiunt a Deo sibi
collatum regni honorem conservari; sic
Ecclesiae Christi suam non dedignentur
servare legem. Non enim decet, neque
iustum videri poterit, ut sibi militantibus
de Ecclesiae Christi professionibus mer-
cedem restituant, et quod de republica
sua retribuere debent, id reddere velint
de his, quae collata sunt Deo. Qua de
re praecipimus omnino, ut monasterio
Beatorum Petri et Pauli, quod Corbeiae
dicitur, nullam praeficiant personam, vel
ex sibi militantibus, vel ex alieno mona-
sterio sumptam, quae non per electionem
sumatur probabilem, sive de laico, sive
de canonico, sive de quocumque fuerit
ordine. Quoniam vero multae quaeruntur
ab importunis hominibus malignitatis oc-
casiones et necesse est semper adversarii
tela clypeo protectionis repellere; decer-
nimus, ut abbas, postquam electus fue-
rit, et ordinatus, nulla potestate praevalente
deiciatur, nisi in criminis causa
fuerit deprehensus, cuius merito rectoris
non debeat administrare officium. Infamiae
vero maculis, seu criminis alicuius
denotatione si fuerit appetitus, non prae-
ter canonicam et regularem deponatur
examinationem. Hoc vero constitutum si
fuerit ab aliquo praevaricatum, per epi-
scopum Ambianensem quisquis ille fuerit,
ex nostra conveniatur auctoritate, ut eum,
qui huius sedis constituta convulserit,
conveniat, et iniquitatis suae culpam com-
moneat, cuique periculo subiiciatur, no-
tum faciat. Quod si vel ipse neglexerit
vel despexerit, vel timuerit perficere,
metropolitanus episcopus conventus a fra-

monasterii vel
ordinis, vel
laicum, vel ca-
nonicum.

Debeat prin-
cipes honore
Deo praestare
quem sibi a
Deo praestari
volunt.

Abbas a ne-
que efficien-
dus nisi co-
gnita criminis
causa.

Ambianensi e-
piscopo facul-
tas datur in-
quirendi con-
tra inobservan-
tes haec
constituta.

In casu negli-
gentiae epi-
scopi Ambia-

uen., eius iuri
succedat me-
tropolitani;

Si haec non
prosim, mo-
nachi appel-
lato possent
ad Papam.

Poenae contra
privilegii hu-
ius temerato-
res.

tribus ipsius coenobii personam huius
sanctionis violatricem adire non differat,
et huius nostri decreti testificationem in-
notescat, atque ab eo quod prave gessit,
recedere non moretur, ex sua, nostraque
auctoritate contestetur. At si ille contu-
maciter in sui facti perpetratioe perma-
nere decreverit, et non quod inique gessit,
corrigeri maluerit, licentiam habeant fra-
tres monasterii praedicti romanam apo-
stolicamque sedem adire, et necessitatis
suae causas ante papam, qui tunc fuerit
urbis Romae, deponere, et praesentis
praecepti constitutionem manifestare, sic-
que romanus pontifex, cognita causa, ius-
tae damnationis sententia reum multare
non cunctetur. Si quis vero sacerdotum,
vel clericorum hanc constitutionis nostrae
paginam agnoscens, contra eam venire
tentaverit, ordinis sui dignitate careat:
laicus vero cuiuscumque sit potestatis,
vel dignitatis, si huius privilegii decreta
in aliquo violaverit, reum se divino iu-
dicio existere de perpetrata iniquitate co-
gnoscat, et nisi vel ea, quae ab eo sunt
male ablata restituerit, vel digna poeni-
tentia illicite acta desleverit, Dei et bea-
torum apostolorum Petri ac Pauli aucto-
ritate, ac nostra sententia anathematis
vinculo innodatus, a sacratissimo corpore,
ac sanguine Domini nostri Iesu Christi
alienus existat, ac in aeterno examine di-
strictae ultioni subiaceat. Cunctis autem
eidem venerabili monasterio iusta servan-
tibus, sit pax Domini nostri Iesu Christi,
quatenus, et hic fructum bonae actionis
recipiant, et apud districtum iudicem
praemia aeternae quietis inveniant. Scri-
ptum per manum Leonis notarii regio-
narii, et scriniarii sanctae romane Ec-
clesiae, in mense aprili, indictione XI;
data IV kalendas maias per manum Ti-
berii primicerii sanctae sedis apostolicae,
imperante domino piissimo Augusto Lu-

dovico a Deo coronato, Magno, pacifico
imperatore, anno XIV, et post (1) eius
annum XIV, indictione VI (2).

Dat. die 28 aprilis anno Domini 863,
pontif. Nicolai anno VII.

VI.

*Monasterium sancti Carilefi esse immune,
et apostolicae sedi immediate subiectum
declaratur (3).*

SUMMARIUM

Exordium. — Caroli Calvi pro monasterio
S. Carilefi in dioecesi Coenomanensi posito
cura. — Eiusdem privilegia immunitatis a
Nicolao PP. confirmari petiit. — Itaque
eximitur a Coenomanensis episcopi subie-
ctione. — Episcopus nisi vocatus ad mo-
nasterium non accedat. — Terminus ec-
clesiasticarum quaestionum. — Privilegia
libertatis huic monasterio a Francorum
regibus concessa. — Coenomanens. epi-
scopis ullam sibi in monasterio potestatem
usurpare interdicitur. — Sed conferant
monachis sacramenta prout petierint. —
Abbas electio libera penes monachos. —
Electus consensus regis obtineat ante
quam regimen accipiat monasterii. — Ab-
bas deponi non possit, nisi aperti criminis
fuerit reus. — Pro cuius examine sex epi-
scoporum quibus Coenomanicus praesit,
habeatur conventus. — Dignitatis privatio,
et apostolica censura contra haec statuta
inobservantes. — Fratres monasterii a Coe-
noman. episcopo vel in rebus monasterii,
vel in libertatibus affecti vi, vel molestia,
ius habeant ad metropolitanum Turonen-
sem appellandi. — Si metropolitanus pro
iure ipsis non adiudicaverit, ad sedem apo-
stolicam appellare possint.

Nicolaus romanae sedis episcopus, Galliarum episcopis
universis et pontificibus (4) sempiternam in Deo Patre
et Domino nostro Iesu Christo salutem.

Regum corda divinitus inspirata quando
pro religiosis locis sollicitudinem gerunt,
divinitati gratiae sunt agenda, et in
omnibus, quae pie, religioseque procu-
rant, eorum voluntati cum omni devo-

(1) *Lege* post consulatum eius anno XIV. (2) Pri-
vilegia a summis pontificibus concessa huic mo-
nasterio, quae confirmat hic Nicolaus, lego in Be-
nedicto III PP. Constit. *Questi estis*, etc. (3) Ex-
edit. card. Caralae. (4) *Potius principibus.*

tionis alacritate est parendum: orandi denique essent, ut de sanctorum locis pietatis affectum, et solitudinis curam suscipere: nunc autem ultro se ad haec peragenda praebentes, et illis est congratulandum, et quae iusserint, sine retractione perficiendum. Gloriosus itaque rex Francorum Carolus, coelitus animum inspiratus inter caetera suae devotionis studia, quae circa Dei Ecclesiam prompta semper impendit devotione, curam quoque dignatus est assumere de monasterio Sancti Carilefi confessoris, quod est in pago Coenomanico constructum super fluvium Anisola, in quo a prima suae conditionis die, ex quo beatus confessor Christi Carilefus in eo corpore quievit, religiosum monachorum habitavit examen, habuitque libertatis privilegium, et in rerum suarum dispositione, et in abbatis de semetipsis electione. Verum quia impugnare Ecclesiam Christi numquam hostis humani generis omittit, securitatem libertatis, quam iam multis ex annis possederat, etsi non penitus abscidit, concussit tamen, et convellere conatus est, et paucis quidem ante iam annis, praesentibus quoque, id est ipsius Caroli regis temporibus. Quia vero divina clementia deserit numquam se confidentes, principis animum ad hoc movit, ut non solum inimici persuasio non praevaleret; sed etiam procurare voluit, ut sequentibus temporibus libertatis privilegium olim monasterio illi concessum a nullo deinceps nec everti posset, nec violari. Unde dignatus est ad nos pius princeps praefatus, et missum dirigere suum, id est venerabilem Odonem Bellocensem episcopum, et literas suae dignationis destinare, quibus postulavit, ut libertatem illi monasterio, et ab episcopis, et a regibus Francorum concessam, nostra firmaremus auctoritate, et futuris mansuram temporibus roboraremus. Considerantes itaque piam esse postulationem, et servorum Dei quieti pernecessariam, et quae a pastoribus Ecclesiarum postulanda esset, atque procu-

randa, si minus eam mundi principes procurarent; decernimus apostolatus nostri auctoritate, ut monasterium Sancti Carilefi confessoris, intra Gallias situm in pago Coenomanico super fluvium Anisola, rerum suarum habeat liberam in omnibus secundum Ecclesiae ipsius utilitatem et servorum Dei compendia dispensationem, ut episcopus Coenomanicae urbis, sive Rotbertus, qui nunc illi sedi praest, sive successores eius, nullam obtineant in eo monasterio possessionis dominationem, neque praefatum monasterium ad suae urbis inclinare conentur subiectionem: sed abbas ille, qui nunc ibi est Engilarius, et fratres ipsius monasterii, dominationis ius secundum ecclesiastica statuta, et praesentibus et futuris obtineant semper temporibus: videlicet, ut quidquid oblatum est, vel fuerit deinceps illi coenobio, vel in auro, vel in argento, vel in agris et famulis, vel in quacumque rerum substantia, nec episcopus Coenomanicus, sive Rotbertus, qui nunc illi urbi praest, sive qui post eum Coenomanicam Ecclesiam rexerint, nec ulla alia persona, sive saecularis, sive ecclesiastica ullam obtineant vel sibi vindicent portionem, sed maneat omnia in ipsius abbatis et fratrum ibidem Deo militantium dispensatione: ut quidquid secundum ipsius monasterii utilitatem regulariter, et canonice voluerint agere, in eorum situm sit potestate. Neque episcopus ad praefatum monasterium, quas propriae potestatis abutens iure, nisi vocatus ab abbate et fratribus, accedat, ne sui adventus pressura fratrum quietem perturbet; neque dolos, aut machinationes ullas vel abbati, vel fratribus, sive per se, sive per suos aliquando facere praesumat: quin potius quid Dei servis in praedicto monasterio commorantibus, conferre ad ordinis sui conservationem utiliter, et modeste, et benigne potuerit, id pro Dei amore, et sempiternae remunerationis gratia perficiat. Nec violenter, aut callide mali quidquam, aut perturba-

Caroli Calvi pro monasterio S. Carilefi in dioecesi Coenomanensi posito cura.

Eiusdem privilegii immunitatis a Nicolao PP. confirmari petiit.

Itaque eximitur a Coenomanensi episcopi subiectione.

Episcopus nisi vocatus ad monasterium non accedat

tionis molliatur in illos, sicut audivimus quosdam facere voluisse, quasi inscriptiones quasdam monstrantes, quibus monasterium suae civitati possessionis iure subditum fieri conati sunt, quas constat omnino falsas fuisse, quandoquidem privilegia regum, quae ex antiquorum regum Francorum temporibus olim monasterio illi concessa sunt, hoc destruant, sicut et ipsa testantur, quae in archivis monasterii ob testimonium sibi concessae libertatis, hodie quoque servantur. Quod si fortassis contigisset, quod aliquando monasterium illud sub potestate Coenomanici fuisset episcopi, quod rebus ipsis probatur, et testimoniis monasterio collatis nunquam fuisse, tamen secundum leges saeculi, post tot iam saecula, et annorum spatia repeti nullatenus iure potuisset, et quod semel acceperat libertatem, iam sub ditione nequaquam mancipari potuisset; in legibus enim habemus, ut omnes quaestiones infra xxx annos terminum accipiant: de ecclesiasticis autem causis post quadragesimum annum nulla querela moveri potest, si non intra hoc spatium annorum fuerit mota. Et ecce hoc monasterium a primo rege Francorum christiano, id est Clodoveo, filioque eius Childeberto, cum habuerit libertatem, et deinceps ab omnibus regibus semper manserit liberum, et in rerum suarum dispositionibus, et in abbatis electione; nunc repetitur, quasi in proprii iuris dominationem, cum si terrena possessio fuisset, et per tot annos possessoris sui dominatione caruisset, nullo modo secundum leges, sive mundi, sive ecclesiasticas, antiquus possessor eam sibi vindicare potuisset. At vero, quod est dictu nefas, Christi possessionem, et servorum Dei contubernium, quod terrena potestas liberum esse concessit, episcopalis ambitio in servitutis ius vindicare conatur. Apparet itaque, quisquis haec perverse molitur, non lucrum requirere, quod velit animarum, sed magis dominationis fastum, et lucra cupiditatis inhiare. Unde omnibus modis hanc perniciosam repr-

Terminus ecclesiasticarum questionum.

Privilegia libertatis huic monasterio a Francorum regibus concessa.

Coenomanensi episcopo illam sibi in

mentes ambitionem praecipimus, ut Rotbertus episcopus Coenomanicus, et quicumque successor eius fuerit, nullam in praefato monasterio sibi vindicet ditionis potestatem; sed maneat secundum concessam sibi iam multis annis absolutio-nem ab omni episcopali pressura, et dominatione remotum. Nullus in eo quidquam vindicet sibi praefatae civitatis episcopus, neque per se, neque per ministros suos, neque ex clericis, neque ex monachis, neque ex laicis potestatis iure, aut episcopali fastu sine voluntate abbatis ipsius loci, et fratrum ibi degentium praesumat aliquid, vel ad ordinandum, vel ad disponendum, vel ad dominandum. Ordinationes vero, quas petierit abbas, vel ipsi fratres, vel ecclesiarum consecrationes, vel altaris benedictionem, chris-matis quoque, oleique sanctificationem, prout petierint abbas et loci illius habitatores, non moretur praestare: quia munus officii sui episcopus non pro lucri gratia, sed pro creditae sibi dispensationis ministerio debet impendere: et providentiae pastoralis extitit, ut creditis sibi ovibus ex amore potius, quam ex potestate consulere quaerat, licet in subiectos utraque secundum tempus sint necessaria: sed amor debet generare solertiam, potestas vero temperanda est amore, ut potius Christi charitas serveat, quam potestatis rigor insolescat. Abbatem vero de se eligendi fratres coenobii Sancti Carilefi semper habeant potestatem, neque in electione episcopi Coenomanici respiciant constitutionem, aut dispositionem: sed quemcumque dignum vita, moribus, atque doctrina prospexerint pastorali officio, et sibi utilem, et aptum dispensatorem esse, ipsum eligant, regisque in notitiam deferant, ut eius, et concessione, et consensu potestatem regiminis accipiat. Neque pro eius vel ordinatione, vel constitutione munus aliquod accipiat, vel detur; quoniam Spiritus Sancti donum non debet pretio, sed gratia promereri. Et quoniam multi per pravorum insidias hominum servis

monasterio potestatem usurpare interdicitur;

Sed conferant monachis sacramenta prout petierint.

Abbas electo libera penes monachos.

Electus consensum regis obtineat ante quam regimen accipiat monasterii.

Abbas deponi non possit.

nisi aperti criminis fuerit reus.

Pro cuius nomine sex episcoporum quibus Coenomanicus praesit, habetur conventus.

saepe Dei fabricantur doli, decernimus, ut ordinatus deponi non possit, nisi criminalis eum causa monstraverit reum. Quod si fuerit infamiae calumniis denotatus, ex regali providentia episcoporum habeatur, non minus quam sex, conventus, quorum de numero Coenomanicus constituatur episcopus: et eorum iudicio secundum canones illius causa discussa, non aliter deponi possit, nisi reus manifestis, certisque patuerit indicibus. Non est enim aequum, ut electus, et ordinatus Ecclesiae pastor, fortuita, et sine iudicio, absque ullius manifesta criminis denotatione pellatur. Nullus enim apud leges saeculi damnatur, nisi in criminali causa deprehensus veritatis testimonio patuerit: nullus Ecclesiae qui fuerit ordinibus consecratus, merito deponendus erit, si non certis criminibus apparuerit convictus. Si itaque abbas, et electus a pluribus, et ordinatus sacerdotali benedictione (1), nullo modo debet sui ordinis honore privari, nisi manifestis criminibus fuerit de notatus, atque convictus. Unde sub hac auctoritate praecipimus, ut abbas coenobii Sancti Carilefi, postquam electus regulariter, atque canonice fuerit ordinatus, a nullo nec episcoporum, nec regum, nec alia qualibet persona deponi possit, si non criminalis intercesserit causa, pro qua merito secundum regulam sancti Benedicti et canonum instituta deponi debet. Haec autem constituta volumus omnibus omnino modis inviolabilia praesentibus et futuris temporibus permanere, et a nemine vel regum, vel episcoporum, vel alicuius ordinis violari. Quod si quis constitutionis nostrae parvi ducens decretum, coenobio Sancti Carilefi, vel abbati, vel fratribus violentiam fecerit, et vel in ipsis, vel in famulis eorum, vel in omni ipsius monasterii possessione invasor apparuerit, reum se in divino iudicio non dubitet apparere, et divinae censurae puniendum damnatione. Unde constituimus, ut primum quisquis hoc molitus fuerit, sui ho-

(1) Adde fuerit.

noris dignitate privetur, sive sit saecularis, sive ecclesiastica persona, deinde ab ecclesiasticae communionis societate sit alienus, corporis quoque, sanguinisque Christi participatione non communicet, donec vel quod inique gessit, corrigat, vel digna poenitentia satisfactionem emendet. Fratres vero ipsius monasterii siquid horum, quae constituimus, violatum esse cognoverint, idest si abbatis electionem quis eis prohibere molitus fuerit, vel ipsius monasterii possessiones, aut quae ibi oblata fuerint, suo iuri mancipare decreverit, vel ipsum monasterium episcopus Coenomanicus ad civitatis suae subdicionem subiugare tentaverit, licentiam habeant metropolitanum episcopum Turonensem convenire, et pressuram innotescere suam: et metropolitanus, causa cognita, personam, per quam vexantur, conveniat, et cui periculo tradita sit, ex praesenti auctoritate relecta edicat, utque emendare velit quae prave gessit, moneat. Quod si non libenter audire, et reatum corrigere suum maluerit secundum praesentis constitutionis decretum, eum a communione christianorum, et corporis sanguinisque Christi participatione efficiat alienum, quaecumque fuerit persona, et cuiuscumque fuerit dignitatis. Quod si metropolitanus episcopus eorum precibus, et acclamationibus adiutorium praestare detrectaverit, licentiam habeant S. Carilefi monasterii fratres apostolicam idest romanam sedem adire, et necessitudinis causam ante episcopum, qui tunc fuerit, urbis romanae deponere, et praesentis edicti constitutionem manifestare: ut romanus pontifex, cognita causa, eam anathematis condemnationem in reum exercere non moretur: ut monasterium praefatum propriam possit suae libertatis munitionem habere, et pontificale decretum, regumque immunitates, romanique pontificis constitutum, invio-

ra contra haec statuta inobservantes.

Fratres monasterii a Coenoman. episcopo vel in rebus monasterii, vel in libertatibus affecti vi, vel molestia, ins habeant ad metropolitanum Turonensem appellandi.

Si metropolitanus pro iure ipsis non adiudicaverit, ad Sedem Apost. appellare possint.

Dignitatis privato, et apostolica censu-

labilem perpetuis obtineant temporibus firmitatem (1).

VII.

Sacri Sublacensis coenobii bonorum, et iurium confirmatio (2).

SUMMARIUM

Exordium. — Causa concessionis — Abbati factae de regimine abbatae, et eius bonorum; — Quae enumerantur. — Prohibendo cuicumque personae sub anathematis poena, quominus molendinum in aquis eidem abbatae propriis construat. — Aliorum bonorum concessio. — Confirmatio privilegiorum ab antec. pontificibus concessorum, et iurisdictionis omnimoda. — Exemptio a qualibet cuiusquam molestia — Sub anathematis poena.

Nicolaus episcopus servus servorum Dei, dilectissimo filio nostro Azoni religioso abbati, presbytero et monacho venerabilis monasterii Sanctissimi patris Benedicti, et Sanctae virginis Scholasticae apud Sublacum siti, tuisque successoribus inibi Deo servientibus, ac legitimo introeuntibus, salutem in perpetuum.

Exordium.

Cum piae voluntatis desiderium, et laudandae devotionis, ac apostolicae intentionis sit, piorum locorum curam, et sollicitudinem semper gerere, in quantum cum Deo possumus, hac ratione nitimur, ut spiritualibus remediis clementer tuae Ecclesiae, ac venerabili vestro coenobio Sublacensi in omnibus necessitatibus favorabiliter occurratur. Ut autem haec scripta ad notitiam successorum nostrorum pontificum, qui in beati Petri apostolorum principis sede sessuri sunt, et nostrorum filiorum imperatorum serenissimorum in perpetuum veniant, iis salutem, et indeficientem mercedem exoptamus, ut eo libentius, quae his inserta sunt apicibus, exequantur. Sane ob Dei servitium ex

Causa concessionis

(1) Huius privilegii meminit Baronius ad annum 863, his verbis: Hoc anno Nicolaus pontifex amplissimum privilegium contulit monasterio Corbeiae etc., idque cum ad hoc Romam venisset Odo episcopus Bellocensis, qui a Carolo rege missus impetravit pariter ab eodem Nicolao papa privilegium exemptionis monasterio S. Carilefi in eiusdem regni Caroli constituto pago Coenomanensi. (2) Ex Archiv. Vatic.

nostra benignitate moti, ac sancti patris Benedicti abbatis reverentia et honore ducti, qui ut matutinus lucifer in christianum orbem clarissime effulsit, ac in praesentiarum miraculis coruscat, et ut eius regulae observatio magis, magisque excre-scat, apostolica liberalitate religiositati tuae tradimus, et confirmamus praenominati monasterii regimen, et Sublacensem abbati- am cum omnibus rebus, et possessionibus, iuribus, et ditionibus suis, quae ad ipsum pertinent, monasterium videlicet, terras, vineas, fundos, praedia, castella, munitiones, domos, moenia, hortos, molendina, piscarias, colonias, massas, servos, et ancillas, peculia, et omnia suppellectilia cum omnibus suis pertinentiis in integrum; specialiter autem seu nominatim integrum casale Storacianum, seu Opinianum, nec non et coloniam vocatam Seminarium, seu quovis alio nomine dicatur, cum fundis, casalibus, fluminibus, rivis, fontibus, puteis, campis, agris, pratis, pascuis, silvis, salicetis, arenariis, parietibus, montibus et collibus, plagiis, appendicibus culto et inculto, vacuo et pleno, cum omnibus suis pertinentiis: ex corpore massae Iubenzanae pariterque concedimus vobis duos lacus cum molendinis suis, et piscariis, fluvium quoque ab ipso decurrens lacu per rectam Alanetam cum molendinis, et piscariis suis perveniens ad locum Mandre, omnibusque suis pertinentiis, quae partes inde descendunt usque ad dictum locum Alanetae transcurrens. Insuper praecipimus, firmiterque constituimus, ut nulla magna, parvaque persona, neque in aqua Bullica, neque Tuccianelli vel Augustae, seu in loco Conarum, aut in Mandra, neque in aquis totius territorii Sublacensis, molendinum construere audeat absque consensu, ac placito abbatis praedicti monasterii: et qui hoc fecerit, anathema sit, hancque poenam patiat, ut idem molendinum penes ipsum monasterium ascriptum remaneat, et insuper mulctae librarum auri coeti duarum nostro solvendarum palatio

abbati factae de regimine abbatae, et eius bonorum;

Quae enumerantur.

Prohibendo cuicumque personae sub anathematis poena, quominus molendinum in aquis eidem abbatae propriis construat.

Aliorum bonorum concessio.

subdatur. Item concedimus vobis Montem Augustum, et alterum Cervasium cum omnibus eorum pertinentiis ad aedificanda castra, et in integro fundo Sanctae Felicitatis, fundo Marano, fundo Anticulo cum Pantano, Rudimondi. Item concedimus, et confirmamus vobis montem Arsularum Sevoſte, fundum Rubianum cum Sanctae Mariae ecclesia, montemque Auricula, nec non Sancti Georgii fundum et Saxam montem, qui vulgo dicitur Sicco, seu Malo, in quo sita est ecclesia Sancti Georgii, et aqua, quae vocatur Frigida, seu Timida cum omnibus suis pertinentiis, quemadmodum iuxta Otterami civis Reatini haereditatem extenduntur, inde in vallem Bonam, et usque ad locum Respulum ascendunt, et recto tramite descendunt, in aquam dictam Licenza revertentes ad arcum Ferratum: super his omnibus concedimus vobis insuper integrum fundum Marmora, et fundum Mascianellum, fundum Lucianum, fundum Sambucetum cum omnibus eorum pertinentiis et adiacentiis, montemque Crofum cum omnibus suis pertinentiis, montem integrum Gordianum, montem Gemini, montem Cantoranum, collem Octie, et fundum Cornetum, fundum Musculi transeuntem recte in rivum Trabis. Item concedimus vobis Montem. Praedicta omnia quemadmodum ipsum monasterium tenuit, ac possedit temporibus Zachariae papae, aliorumque praedecessorum nostrorum pontificum, ita et nunc secure, et pacifice possideatis; concedimus vobis, et confirmamus suam iurisdictionem in perpetuum potiri, et detinere valeatis, et in utilitatem monasterii absque ullo impedimento perenniter frui. Pro quibus omnibus sub divini iudicii obstatione promulgantes decernimus, ut nullus, sive praepotens homo, seu quisquis ille fuerit, audeat sibi iurisdictionem dicti monasterii, vel massas, fundos, casalia, praedia, cultum, vel incultum, seu alias possessiones, colonos, et familias, vel alias diversas res, ubicumque fuerint, usurpare, diripere, ac de-

Confirmatio privilegiorum ab antec. Pontificibus concessorum, et iurisdictionis omnimoda.

Exemptio a qualibet cuiusquam molestia;

vastare, seu ab ipso monasterio amovere, aut aliquam laesionem, aut contrarietatem malitiose inferre, vel suis ipsis pertinentiis quovis quaesito colore, et ingenio damnum aliquo modo inferre praesumat, sed potius iure perpetuo, ut superius asseritur, idem venerabile monasterium fruatur, inque eius iurisdictione sit, ac tuorum successorum abbatum perpetuo. Si quis autem temerario ausu contra huius nostrae apostolicae constitutionis seriem pie a nobis promulgatae venire, vel agere tentaverit; sciat se Domini nostri Iesu Christi, et apostolorum principis Petri anathematis vinculis innodatum, et cum diabolo, et eius atrocissimis poenis, atque cum Iuda proditore eiusdem Domini nostri in aeterno igne concremandum, inque voraginem tartarei chaos demergendum cum impiis. Qui vero bona voluntate huius nostrae salutiferae, ac apostolicae praeceptionis observator extiterit, benedictionis gratiam, caelestisque retributionis aeterna a iusto iudice Domino nostro gaudia consequatur. Scriptum per manum Gregorii notarii sanctae romanae Ecclesiae, mense ut supra, et indictione undecima, anno Deo propitio pontificatus domini Nicolai summi pontificis, universalisque papae huius nominis primi, imperii autem domini Ludovici piissimi imperatoris Augusti a Deo coronati Christo iubente anno octavo, die vigesima augusti (1).

Dat. die 20 augusti anno Domini 863, pontif. Nicolai anno vi.

VIII.

Ostendit Rothaldum iniuste ab episcopis Galliarum absque sedis apostolicae consensu depositum fuisse, eumque suae Ecclesiae restituit. Multa praeterea de decretalium epistolarum auctoritate commemorat, et de sententia in episcopos non nisi a rom. pont. ferenda (2).

(1) Similia privilegia vide in concordantiis a nobis positis in Stephano V, Constit., *Cum magna*, edit. die 23 ianuarii, anno 817. (2) Ex edit. card. Carafae et Baronii ad annum 863.

Sub anathematis poena.

SUMMARIUM

1. Dispositio Ecclesiae facta per Christum. — Ordo inter episcopos. — 2. Iudicia episcoporum inter maiores causas numerantur, et summo pont. reservantur. — 3. Sedes apostolica Ecclesiarum caput, eaque inconsulta episcoporum causas agere non licet. — Rothaldus episcoporum iudicium non poposcit. — 4. De veneratione et obedientia epist. decretalibus debita. — Romana Ecclesia probat et reprobat per decretales epist. — 5. Episcoporum Galliarum error de decretalibus. — Decretalium epistolarum auctoritas. — 6. Decretales epistolae aequae omnes suscipiendae. — S. Leonis PP. decretum de decretalibus. — Codex canonum. — 7. Item et Gelasii decretum. — 8. Nullum discrimen inter decretales, sive sacris canonibus inserantur, sive non. — De Rothaldo, qui sine apostolicae sedis censura non fuerat damnandus. — 9. Episcoporum digni. — 10. Episcopatus unus ex septem Ecclesiae ordinibus. — Episcoporum causae aequae an metropolitanorum iure apostolicae sedi reservatae. — 11. Irritatio eorum quae ab episcopis Galliae contra Rothaldum acta sunt, eiusque Ecclesiae suae, ac pristino gradui restitutio. — 12. Eiusdem absolutio a vinculis quibus ab episcopis Gall. fuerat vinctus suae ne praesent Ecclesiae. — 13. Sedis apostolicae potestas probatur solvendi ea, quae ab aliarum Ecclesiarum praesulibus sint ligata. — Sedes apostolica de omnibus Ecclesiis iudicat. — Non indiget consensu synodi ut damnare possit episcopum. — 14. A Christo data privilegia romanae Ecclesiae. — Per Petrum apostolatus et episcopatus sumpsit exordium. — 15. Adhortatio ad episcopos Galliarum de recipiendo Rothaldo. — 16. Dirum anathema contra decretum hoc contemnentes atque inobservantes. — Ea conditio Rothaldo imponitur ut sit paratus coram sede apostolica ab obiectis expurgare.

Nicolaus episcopus servus servorum Dei, reverendissimis et sanctissimis confratribus nostris archiepiscopis et episcopis apud Gallias constitutis.

1. Quamvis singularium Ecclesiarum, quae propter diversitatem terrarum multae esse dicuntur (cum una sit et unica Sponso suo, sicut ipse in Canticis canticorum dicit: Una est columba mea (a);

(a) Cant. 2.

Bull. Rom. Vol. I.

41

et per Psalmistam: Erue de manu canis unicum meam) (a), pastor, et episcopus, ac pontifex Dominus noster Iesus Christus, qui hanc creavit, et redemit, existat: ita ut ille veraciter, ac principaliter ista sit omnia, iuxta quod fidelibus per primum Apostolum dicitur: conversi estis nunc ad pastorem et episcopum animarum vestrarum (b): et iuxta quod egregius praedicator de eo loquens: Talis, inquit, decebat, ut nobis esset pontifex (c): subiturus tamen ad caelos hanc apostolis commendavit, ac per eos tamquam haereditario iure successoribus eorum, nobis scilicet, quos pastores et episcopos ac pontifices super ipsam constituit, eius providentiae curam indulgit: quatenus pro patribus nati filii, et pro eis constituti principes in omnem terram imitatores eorum essemus, sicut et ipsius Christi (d). Verum et inter beatissimos apostolos, sicut et ille magnus Leo scribit, in similitudinem honoris fuit quaedam discretio potestatis, et cum omnium par esset electio, uni tamen datum est, ut caeteris praemineret. De qua forma episcoporum quoque est orta distinctio, et magna dispositione provisum est, ne omnes sibi omnia vindicarent: sed essent in singulis provinciis singuli, quorum inter fratres haberetur prima sententia. Et rursus quidam in maioribus urbibus constituti, sollicitudinem eius susciperent ampliorem, per quos ad unam Petri sedem universalis Ecclesiae cura conflueret, et nihil unquam a suo capite dissideret.

2. Quod nisi quidam ex vobis nullo interiori comprehendissent obtutu; nunquam Rothaldum episcopum Svessonicae urbis sine consensu nostro deposuissent, depraedarentur, et in exilium pulsum monasteriali custodia manciparent. Nam quomodo non omnes vobis omnia vindicatis, qui iudicia episcoporum, quae merito inter maiora numerantur negotia, vestrae deliberationi tribuistis? An modicum vo-

(a) Psalm. 12. (b) 1 Petr. 2. (c) Hebr. 7.

(d) Psalm. 44.

Dispositio Ecclesiae facta per Christum.

Ordo inter episcopos

Iudicia episcoporum inter maiora causas numerantur et Summo Pontifice reservantur.

bis esse videtur, fratres et coepiscopos vestros, praeter apostolicae sedis consensum, depositioni subiicere? Quod si damnationes episcoporum non inter maiora negocia dinumeratis; quorum iam causas inter maiora computatis negocia? Quid rogo de presbyteris, vel de inferioris gradus clericis agitur, quorum apud nos quoque causa, Chalcedonensis concilii regulis, cum ratio exigit, audiri iubetur? Si episcopos tanta facilitate deponitis; quomodo rogo, per vos, quorum vel in singulis provinciis habetur prima sententia, vel qui maioribus urbibus constituti sollicitudinem suscipitis ampliore, ad unam Petri sedem universalis Ecclesiae cura constituit, qui de maioribus deponendis episcopis, nihil ad eius notitiam deferre curatis? An episcopi de universali Ecclesia non sunt, ut de illis damnandis per vos aliquid ad unam Petri sedem deferri non curetur? vel quomodo nil usquam a suo capite dissidet cum de adiudicandis praecipuis membris Ecclesiae, idest, episcopis a capite, sede idest apostolica, dissentitis? an sedes apostolica caput non est?

Sedes Apostolica Ecclesiarum caput, eaque incon-sulta, episcoporum causas agere non licet.

3. Frustra ergo, ut multa praeteream, concilium Sardicense ad Iulium episcopum inter caetera dixit: Optimum et valde congruentissimum esse videtur, si ad caput, idest ad Petri apostoli sedem de singulis quibusque provinciis Domini referant sacerdotes, et te sedem Petri, caput appellatam, cui de singulis provinciis Domini referre sacerdotes debent. E contra vos adeo hanc despicitis, ut ad eam nihil de maioribus Ecclesiae negociis referre curetis, ac episcopum, inconsulta et contempta illa, deponere praesumatis et praecipue sedem apostolicam appellatam. Nimis namque absurdum est quod dicitis, Rothaldum, qui ad iudicium sedis apostolicae provocavit, iterum mutata voce, vestra iudicia postulasse. Quod etiam si ita fuisset, a vestra fuerat fraternitate corrigendus, et quia a maiori ad minoris auctoritatis provocasset iudicium,

Rothaldus episcoporum iudicium non provocavit.

emendandus; licet certis non patere possit ullis iudiciis, a nostro illum ad vestra cucurrisse iudicia, quem constat in ipso articulo contra se proferendae sententiae sedem apostolicam appellasse, et quod se ab illa indicari posceret, coram omnibus exclamasse. Aequum non foret si ad nostra se iudicia convertisset, quamvis et sedem apostolicam nullatenus appellasset; contra tot tamen, et tanta vos decretalia efferi statuta, et episcopum inconsultis nobis deponere nullo modo debuistis. Quod tamen vos, ut servata vobiscum medullitus charitate dicam, postposuisse dolemus, et diversorum sedis apostolicae praesulum decreta, in hoc vos contempsisse negotio, non immerito reprehendimus.

4. Absit enim, ut cuiuscumque usque ad ultimum vitae suae diem, qui in fide catholica perseveravit, vel decretalia constituta, vel de ecclesiastica disciplina quaelibet exposita, debito cultu, et cum summa discretionem non amplectamur opuscula, quae dumtaxat, et antiquitus sancta romana Ecclesia conservans, vobis quoque custodienda mandavit, et penes se in suis archiviis et vetustis rite monumentis recondita veneratur. Absit ut scripta eorum quoquomodo parvi pendenda ducamus, quorum videmus Deo auctore sanctam Ecclesiam, aut roseo cruore floridam, aut rorifluis sudoribus et salubribus eloquiis adornatam. Si enim ipsorum decreto, caeterorum opuscula tractatorum approbantur, vel reprobantur, ita ut quod sedes apostolica probat, hodie teneatur acceptum, et quod illa repulit, hactenus inefficax habeatur; quanto potius quae ipsa pro catholica fide profanis dogmatibus repellendis, pro variis et multifariis Ecclesiae necessitatibus, et fidelium moribus diverso tempore scripsit, omni debet honori praeferrere, et ab omnibus prorsus in quibuslibet opportunitatibus discretionem vel dispensationem magistra reverenter assumi?

5. Quamquam quidam vestrum scri-

De veneratione et obedientia epistolae decretalibus debita

Romana Ecclesia probat et reprobat per decretales epistolae.

Episcoporum Galliarum error de decretalibus.

Decretalium epistolarum auctoritas.

pserint haud illa decretalia priscorum pontificum in toto codicis canonum corpore contineri descripta, cum ipsi ubi suae intentioni haec suffragari conspiciunt, illis indifferenter utantur, et solum nunc ad imminutionem potestatis sedis apostolicae, et ad suorum augmentum privilegiorum, minus accepta esse perhibeant. Nam nonnulla eorum scripta penes nos habentur, quae non solum quorumcumque romanorum pontificum, verum etiam priorum decreta in suis causis praeferre noscuntur. At nunc ubi suis animis resultare, et privilegia tantopere nos, ut in sui status incolumitate persistent, elaborare non cessamus, quanto universae Ecclesiae profuisse, prodesse, ac profutura semper esse probantur. Dignum ergo est, ubi universa fabricae moles innititur, ibi firmum validumque habeatur in omnibus decretalia epistolarum pontificum romanorum admittendas dicunt, quia in codice canonum non habentur ascriptae; ergo nec Gregorii sancti, nec ullius alterius, qui ante vel post ipsum fuit, est aliquid institutum vel scriptum recipiendum, eo quod in codice canonum non habeatur ascriptum: ergo doctrinam eorum et sanctiones de codicibus suis evadant: ut quid vel membranas occupant, postquam non habentur acceptae?

6. Sed quare multum immoremur, cum nec ipsas divinas Scripturas novi et veteris Testamenti iam recipiemus, si istos duxerimus audiendos? Etiam neutrum horum in codice ecclesiasticorum canonum habetur insertum. Sed responsuri sunt isti, qui non ad obediendum potius, quam ad resistendum semper parati sunt, dicentes, quod inter canones inveniatur capitulum sancti papae Innocentii, cuius auctoritate, doceatur a nobis utrumque Testamentum iam esse recipiendum: quamquam in ipsis primitivis canonibus nullum eorum continueatur ex toto insertum. Quibus ad haec asserendum est: quoniam si vetus novumque Testamentum recipienda sunt,

non quod codici canonum ex toto habeantur annexa, sed quod de his recipiendis sancti papae Innocentii prolata videtur esse sententia; restat nimirum quod decretales epistolae romanorum pontificum sunt recipiendae, etiamsi non canonum codici compaginatae: quoniam inter ipsos canones unum beati Leonis capitulum constat esse permixtum, quo ita omnia decretalia constituta sedis apostolicae custodiri mandantur, ut si quis in illa commiserit, noverit sibi veniam negari. Ait enim capitulo quinto suorum decretalium: Ne quid vero sit quod praetermissum a nobis forte credatur, omnia decretalia constituta, tam beatae recordationis Innocentii, quam omnium decessorum nostrorum, quae de ecclesiasticis ordinibus, et canonum promulgata sunt disciplinis, ita vestrae dilectioni custodiri mandamus, ut si quis in illa commiserit, veniam sibi deinceps noverit denegari. Dicendo vero, omnia decretalia constituta, nullum de decretalibus constitutis praetermisit, quod non mandaverit esse custodiendum. Et rursus asserendo, omnium decessorum nostrorum, nullum pontificum romanorum, qui ante se fuerit, exceptit, cuius ita non praeeperit decretalia constituta ab omnibus custodiri, ut si quis in illa commiserit, veniam sibi deinceps noverit denegari. Itaque nihil interest, utrum sint omnia decretalia sedis apostolicae constituta inter canones conciliorum immixta, cum omnia in uno corpore compaginari non possint, et illa eis intersint, quae firmitatem his, quae desunt, et vigorem suum assignent. Praesertim cum synodalia gesta, inter quae ipsi canones statuti sunt, in codice canonum non habeantur, sed a nobis omni cultu debito venerantur.

7. Consonat autem huic beatissimo papae Leoni sanctus, et foecundissimus in decretis suis papa Gelasius, ita inquit: Decretales epistolas, quas beatissimi papae diversis temporibus ab urbe Roma pro diversorum Patrum consulta-

Decretales epistolas sequentes suscipiendae.

St. Leonis PP. decretum de decretalibus.

Codex canonum.

Item et Gelasii decretum.

tione dederunt, venerabiliter suscipiendas decernimus: In quo notandum, quia non dixit, decretales epistolas, quae inter canones habentur, nec tantum, quas moderni pontifices ediderunt, sed quas beatissimi papae diversis temporibus ab urbe Roma dederunt. Dictis autem diversis temporibus etiam illa tempora vir sanctus comprehendit, quae crebrescentibus paganorum persecutionibus, ad sedem apostolicam deferri causas episcoporum difficillime permittebant.

Nullum discrimen inter decretales, sive sacris canonibus inscribantur, sive non.

8. His ita divina favente gratia praelibatis, ostendimus nullam differentiam esse inter ea decreta, quae in codice canonum habentur sedis apostolicae praesulum, et ea quae prae multitudine vix per singula voluminum corpora reperiuntur. Cum omnia et omnium decessorum suorum decreta constituta, atque decretales epistolas, quas beatissimi papae diversis temporibus ab urbe Roma dederunt, venerabiliter esse suscipiendas, et custodiendas, eximios praesules Leonem simul et Gelasium mandasse probavimus. Quamvis et hoc, quod saepe commemoratus beatus Leo apostolicae sedis antistes ad Anastasium Thessalonicensem archiepiscopum scribit, quorundam vestrorum praesumptionem potentissime feriam, et quod talia negotia nobis inconsultis definire minime debeat, manifeste denunciat; ait enim: Nam cum maiora negotia et difficiliore causarum exitus liberum tibi esset sub nostrae sententiae expectatione suspendere, nec ratio tibi nec necessitas fuit in id, quod mensuram tuam excederet, deviandi. Et item deinceps: Praesertim, inquit, cum etiam si tale aliquid mereretur, expectandum tibi fuerit, quid ad tua consulta rescriberetur. Et paulo post: Sed etiam si quid grave intolerandumque committeret, nostra erat expectanda censura, ut nihil ipse prius decerneret, quam quid placeret, agnosceret. Quod nos quoque de Rothaldo vobis non inrationabiliter dicere possumus: quia dum octo fere annos ventilaveritis, nec

ratio vobis, nec necessitas fuit in id, quod mensuram vestram excederet, iudicandi: sed etiam si quid grave intolerandumque committeret, nostra erat expectanda censura, ut nihil prius decerneretis, quam quid nobis placeret, agnosceretis.

9. Sed dicitis: iudicia episcoporum non esse maiora negotia, nec difficiliore causarum exitus iudicamus. Qui quanto gradus sunt praecipui, et in Ecclesia Christi sublimiores, tanto cum de horum statu vel casu agitur, maiora negotia et difficiliore causarum exitus agitari vel haberi creduntur. Ipsi quippe primi in Ecclesia, ipsi arundinem tenentes metantur sanctam Hierusalem, ipsi fabricae Dei praesunt, ipsi speculatores civitatis Dei sunt, ipsi arietes, ipsi pastores gregis dominici, ipsi columnae domus summi regis existunt: an maiora negotia causas inferiorum clericorum esse coniecit, ut horum causas nobis, et episcoporum vobis negotia tribuatis? Quamvis et inferioris gradus clericorum causas apud nos, cum tempus vel res exegerit, esse finiendas: et diversa procul dubio colligamus, sicut beatus papa dicit Innocentius: Si quae autem causae vel contentiones inter clericos tam superioris ordinis, quam inferioris etiam fuerint exortae, ut secundum synodum Nicaenam congregatis eiusdem provinciae episcopis iurgium terminetur, ne alicui liceat, sine praeiudicio tamen romanae Ecclesiae, relictis his sacerdotibus, qui in eadem provincia Dei Ecclesiam nutu divino gubernant, ad alias convolare provincias.

10. An maiora negotia metropolitanorum tantum esse fatemini? Sed audite rursus quod de episcopis sanctus asseveret Leo: Quibus, inquit, etsi dignitas communis est, ordo tamen generalis est. Et revera unus de septem Ecclesiae gradibus est, metropolitanorum scilicet, et reliquorum episcoporum ordo. Et quod dicit Apostolus: Oportet episcopum irreprehensibilem esse (a); non video minus me-

(a) 1 Timoth. 3.

censura non fuerat damnandus.

Episcoporum digni.

Episcopatus unus est aptem Ecclesiae ordinibus.

Episcoporum causae aequae an metropolitanorum iure Apostolicae Sedi reservatae.

metropolitanis quam caeteris episcopis convenire, nisi forte episcopatu se privet, quisquis metropolitanorum ad se hoc Apostoli dictum non aestimet pertinere. Unde nos non minoris numeri, nec alterius famae accusatores, testes, vel iudices quaerimus in negotiis episcoporum, quam exigimus in causis metropolitanorum. Unde tam illorum, quam istorum negotiorum nobis exitus reservari merito volumus, et iure decrevimus. Totius enim Ecclesiae, Deo auctore, generaliter sollicitudinem gerimus, et omnium utique, qui Ecclesiam faciunt, cura constringimur, atque omnium quorum nos maxime cura expectat, nostrum praecipue debent promereri iudicium, sicut Innocentius ad Alexandrum scribens Antiochenum, non scilicet solum metropolitanorum, sed et omnium omnino sacerdotum, quinimo universorum, qui se de ovibus principaliter divinitus Petro commendatis esse non nesciunt: id est non solum cunctorum, qui de illorum numero sunt, de quibus Dominus principi apostolorum dixit: Tu aliquando conversus, confirma fratres tuos (a): sed etiam qui de his piscibus sunt, qui intra rete, quod ab ibso ad litus trahi specialiter iussum, esse se recognoscunt. Adhuc tamen percontari propter contentiosos libet, quaenam iudicia, vel quorum esse maiora negotia praedicatis, si episcoporum causas non inter praecipua computatis negotia? An laicorum et vulgarium populorum iudicia inter maiora negotia ponitis, quos pene quotidie cum vestris, et sine vestris epistolis ad discutiendos et iudicandos suscepimus, et discussos vel iudicatos, vel absolutos dimittimus? Denique aut saecularium iudicia inter maiora, et episcoporum inter minora negotia collocabitis, et vobis episcoporum, nobis laicorum iudicia reservabitis: aut certe si episcoporum iudicia sunt maiora negotia, iuxta Leonem, licitum vobis esse debuit, haec sub nostrae sententiae expectatione suspendere. Aut si persona iudicandi tale aliquid mereretur,

(a) Luc. 22.

expectandum vobis fuerat, quid ad vestra consulta rescriberem. Absurdum est enim, ut laicos quosque et minimos, qui sunt in Ecclesiis vestris, nostro mittatis iudicandos et addatis quotidiano labori, et episcoporum, qui praecipua Ecclesiae membra sunt, vestrae subdatis deliberationis arbitrio.

11. His vero tandem omissis, Deo duce scitote, nos quod temeritate magistris perperam a vobis commissum est, et quod inconsultis nobis in Rothaldo fratre et coepiscopo nostro praesumptuose perpetratis (etiam si numquam sedem apostolicam appellasset) contra Dei auctoritatem, et beatissimorum Petri, ac Pauli principum apostolorum, seu omnium decessorum meorum; nec non et sanctorum trecentorum decem et octo Patrum, qui apud Nicaenam sub Constantino Pio principe convenerunt, penitus evacuantes, et in irritum ducentes, praefatum Rothaldum pristino gradui, pristinae dignitati, pristino reddidisse prorsus honori: ita ut divina mysteria conficiendi priorem facultatem adeptus, omnique sacerdotali restitutus officio, sine cuiuslibet contradictione, propriae receptae prosit Ecclesiae, a qua inconsultis nobis expulsus est.

12. Denique cum ante biennium scriptis et verbis instanter egissemus, ut idem Rothaldus, aut propriae redderetur Ecclesiae, aut certe Romam cum vicariis vestris, et ipsius accusatoribus, ad examinandum et iudicandum nobis destina- retis, et nihil apud vos impetrare potuissemus, dummodo hoc modo illum ad excusandas excusationes in peccatis obiceretis; tandem aliquando, Deo inspirante, et Nicaenae nobis synodi decreto suffragante, quo inter caetera praecipitur, ut suis privilegia serventur Ecclesiis, ratum duximus, iam fatum Rothaldum, memores scilicet privilegiorum apostolicae sedis, vinculis, quibus illum, ne uteretur officio, nec suae praesent Ecclesiae, colligastis, quia nos non censuimus, absolvendum. Neque enim tam stolidus, tamve poterit

Irritatio eorum quo ab episcopis Gallicae contra Rothaldum acta sunt, eiusque Ecclesiae suae, ac pristino gradui restituitio.

Eiusdem absolutio a vinculis quibus ab episcopis Gallicae fuerat vincitus suae ne praesent Ecclesiae.

De Rothaldo, qui sine Apostolicae Sedis

traditionis terminatae devius inveniri, qui caeteris Ecclesiis privilegia servari, et soli romanae Ecclesiae adimi debere perhibeat, quae omnium Ecclesiarum magistra, mater et caput est.

13. Si quis autem tacita sorte non audeat aperta assertione fateri romanae huiusmodi Ecclesiae privilegia non fuisse, quibus sedes apostolica aliorum ligata praesulum facultatem habuerit dissolvendi, praeter quod prisca rerum probatione, et nonnullarum recitatione scripturarum convincitur; testis est beatus Gelasius, quem idcirco ad testimonium super his perhibendum produximus, quia hunc non solum vita, et doctrina plurimum commendat; verum etiam rem, de qua agitur, in paucis astruit, et ostendit, nobis videlicet brevi sermone propinans, quod de multorum voluminum fontibus hausit: scribens enim episcopis per Dardaniam constitutis, inter caetera, nec plane, ait, tacemus quod cuncta per mundum novit Ecclesia; quoniam quorumlibet sententiis ligata pontificum sedes Petri apostoli ius habeat resolvendi, utpote, quae de omni Ecclesia fas habeat iudicandi. Item idem ad episcopos orientales: Quingentos, inquit, annos constituta Christi eos velle subvertere, cum triginta annorum lex hominum non possit abrumpi: sanctum Athanasium ideo non damnatum a synodo Orientis quia sedes ista non consenserit, vel sanctum Ioannem Constantinopolitanum, sanctum Flavianum. Si ergo, hac non consentiente sola, ii damnati a synodo Orientis non potuerunt esse damnati; consequens est etiam, qui, eadem sola damnante, sine synodo damnatus fuerit, damnatus sit. In quo inter caetera notandum est, quia si hos, qui post quingentos annos statuta Christi tentabant subvertere, tanta vir sanctus increpatione redarguit, cum triginta annorum lex hominum non possit abrumpi; quanto magis exprobandi sunt, qui ea etiam post octingentos et eo amplius annos nituntur evellere?

14. Quae vero statuta Christi dixerint,

inferius declaravit, cum sola sede apostolica non consentiente, neminem posse damnari, et sola ea consentiente qui damnatus fuerit, damnatum haberi exposuit. Statuta itaque Christi dixit post quingentos annos subvertere: quia iam quinquiescentum circiter anni praeterierant, quando venerabilis papa dicit, sedem apostolicam haec statuta Christi promeruisse. Privilegia enim sua a Christo Ecclesia romana per Petrum consecuta est, et ipsa sunt statuta Christi, quae quidem tunc post quingentos, nunc post octingentos annos exinanire conantur: Ecclesiae inquam romanae adeo sunt antiqua, et vetera privilegia, ut Nicaena synodus, sicut Bonifacius praesul apostolicus episcopis per Thessaliam constitutis scribens, ait: Non aliquid super eam ausa est constituere, cum videret nihil supra meritum suum posse confiteri: omnia denique huic noverat Domini sermone concessa: si omnia, ergo et episcoporum iudicia. Perhibente autem beato Bonifacio, quod Nicaena synodus super eam (haud dubium quin romanam Ecclesiam) non ausa sit aliqua constituere; cum videret nihil supra meritum suum posse confiteri; omnia denique huic noverat Domini sermone concessa: et obiurgante sancto Gelasio eos, qui constituta Christi volebant subvertere, cum privilegia romanae sedis moliebantur infringere; manifeste datur intelligi, eadem esse constituta Christi, quae sunt omnia illa, quae huic Ecclesiae synodus Nicaena noverat Domini sermone concessa. A tempore quippe quo synodus Nicaena fuerat consummata, nondum quingenti usque ad Gelasium anni transierant, ut de Nicaenae synodi statutis tantus vir dixisse videatur, eos post quingentos annos statuta Christi velle subvertere. Restat ergo, ut illius temporis mentionem fecerit, a quo quingentorum circiter annorum curricula usque ad se devoluta poterant comprehendi. Christus enim privilegia constituta, in Petro disposita, vel firmata romanae contulit Ecclesiae, super quam

A Christo data privilegia Romanae Ecclesiae.

nihil synodus quaelibet ausa est merito constituere, cum sciat illi Domini sermone concessa. Dispensationem quippe redemptionis humani generis ante tempora saecularia Dominus omnipotens penes se ordinatam custodiens, tempora carnis ostendens ascensurus ad coelos, in apostoli Petri, per quem et apostolatus, et episcopatus sumpsit exordium, confessione curaque praecipua collocavit, qui tunc per se, et deinceps per suae solitudinis haeredes circa humanum genus, quae sibi Dominus commendavit, non destitit exhibere. Haec enim ille, et successores eius ex tunc agere non omittunt modo verbis, modo decretorum suorum epistolis ab urbe romana diversis temporibus datis, commissarum sibi ovium providentiam principaliter exercentes.

15. Itaque Rothaldum episcopum, de quo hactenus nostris contempsistis obedire mandatis, tandem a nobis, immo a Deo pristino gradui restitutum benigne suscipite: quia ille evangelicus filius rediens non solum suscipi meruit, sed et dignus paternis complexibus invenitur, et annulum fidei recepit, et stola circumdatur (a), per quam quid aliud, quam sacerdotii declarantur insignia? Nec probabilis exitit apud patrem senior filius, quod inviderit recepto, nec tantum meriti habuit penes patrem perseverando, quantum noxae contraxit non recipiendo germanum. Ergo suscipite illum ut fratrem, suscipite inquam illum ut mea viscera. Solicitos autem vos pro salute libenter audio: contra caput etiam si faciendam est, non libenter admitto. Cui manus porrigenda est, vobiscum porrigo: cui porrigo, mecum porrigite. Si cui autem aliquid donastis, et ego: nam et ego si quid donavi propter vos, in persona Christi, ut non possideamur a Satana: non enim ignoramus versutias eius, qui super discissione laetatur (b). Apostoli vero declaratae benignitatis verba sunt, sicut ea viri beatissimi sedis apostolicae praesules, Inno-

(a) Luc. 15. (b) 2 Cor. 2.

centius et Bonifacius sapientissime replicarunt.

16. Porro quisquis contra hoc nostri apostolatus decretum post notitiam eius se offerens, saepefato Rothaldo episcopo ad recipendam, et regendam Suessionicae urbis Ecclesiam aliquod palam, vel occulte praeparaverit offendiculum, vel si personae ipsius quoquomodo insidiatus extiterit; quinimo si quis vestrum ad Ecclesiam recipendam illi tamquam frater fratri adiutorium non praestiterit, utpote qui videt fratrem suum necessitatem habere, et claudit viscera sua ab eo, et velut is, in quo charitas Dei non manet, ab ipsa charitate, quae Deus est, et a corpore sanguinis Christi, et a nobis, qui membra illius sumus, habeatur omnimodis alienus. Porro ne iustitiam tegere nostrae tantum videamus voluntatis arbitrio, ac per hoc aestimemur canonicis legibus contraire, sancimus, atque decernimus, quatenus saepe dictus Rothaldus venerabilis episcopus paratus sit omni regulariter poscenti de se, quia Deo propitio nulli parti favere volumus circa iustitiam, coram sedis apostolicae praesule reddere rationem: ita dumtaxat ut secundum maiorum diffinitiones ante omnia, quae prius possederat, integro iure recipiat, adeo ut talis sit in omnibus, qualis ante sententiam contra se prolatam fuisse dignoscitur. Sicque demum Ecclesia recepta, et episcopatu libera securitate possesso proximis, et amissis rebus, et ipsis resumptis viribus, vestitus quoque, et spiritalibus armis tectus, accusatoribus respondeat suis: et unde impetitur, plenissima studeat hos, qui foris atque intus sunt, satisfactione certificare.

IX.

Rothaldi Suessionis episcopi absolutio, et restitutio in suam Ecclesiam (1).

SUMMARIUM

Series facti. — Episcoporum Galliae persecutio in Rothaldum. — Eius vero innocentia. — Pristino gradui restituitur.

(1) Ex edit. card. Garabae.

Sedis Apostolicae potestas probatur solvendo, quae ab aliorum Ecclesiarum praesulibus sint ligata.

Sedis Apostolicae de omnibus Ecclesiis iudicat.

Non indiget consensu synodi ut damnare possit episcopum.

Dirum anathema contra decretum hoc contemneres atque inobservantes.

Ea conditio Rothaldo imponitur ut sit paratus coram Sede Apostolica ab obiectis expurgari.

Nicolaus episcopus servus servorum Dei, sanctae catholicae Ecclesiae Romanae episcopus, presbyteris et diaconis, et cunctae in Christo generalitati romanae plebis.

Series facti.

Notum sit dilectioni vestrae, fratres mei, et filii charissimi, quod quidam Gallorum episcopi zeli, et invidiae diaboli facibus accensi, quia mors, sicut scriptum est, per invidiam introivit in orbem terrarum (a), huic fratri nostro Rothaldo venerabili viro insidiantes, et per octo circiter annos, quemadmodum illum proprio privarent episcopatu, iudicio meditati sunt. Sed cum dintissime laborantes, nihil discriminis potuissent super eum inducere, novissime mundanis potestatibus usi depositionis sententiam in eundem sedem apostolicam appellentem immanissime protulerunt, et imminutionem, et abominationem privilegiorum sanctae romanae Ecclesiae, immo beati Petri apostolorum principis, gradu proprio pulsum, carcerali custodiae manciparunt. Unde istum clamantem, ut adducerent, et ad nostrum illum iudicium, ad quod ante depositionem et postea impraetermisse provocaverat, cum suis vicariis, qui illum si valerent, accusatione digna appeterent destinare, plurimis epistolis eisdem episcopis iussimus, et hortati sumus. Sed ecce, dilectissimi, sicut ipsi scitis, sex mensibus iam praesente Rothaldo Romae apud nos manente, et nobis accusatores, vel vicarios eorum praestolantibus, nullus, qui hunc accusaret adesse videtur. In quo, fratres, quid aliud datur intelligi, nisi quod sanctus papa dicit Bonifacius, quia sicut, qui est innocens, ut absolvatur, quaerit, ita iudicium nocens subterfugit, verum nos, Deo auctore, beatorumque apostolorum principis Petri apostoli fulli suffragio, decessorum quoque nostrorum secuti vestigia, privilegia sedis apostolicae, quae illi male fregisse probantur, recuperare studentes, iam fatum virum, praesentem videlicet Rothaldum pristino gradui, pristinis officis, ac pristino episco-

Pristino gradui restituitur.

(a) Sap. 2.

patui restituimus, et per omnia talem eum reddimus, qualem illum fuisse constat ante excommunicationis et depositionis sententiam in eum prolatam, vel quando sedem apostolicam appellabat, et canonicè provocabat.

Acta haec sunt anno Domini 865.

X.

Rothaldum suae Ecclesiae tamquam innocentem restituit, et omnes qui sibi contradixerint, aut rem aliquam Suessionensi Ecclesiae usurpaverint, excommunicat (1).

SUMMARIUM

Exordium. — Depositionem Rothaldi nullam irritamque declarat. — Quare eum Ecclesiae suae ac pristino gradui restituit. — Et a ministerio episcopali impediens anathemate damnat. — Rothaldi innocentia. — Illum restituit ea lege, ut semper adversariis, et eorum accusationibus paratus sit respondere. — Excommunicatio contra eos, qui bona ad Suessionem Ecclesiam spectantia eidem usurpata noluerint restituere.

Nicolaus episcopus servus servorum Dei, reverendissimo et sanctissimo Rothaldo episcopo sanctae Ecclesiae Suessionicae.

Decessorum exempla meorum imitans, mirabiliumque virtutum eorum fragrantiam sequens, oportet omnibus larga me huius Ecclesiae, quae mater est omnium Dei Ecclesiarum, pietatis ubera praeparare, atque universis undique ad eam confluentibus, tamquam fidelem et prudentem summi patrisfamilias servum, apertum eius exhibere misericordiae gremium. Et ideo quia constat sanctitatem tuam metropolitanam tuo, et quibusdam eius sequacibus te impetentibus, nobis inconsultis gradus tui iacturam sustinuisse, et Ecclesia propria caruisse: ac deinde nobis etiam decernentibus ac minime hactenus recepisse, et iuxta quod iusseramus, nullam tuae dilectionis restitutionem habere; nos

(1) Edidit card. Carafa inter epist. Nicolai PP.

Depositionem Rothaldi nullam irritamque declarat.

Quare eum Ecclesiae suae ac pristino gradui restituit;

Et a ministerio episcopali impediens anathemate damnat.

Rothaldi innocentia;

hanc depositionem, utpote quae sine ulla nostra ratione irregulariter est effecta, depositionem nec fuisse nec esse deliberramus, cum etiam nec fuerit dies, qua et absentem et praesentem non inter episcopos habuerimus, scripserimus, et coluerimus. Et ideo auctoritate Dei omnipotentis, et beatorum apostolorum Petri et Pauli, et omnium decessorum meorum sedis apostolicae praesulum, pristino gradui, ac pristinae reformamus Ecclesiae: ita ut quicumque tibi ad recipiendam Ecclesiam olim tibi commissam, vel ad episcopale ministerium peragendum aliquatenus impederit, donec acquiescat, et tibi obsistendi conatum deponat, sacrosanctis ministeriis, et ab Ecclesiae sit ingressu remotus, atque ab omni communione fidelium sequestratus. Quia quem praesentialiter nemo accusat, nos inter damnatos habere nec possumus nec debemus. Praecipue cum damnatores tuos, vel vicarios eorum, frequentibus apostolatus nostri vocaverimus apicibus, et nullum ipsorum te accusantium videre penitus quiverimus: sed tantum quidam praesens positus, et alii scriptis suis nobis significaverunt, quod nulla te accusatione impetere voluissent: sed nec etiamsi secundum iussionem nostram venire potuissent, adversus sanctitatem tuam accusationes aliquas attulissent. Et proinde quia per tot curricula temporum, sufficientibus datis iudiciis, nullus ad tui accusationem accessit; praecipue cum tu ad reddendam rationem paratus semper extiteris; nos te nec damnare possumus, nec inter damnatos relinquimus. Resumat ergo venerabilitas tua officium olim commissum, fruatur beneficio divinitus tibi collato, utatur episcopali ministerio, pristina dignitate resumpta recipiat Ecclesiam, quam tibi Dominus commendavit, et quam tu quoque bonis initiis percepisti, et veraci, ac multiplici fama testimonium tibi dante, dignis successibus adornasti: ita ut siue quacumque, et cuiuscumque contradictione vel impedimento talis habearis in omnibus,

Bull. Rom. Vol. I.

32

qualis ante prolatam in te excommunicationis et depositionis sententiam extitisse agnosceris. Sane, ne iustitiam regere nostrae tantum videamus voluntatis arbitrio, ac per hoc aestimemus ecclesiasticis legibus obviare; sancimus, ut sanctitas tua prius receptis omnibus, quae ante possedisse dignoscitur, et Ecclesiae potestate fruens, et per aliquod tempus inoffense gubernans, resumptis viribus, et sibi ablatis omnibus redintegratis; sic demum si qui sunt, qui tibi aliquid conentur obistere, fortis iam, et valida cum ipsis disceptationis luctamina aggrediatur. Et iuxta quod ratio dicit, et sacrae praecipiant sanctiones, vestitus cum vestito, et armatus cum armato, ecclesiastico more, tempore a nobis praordinando sedis apostolicae praesules contra tuos adversarios conflictum, quicquid regulariter diffinitum fuerit, procul dubio suscepturus.

Quia vero de sanctae Ecclesiae Suessionicae, vel de sibi competentium adversorum locorum rebus, multi multa detraxisse ac diverso modo hactenus illi frui dicuntur; sancimus atque decernimus, ut post secundam et tertiam conventionem et admonitionem sanctitatis tuae, quisquis res praefatae Ecclesiae, quibus tu aliquando ad usum vel sustentationem illic servientium, vel tibi obsequentium fructus fuisse dignosceris, retinere, sibi ulterius absque voto tuo vindicare tentaverit, et illas qualescumque et ubicumque, et quando tecum fuerint possidendas, praedictae Ecclesiae Suessionicae minime dimiserit, tamquam sacrilegus anathematis reus vinctus ab Ecclesiae gremio, atque sacro corpore, et pretioso Domini nostri Iesu Christi sanguine, donec praesenti decreto nostro acquieverit, habeatur omnibus modis alienus: et tamquam violentus invasor, atque tyrannus, sit christianorum communione privatus; ita ut qui huiusmodi in communione suscepit, simili poena teneatur astrictus.

Scripta per manum Petri notarii regionarii et scribarii sanctae romanae Eccle-

Illum restituit ea lege, ut semper adversariis et eorum accusationibus paratus sit respondere.

Excommunicatio contra eos, qui bona ad Suessionem Ecclesiam spectantia eidem usurpata noluerint restituere.

siae, mense ianuarii, indictione tertiadecima; bene vale in nomine Domini.

Dat. mense ianuario anno Domini 865, pontif. Nicolai anno vii.

XI.

Confirmatio primatus, et privilegiorum Viennensis Ecclesiae (1).

SUMMARIUM

Exordium. — Adonis archiepiscopi preces. — Confirmatur ius Viennensis Eccl. super quatuor Ecclesias sibi subiectas. — Sine praeiudicio privilegiorum Darentasien. Ecclesiae.

Nicolaus episcopus servus servorum Dei, reverendissimo et sanctissimo confratri nostro Adoni archiepiscopo decretum perpetuum Viennensis Ecclesiae.

Exordium. Quod reverenter petiit sanctitas tua a sede apostolica, et humiliter expostulavit, ut privilegium antiquum a Patribus, et praedecessoribus nostris Viennensi sacrae sedi concessum renovaremus, auctoritas huius sanctae sedis, quia digna res petebatur, non abnuat. Sicut ergo ab antecessoribus nostris, beatissimo scilicet Leone, et a reliquis pene ad nostra tempora, tuis antecessoribus praestitum est largitione apostolica, ut iuri Viennensis Ecclesiae quatuor civitates, vel oppida, Gratianopolis scilicet, Valentia, Genava, Darentasia, perpetuo subiectae manerent, ita modo noster praesulatus futuris temporibus firmum et inconvulsum durare praesenti decreto constituit, et ut ad potestatem, et dispositionem Viennensis metropolis pertineant, immobiliter definit. Nec tamen propterea Darentasiensis Ecclesia, si aliquod munus privilegii illi concessum est, perdet, quia nec hoc modo Viennensis archiepiscopus et primas ipsius a nostra auctoritate postulavit, ut iisdem in tribus oppidis, vel civitatibus, quae nunc additae et commissae videntur, non ordinaret, et episcopos earum ad se, cum opportunum videret, non advocaret. Sed

Confirmatur ius Viennensis Eccl. super quatuor Eccles. sibi subiectas.

Sine praeiudicio privilegiorum Darentasien. Ecclesiae.

(1) Ex Concil. tom. ix.

ut sub iure Viennensis Ecclesiae ita se positum semper sciat, ut per dispositionem ipsius haec omnia ecclesiastice agat, et ad synodum eiusdem archiepiscopi, et primatis vocatus pariter cum eisdem ipsis sibi concessis occurrat. Et quantum ad generalem observationem attinet, nihil praeter auctoritatem Viennensis praesulis definire praesumat. Sitque humiliter, sicut a sanctae recordationis praedecessoribus nostris salubre firmatum et statutum est, Viennensis Ecclesiae ita suppositus, ut postmodum liberius dignitatem suam a nobis sibi concessam tenere, et habere praevaleat, ne forte si aliter fecerit, aut praesumpserit, non solum aliqua sibi concessa amittat, sed etiam propter transgressionem, et inobedientiam durius damnatus in futurum humilietur. Data idus iunii, indictione xv (1).

Dat. die 13 iunii anno Domini 867, pontif. Nicolai anno x.

HADRIANUS II

PAPA CVIII

Anno aerae Christi comm. DCCCLXVII.

Hadrianus, natione romanus, filius Talarum postepiscopi regionis tertiae, antea S. R. E. presbyter tituli S. Marci, consecratur pontifex die dominica 14 decembris anni 867, sedit annos v (2), imperantibus in Oriente Basilio Macedone, in Occidente Ludovico II imp.; obiit circa finem mensis novembris anni 872, et sepultus est ad S. Petrum.

(1) Huius Ecclesiae limites assignavit Leo PP. I, Constit. xiv, *Lectis*, etc., itemque diremit inter Arelatensem et Viennensem. (2) Rotundo putamus numero, habent enim ii, iii et ix ex Criticae Baronianae praefixis Catalogi ann. iv, m. xi, d. xii. Godefridi Viterbiensis Pantheon inter Rer. Ital. Script. tom. vii, pag. 483 omittit dies.

L

Concessio pallii Actardo Hamneticae Ecclesiae episcopo (1).

SUMMARIUM

Exorditur a commiseratione debita adversa patientibus propter fidem. — Actardi constantia in persecutionibus. — Causae concessionis. — Ei pallium conceditur. — Et primo vacanti episcopatu incardinatur. — Pallii usus non concedendus nisi metropolitano, vel eorum accedente consensu. — Usus pallii ad vitam. — Quibus diebus utendum pallio. — Eius curae committitur quidquid a barbarorum direptione superfuerit. — Nulli metropolitanorum, vel caeterorum episcoporum liceat Actardum in iudicium vocare aut sententiam ullam in eum ferre praeter sedem apostolicam.

Hadrianus episcopus servus servorum Dei reverendissimo et sanctissimo Actardo sanctae Ecclesiae Hamneticae diebus vitae tuae tantummodo.

Exorditur a commiseratione debita adversa patientibus propter fidem.

Actardi constantia in persecutionibus.

Causae concessionis.

Ei pallium conceditur.

Si secundum divinae pietatis viscera circa reminem consistit reprehensibilis quantumque miseratio, quanto potius erga illos exhibenda est totius charitatis affectio, qui circa divinum cultum irreprehensibiles apparentes, diversarum dein tentationum exercitia pertulerunt: nec tamen in tentationibus Christo propitio defecerunt? Qua de re benedicimus Deo Patri Domini nostri Iesu Christi, Deo scilicet totius consolationis, qui consolatur nos in omni tribulatione nostra, ut possimus et ipsi consolari eos, qui in omni pressura sunt. Tibique, frater Actarde, qui dira fatigatus, et diuturna captivitatis miseria quassatus, nec inter enses infidelium defecisti, quin etiam Dei providentia mirabiliter erutus, et liberatus circumquaque peregrinando procul a propria Ecclesia, procul a notis et proximis, propter eorumdem rabiem barbarorum, et continuam Britonum oppressionem, quibus heu nimium vicinus nosceris, et pene peius ab eis, quam a piratis insecutionem pateris, curriculis iam multis incedis; decus pallii pro Dei solius amore, quem inter furentium paganorum manus et gla-

(1) Ex tom. x Concil. in Hadriani II epist.

dios confessus es, praevidimus concedendum. Quo videlicet pallio, cum fueris auctore Deo nostroque decreto aliquem vacantem adeptus episcopatum, scias nobis eidem testabiliter incardinatum; vel si contigerit forsitan in proprio, caeteris valeas uti temporibus. Quod non aliter tibi, nec cuilibet absque metropolitano concederemus, nisi multoties exilia, mare, vincula passo, etiam ad capitalem sententiam frequenter tracto, teste tuo metropolitano, qui et id nobis literis innotuit, et tibi spem in sede propria non superesse significavit; hoc tua ad celerissimae consolationis solatia tanta exigerent detrimenta, quin potius merita: ut videlicet habeas pro exilio, et catena pallii ornamenta, non in tuae Ecclesiae perenne decretum, sed ad tuum certo tempore, vitaeque praesentis specialiter usum.

Ut uteretur anuente Deo pallio a nobis tibi solo miseratio, et consolationis affectu collato; et nisi sedis apostolicae praesulibus ingratus extiteris, praenotato tenore illius, dum vixeris oruare decore. Quod tamen fraternitati tuae ad missarum solemniam tantum celebranda concedimus in die duntaxat sanctae, ac venerandae Domini nostri Iesu Christi resurrectionis, ac nativitatis, seu ascensionis die, et in assumptione beatae Dei genitricis semper virginis Mariae, seu in natalitiis beatissimorum apostolorum, sive in nativitate sancti Ioannis Baptistae, necnon et in natali sancti Christi confessoris Martini die, pariterque in solemnitate Ecclesiae tuae die; verum etiam in ordinationis tuae natalitio concedimus die, sicuti a beatissimo praedecessore nostro Gregorio huius apostolicae sedis praesule sancitum est. In secretario vero induere tua fraternitas pallium debeat, et ita ad missarum solemniam proficisci, et nihil sibi amplius ausu temerariae praesumptionis arrogare: ne dum in exteriori habitu inordinate aliquid arripitur, ordinate etiam, quae licere poterant, amittantur. Siquid autem de rebus Hamneticae

Et primo vacanti episcopatu incardinatur.

Pallii usus non concedendus nisi metropolitano, vel eorum accedente consensu.

Usus pallii ad vitam.

Quibus diebus utendum pallio.

Eius curae committitur quidquid a barbarorum direptione superfuerit.